

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΚΤΥΠ. ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ

Καλό Παίχα

ΤΑ ΚΥΜΑΤΑ της θαλάσσης

Υποβρύχιοι σεισμοί, ηφαιστεια και
επικυρήσεις

Κατά τη διάρκεια των καταιγίδων, στη θάλασσα σχηματίζονται γιγαντιαία κύματα, που προξενούν τεράστιες καταστροφές. Οπωσδήποτε όμως τα παλαιότερα όσα έτυχε να δουν τέτοια κύματα, παρομοιάζοντας το μέγεθος τους με βουνά, γιατί τα βουνά δεν έχουν ύψος 13 μέτρων, μόνον όσο είναι κατά μέσον όρο δηλαδή το ύψος των μεγαλύτερων κυμάτων.

Κατά την διάρκεια μιας πρωτοφανούς τρικυμίας στον Ειρηνικό Ωκεανό παρατηρήθηκαν κύματα ύψους 33 μέτρων. Αυτό ήταν όμως μία σπάνια περίπτωση, γιατί έτυχε να συναντηθούν πολλά κύματα μαζί και ν' (άνωρικηθούσαν) το ένα επάνω στ άλλο για να δημιουργήσουν το τρομερό αυτό φυσικό φαινόμενο, που τρομοκρατούσε όλους τους ναυτικούς.

Στα πολύ βαθιά νερά, η ταχύτης των κυμάτων εξαρτάται αποκλειστικά και μόνο από το μήκος των. Μπορεί να μεταβληθεί το ύψος των αλλά το μήκος των παραμένει το ίδιο όπως κι η ταχύτης των.

Τα κύματα της παλίρροιας έχουν μήκος από εκατό ως διακόσια μέτρα. Στον Ωκεανό ένα πλοίο μπορεί να περάσει ανάμεσα τους χωρίς το πλήρωμα να τ' αντιληφθεί καν, εξ αιτίας του καταπληκτικού μήκους των.

Τα κύματα της παλίρροιας θα έπρεπε ωστόσο να ονομαζόντουσαν άλλοιώς, γιατί δεν έχουν καμία σχέση με την παλίρροια. Σωστά οι Γάλλοι τ' αποκαλούν (τοουνιμ) που σημαίνει (κύμα της καταιγίδας).

Όταν τα κύματα χτυπήσουν επάνω σε μία κατακόρυφη ακτή, επιστρέφουν πίσω και συγκροτούνται με τ' άλλα που ακολουθούν, σχηματίζοντας έτσι τα γνωστά (αφρόδες κύματα).

Στα μέρη της Πολωνίας οι ναυτικοί όταν τύχουν να παρατηρήσουν τέτοια άσπρα κύματα, απευθύνονται αμέσως ν' αλλάζουν την πορεία τους γιατί είναι βέβαιο ότι κάποιο νησάκι θα βρίσκεται εμπρός τους.

Τις νύκτες αυτά τα κύματα φαίνονται σαν μία φωσφορίζουσα λωρίδα που αν την ακολουθήσει κανείς θα τον οδηγήσει ασφαλώς στην ξηρά.

Ένας μεγάλος κίνδυνος για τα πλοία, είναι οι άγνωστοι ύφαλοι που ξεπερνούνται από τα βάθη της θαλάσσης εξ αιτίας των υποβρυχίων σεισμών. Γιατί, όπως ξέρουμε σεισμοί συμβαίνουν και στη θάλασσα, όχι μόνο στην ξηρά και μάλιστα καταστρεπτικοί γι αυτούς δημιουργούν κολοσσιαία κύματα που σαρώνουν με λύσσα τις ακτές.

Σε παλιές εποχές, από τα κύματα που προκάλεσε ένας τέτοιος υποβρυχίος σεισμός βόηκαν το θάνατο 100.000 άτομα! Επίσης τέτοια κύματα ξεκίνησαν το 1755 από τη Λισαβόνα, έπειτα από ένα τρομερό σεισμό κι έφτασαν ως τις Δυτικές Ινδίες χωρίς να χάσουν καθόλου το μέγεθος τους.

Ο θυμός της θαλάσσης έχει επίσης και ηφαιστεια που πολλές φορές εκρήκνυνται. Η κοφτή λάβα και τα άερα που θγαίνουν από τον κρατήρα αυτών των ηφαιστειών μόλις έρθουν σ' επαφή με το κρύο νερό τών ύδατων, προκαλούν τρομερές εκρήξεις. Υδαττοί και αέρια εκτοξεύονται στην επιφάνεια της θαλάσσης. Κι' αλλοίμονο στο πλοίο που θα βρεθεί ανάμεσα σ' αυτή την αναστάτωση!...

Ετσι πολλές μυθολογικές εξοφάνσεις πλοίων μπορούν ν' αποδοθούν σε τέτοια τρομερά φυσικά φαινόμενα.

Στα Στενά της Σουέας μεταξύ Σουηδίας και Γαλλίας υπάρχει - ή μάλλον υπήρχε άλλοτε - ένα νησάκι που λεγόταν Κροκάτο. Τη νύκτα της 26ης προς την 27ην Αυγούστου 1883, το νησάκι αυτό τινάχθηκε στον αέρα με τον ισχυρότερο κρότο που ακούσθηκε ποτέ επάνω στη γη.

Η έκρηξη ακούστηκε 3.000 μίλια μακριά. Προκάλεσε δε ένα κύμα ύψους 33 μέτρων που έπνιξε 36.000 άτομα κι έφτασε μέχρι τον Άγγλικό Διάυλο, δηλαδή ταξίδεψε 14.000 μίλια!

Πριν από την έκρηξη το νησί αυτό είχε ένα όρος ύψους 800 μέτρων. Μετά την καταστροφή η κορυφή του βουνού αυτού έφτασε ακριβώς στην επιφάνεια της θαλάσσης!

Πολλά χρόνια μετά την έκρηξη αυτή έμειναν ψηλά στον αέρα μεγάλες ποσότητες σκόνης που επιπύον τις ηλιακές ακτίνες και προκαλούσαν σαν ταμνοκρίτα έρυθρόχρυσα ηλιοβασιλέματα στις γύρω χώρες.

ΕΝΡΥ ΣΤΟΜΜΕΛ

Επιδρομή κατά της Αιγύπτου

Μία τρομερή είδηση έρχεται απ' το Κάιρο, σταλμένη από ένα αμερικανικό πρακτορείο ειδήσεων: Οι αιγυπτιακές δυνάμεις λαμβάνουν τα μέτρα τους έναντι του κινδύνου μιας εισβολής απ' το μέρος της Αραβίας. Ο έγχθρος αρχίζει ήδη να κινείται στην Αραβία, την Υπεριβοδία και την Παλαιστίνη. Προβλέπεται δε ότι θα επιτεθεί όταν ζεσταίνει καλά ο καιρός. Οι αιγυπτιακές δυνάμεις θα τών άποκρούσουν με χημικά αέρια, σ' ένα μέτωπο 500 χιλιομέτρων... Για να μην ανησυχούν ωστόσο οι άγονώστες μας, τους εξηγουίμε ότι ο έγχθρος αυτός είναι... οι ακρίδες, σε καταστρεπτικά αριθμη.

Η πολυαγαπημένη νεκρή

Πρωτότυπο διήγημα

Στις 18 Ιουλίου, τα μεσάνυχτα, ο φύλακας του κοιμητηρίου του Μπεζιέ, έτυπνε απ' τ' άγρια γαυγίσματα του σκυλιού του. Μπήκε αμέσως στην κουζίνα που είχε κλεισμένο το σκυλί του και το είδε να μυρίζει την πόρτα και να γαυγίζει σαν κάποιος νατάν εκεί κοντά. Ο φύλακας Βενσάν πήρε τότε το όπλο του και βγήκε προσεκτικά απ' το σπίτι. Ο σκύλος του έτρεξε δρόμα προς το νεκροτάφειο και στάθηκε ούρλιαζοντας μπροστά σ' έναν τάφο. Ήταν ο τάφος της κυρίας Κουριάτ.

Ο φύλακας είδε πλησιάζοντας ένα φως να κινείται κοντά στον τάφο αυτό. Προχώρησε λίγα βήματα ακόμη και βρέθηκε μπρος σ' ένα θέαμα φοβερό.

Ένας άνθρωπος είχε ξεθάψει το πτώμα της νεκρής νέας γυναίκας. της οποίας η κηδεία είχε γίνει την προηγούμενη, και το τραβούσε έξω απ' τον τάφο.

Ένα φαναράκι φώτιζε την τρομακτική αυτή σκηνή.

Ο φύλακας Βενσάν έτρεξε κι' άρπαξε τον άνθρωπο αυτόν απ' το λαιμό και τον ώδηγησε με τη βοήθεια ενός άλλου φύλακα στην αστυνομία. Ο ιερόσυλος ήταν ένας γνωστός διηκνός πλούσιος και καθώς πρότεινε, Ο Κουριάτ.

Σε λίγες μέρες έγινε η δίκη του. Το ακροατήριο ήταν όλο εναντίον του για την ακατανόμαστη πράξη του.

Ο πρόεδρος ρώτησε με μεγάλη σοδορότητα τον κατηγορούμενο: — Κατηγορούμενε, τι έχεις να πής γι' αυτό που κανες;

Ο Κουριάτ σπρώχθηκε βόθιος. Ήταν ένας ώριος νέος, ψηλός, μελαχροινός με συμπαιθνικό πρόσωπο και μάτια γεμάτα ειλικρίνεια και θάρρος. Με φωνή λίγο υπόκοψη απ' τη συγκίνηση, άκουσε να μιλά: — Κύριε Πρόεδρε... Κύριοι ένοχοι...

Δεν έχω πολλά πράγματα να σας πω: Η γυναίκα που ξεθαψε ήταν το μόνο πλάσμα που αγαπούσα στον κόσμο. Την αγαπούσα, όχι με έρωτα σαρκικό, αλλά με έρωτα άπολυτο, μεγάλο, με πάθος, με τρυφερότητα!...

Ακούστε με!...

Όταν τη γνώρισα για πρώτη φορά ένοιωσα μία παρόξενη συγκίνηση. Το πρόσωπό της, το σώμα της, κάθε λέξη της μ' ενθουσίαζαν, μ' έκαναν ευτυχισμένο κι' όταν τη γνώρισα περισσότερο, μονάχα η σκέψις πως θα την συναντούσα μ' έκανε να τρέμω από χαρά.

Το πνεύμα μου δεν είχε φανταστική πλάσμα τελειότερο.

Μία μέρα της φανέρωσε τον έρωτά μου. Δεν τον απέκρουσε. Τι ευτυχία!...

Ετσι, έγινε με λίγων καιρό γυναικα μου. Δεν ποθούσα πειά τίποτ' άλλο στον κόσμο αυτό. Ήμουν μεθυσμένος από ευδαιμονία.

Ενα βράδυ πήγαμε περίπατο στην έσοχη, απλά ντυμένοι κι' αγόησαμε λιγάκι. Μας έπιασε βροχή κι' η αγαπημένη μου γυναίκα κουσούλησε και σ' όχτώ μέρες πέθανε από πνευμονία!...

Η συμφορά αυτή κι' η μεγάλη απελπισία μου με τρέλλαναν. Δεν ήμουν σε κατάσταση να σκεφθώ. Έκλαιγα μόνο και πονούσα βαθιά.

Όταν την πήραν από κοντά μου και την έριξαν μέσα στον τάφο το μυαλό μου άρχισε να μη λειτουργεί κανονικά.

Δεν θα την ξανάβλεπα!... Ήταν τρομερό!... Σκεφθήτε το... Αγαπάτε ένα ανθρώπινο πλάσμα. Το βλέπετε, το αγαψίτε κι' εκείνο έπιπτε σας λατρεύει!...

Κι' έφαγα το χάνετε για πάντα! Πεθαίνει και ποτέ πειά δεν θ' ακούσετε την ίδια γλυκεριά του φωνή, ποτέ δεν θ' αντικρύσετε τα μάτια που σας εμάγευαν... Ποτέ!... Ποτέ!... Το πολυαγαπημένο σας αυτό πλάσμα είναι πειά βαθιά θαμμένο στη γη!...

Ποτέ... ποτέ πειά!... Θα γεννηθούν στον κόσμο γιλιάρδες, εκατομμύρια πλάσματα, μ' αθ' είναι ξένα, δεν θα μοιάζουν μ' αυτή που λατρεύατε, δεν θα μοιάζουν με τη γυναίκα που αγαπήσατε. Γίνεται κανείς τρελλός μ' αυτή τη σκέψη!...

Σκεπτόμουν διαρκώς το αθέσιο, λεπτοκαμωμένο σωματάκι της που θ' ατάπιζε μέσα στο χώμα... Κι' η σκέψις της, η ψυχή της που θ' αήγαυαν, τ' αθ' υψώνονταν; Κόντευα να τρελλασθώ!...

Ποθούσα να την ιδώ μία τελευταία φορά. Για μία φορά ακόμη. Αχ! πως το ήθελα!...

Ξεκίνησα λοιπόν τη νύχτα εκείνη απ' το σπίτι κρατώντας ένα φυτάκι. Ένα φανάρι και ένα μαχαίρι. Πήδησα απ' τον ταίγιο του νεκροταφείου. Έψαξα και βρήκα τον τάφο της μέσα στο σκοτάδι. Άρχισα να σκάβω, ατάωσα τα χέρια μου, ώσπου απάντησα κάτω απ' το χώμα το φέρετρό της.

Με το μαχαίρι μου ξεκάλλησα μία σανίδα. Μία φοικτή μυαδιά μ' έπνιξε. Σκέφθηκα το κορβδάτι της που μοσχοβολούσε μενεξέδες!...

Επέμενα έν τούτοις κι' άνοιξα έντελώς το φέρετρο. Κύτταξα με το φανάρι. Και τί είδα; Ο, Ωέ πω!... Το πρόσωπό της ήταν πρισιμένο, φουσκωμένο, φοικτό!

Εκείνη!... Ήταν εκείνη!... Την πήρα στην αγκαλιά μου για να τη φιλήσω στο στόμα... Την πολυαγαπημένη μου, τη γυναίκα μου... Την στιγμή αυτή με είδαν και μ' έπιασαν. Αυτό ήταν!...

Και τώρα μπορείτε να με κάνετε ό,τι θέλετε!...

Μία βαθειά σιωπή άπλωθηκε στην αίθουσα του δικαστηρίου. Οι ένοχοι άπορούσαν για ν' άποφασίσουν.

Όταν ξαναγύρισαν είδαν τον κατηγορούμενο άπολύτως ήρεμο. Φαινόταν έντελώς άπορημένος!...

Ο πρόεδρος βόθιος στη θέσι του άπάντησε την άπόφασι. Τόν έκρινε άνοδο.

Ο κατηγορούμενος ήταν τόσο λυπημένος κι' άπελπισμένος, ώστε ούτε κινήθηκε καν απ' τη θέσι του. Έμεινε άτάσχατος άπορημένος. Η σκέψις του πετούσε στην πολυαγαπημένη του νεκρή!...

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΠΑΣΣΑΝ

Η «αίθερονική» θεραπεία

Δικάσθηκε σε μία πόλι των Ηων Πολιτειών ένας «χειροποιάκτωρ», ο Άλβα Σκότ, με την κατηγορία της άπάτης, γιατί έόημοζε μία νέα κι' άλλόκοτη θεραπευτική μέθοδο, που την έχει ονομάσει «αίθερονική». Έπαινε δηλαδή μία σταγόνα αίματος του άρρώστου και την έβαλε σ' ένα μικρό «άναλυτικό κιβώτιο», για να προσδιορίσει τη «συμνότητά» του. Έπειτα κανόνιζε ένα άλλο «θεραπευτικό κιβώτιο» στο κατάλληλο μήκος κύματος. Και τα θεραπευτικά αυτά κύματα... παρακολουθούσαν πια τον άρρώστο παντού όπου πήγαυε.

Ετσι τούλάχιστον εξήγησε τη μέθοδό του ο Σκότ. Έπειδή όμως οι περισσότεροι μάρτυρες, όλοι εύπολοιπτοι πολίτες, κατέθεσαν στη δίκη ότι είχαν βρή μεγάλη ώφέλεια στις χρόνιες άρρώστειες τους μ' ατά τα περιφημα κύματα, οι ένοχοι άθώωσαν τον κατηγορούμενο.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΦΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησις — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διευθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ. 27-135-29-967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ 1000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΑΡΕΤΗ ΚΙ' Η ΚΑΚΙΑ

Ποιόν από τους δυό δρόμους ν' ακολουθήσει; Το δρόμο της άρετης ή το δρόμο της κακίας; Δεν είναι πια μικρά. Ήρμη κοπέλλα. Στην έπαρκία όπου ζή αντιμετωπίζει έπιτοκτικό το πρόβλημα της έκλογής. Ο καιρός περνά. Πρέπει να πάρη άποφάση. Κορίτσι έργαζόμενο σε κάποιο γραφείο από τίμιο και φτωχό σπίτι στέκεται στη διασταύρωσι των δυό δρόμων όπου οι δυό μεγάλες άντρίπλες ή 'Αρετή και ή Κακία της κάνουν διαδοχικά τη διαφώτιση τους. Πρώτη ή Κακία παίρνει το λόγο και διαφημίζει τ' αγαθά της.

«Ανόητη που είσαι. Ρίτσα! της λέει. Μα τυχρή είσαι λοιπόν; Δεν βλέπεις ότι μόνο κοντά μου θα βρής τις χαρές και τις άπολαύσεις που έχεις στερηθεί ως τώρα; Τα χρόνια περνούν. Ρίτσα. Άυριο, μεθαύριο θα σε λένε γεροντοκόρη. Κύτταξε να έπωλεληθής όσο είναι καιρός όσο διατηρείς τη φρεσκάδα σου. Για ρίξε μία ματιά ολόγυρά σου. Ποιά απ' τα λεγόμενα καλά κορίτσια είδαν προκοπή; Στο ράφι όλα τους! Περιμένουν, το πριγκιπόπουλο του πριγκιπού. Οι άφελέστατες!

Δεν έμαθαν λοιπόν ακόμα ότι τα πριγκιπόπουλα, διαστικά καθώς περνούν, δεν κάθονται να ψάχνουν στις γυνίκες πίσω από τη λωίστρα του βασιλικού σά τιμια σπίασά που η κοπέλλα σκύβει στο ράφισμο και στο έρόνχειρό της; Δεν έμαθαν ακόμα ότι ο άντρας περνά άδιαφορος έμπρος από την ήλική, από τη σεμνή, από την τίμια, από τη νοικοκυρά από το κορίτσι που σέβεται τον εαυτό του; Λίγοι είναι όσοι προσέχουν κάτι τέτοια. Οι πολλοί πέφτουν άπάνω στα δολώματα, που ενώ ή Κακία τους στήνω και πιάνονται στ' άντίστροι μου.

Η σεμνή κόρη; Τη βλέπουν και τους πιάνει νύστα. Αυτοί, παιδί μου, τις θέλουν χτυπητές, προκλητικές, ζωηρές, τολμηρές, εύκολες σε παραφορήσεις. Τι να σε κάνουν έσέ-να Σταχτοπούτα μου, που κοκκινί-ζεις όταν σου μιλούν και δεν ξέρεις ν' άπαντάρς παρά μ' ένα όχι.

Αυ' πως να ής έτσι πρόσωπο θεού Ρίτσα μου; Αν είχες την προικία σου, θα σου έλεγα: Κοιμά-τσια να γίνη. Μία που τόν έχεις τον παρ' μπορείς να μείνεις και σο-βαρή. Κάτι θα γίνη και για σένα. Κάποιον θα βρής ν' άνοράσης με το κρήμα που διαθέτεις. Έσύ όμως είσαι θεόφτωχη. Και φτωχεία και σσοβαρή; Και άδέκικη και άγριο-κάτσικο; Και άπορική και άυστηρή; Σαν πολλά ζητάς. Για κύττα τις

άλλες... Φτωχές βρέθηκαν κι' αυτές στη ζωή. Αλλά για να μη μείνουν στο περιθώριο κάνουν ύποχωρήσεις, Κάμψις της αντίστασης. Δεν ξέρουν τί θα πη όχι. Βολικές, χαρούμενες ευχάριστες, με το έ-να πόδι πάνω στο άλλο με το ται-γοράκι στα δάχτυλα, με την ατά-δεια στην έκφρασι, με τους μαύ-ρους κύκλους της άμαρτίας στα μάτια. Όλα δικά τους. Διασκεδά-σεις κέντρα πολυτελείας αυτοκί-νητα. Και συνήθως κάποιος θα γαν-τζωθεί άπάνω στο παικνίδι και θα τις πάρη. Αλλά κι' αν δε βρεθί, χαίρονται, τούλάχιστον, τη ζωή τους. Δεν κάθονται να μαραζώ-νουν σαν έσένα και να κλαίνε τη μοίρα τους. Γιατί τάχα για κήνια εξάίρει; Δεν είναι κρίμα; Έχεις κι' εσύ δικαιώματα στη χαρά, στον έρωτα στην πολυτέλεια στο μετά-ξι, στη σεμνή, στο άρωμα στην κούρσα... Διάβολε! Δε σε πνίγν τα χρόνια. Νέα είσαι ακόμα. Κι αν δεν είσαι ή πενταμορφη του πα-ρμυθίου είσαι όμως αρκετά συμπα-θητική για να προκαλέσης το έν-διαφέρον. Θάνατε να πάρης την ά-πόφασι, θάνατε ν' άοίσης αυτή την αυστηρότητα που έχει ή έκφρασι σου. Πως να τολμήση να σε πλησιά-ση κανένας κόρη μου, όταν σε βλέπει να πνιγνής έτσι σσοβαρή, σεμνή, βαρειά;... Πρέπει να κου-νίσης και λίγο την ούριότα σου. Να παίξουν και λίγο τα ματάκια σου. Να μη ταιγκουνεύσεις τα χα-μόγελά σου. Και θα ής, από το ίδιο βράδυ κι' όλος ές σου κίμο-γελός ή επιτυχία. Η τύχη πη-γαίνει με τους τολμηρούς. Με τους αθάδες για την άκρίβεια. Η σε-μνότης δεν έγινε ποτέ εισιτήριο για τον έπιγειρο παράδεισο. Αυτά νόμια πως έπρεπε να σου πω Ρί-τσα. Σκέψου και άποφάσεις. Η μάλλον ρίξου στη ζωή!...

Αυτά και άλλα πολλά είπε ή Κα-κία. Κι' όταν κάποτε τελειώσε πλν-σίσεις την κόρη ή 'Αρετή. — Άκουσε, Ρίτσα, σε σου εί-πε ή προαίγνια αντίληψη μου. Θέ-λεις τώρα ν' άφιερώσεις λίγα λε-πτά και σ' έμένα; Καταλαβαίνω τη θέσι σου. Είναι τόσο έλκυστική ή χαρά... Ποιος δεν τη θέλει; Στην ήλικία σου μάλιστα... Χρειάζεται μεγάλη δύναμις χαρακτήρος για ν' άποφύγη κανείς τους μανήτες των πειρασμών. Πρέπει να κρατήσεις πολύ στερεά για να μη παρασπ-ορής από τη δύναμη της έλξης. Τώρα ή θέλησις δε σου έλπει. Έρ-χονται όμως στιγμές που είς έτοι-μη να λυγίσης. Δε σε άδικώ. Έγινε τόσο νοητικώς οι σερίπες! Και είνε τόσο οπτητικές οι σερίπες! σου τόσο ή λαχτάρα σου να δώ-σης κάποια διέξοδο στις έρωτικές κραυγές που σε συνθλίβουν. Κι' έπειτα είναι και το μέλλον. Το βλέ-πεις και δειλιάζεις. Έτσι λοιπόν — σκέψου — άνήμευτη, σκυμμέ-νη στη δουλειά, χωρίς χαρές δί-χως καμμία έξασφάλισι θα εξαντλή-σω τις μέρες του βίου μου. Αλλά για πές μου, Ρίτσα, όλες αυτές που πήρα, τον κακό δρόμο και που έσύ τις μακαρίζεις είσαι βέβαιη ότι με την όδο που ακολουθούν εξασφαλί-ζουν το μέλλον τους; Τις βλέπεις τώρα που είναι ακόμα στη βίτρινα. Δεν τις βλέπεις όταν άρχίζη ή κα-τάρρευσι όταν κηλιδωμένες ντρο-πισμένες, κουρασμένες από την άμαρτία ζητούν ένα φιλόγερμο χέρι που θα τις τραβήξη από το βούρκο και θα τις λυτρώση. Ο σε-βεβαίω δεν υπάρχει χειρότερο παρ-τύριο απ' αυτό της έπεσεμένης ά-μαρτωλής.

Μόνον ή άγνή χαρά δίνει την ευτυχία. Είπε ή 'Αρετή. Μόνη τώρα ή Ρί-τσα, άκουμπά το πνιόνι της στο χέρι και σκέπτεται...

ΚΑΙ ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ
ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ Ο
ΘΗΣΑΥΡΟΣ
ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ
ΜΕ ΑΣΗΜΕΝΙΑ
ΕΞΩΦΥΛΛΑ

ΟΙ ΜΠΕΚΡΗΔΕΣ
— Χριστός άνεστη!...
(Σκίτσο Π. Παυλίδη)

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Πασχαλινά όνειρα

Πάσχα, φίλοι μου και πάλι! Κι' όνειρεύονται πολλοί κι' ένας πόθος τόσο στήθη φιλοπόνην πυρπολεί όλη ή χώρα να ηρεμήση κάθε πόρος να κοπάση να τελειώσουνε τα μίσση και ο διάβολος, που λένε τ'... πο δ' άρι του να (σπάση).
Όνειρεύεται και θέλει να ήσυχάση, να πασχαλή, στη χαρά να συμμετάσχη, νάχη... Πάσχα, να μη... πάσχη και κυρίως και πρό πάντων τ'... πασχαλία να (μη χάση).

Είναι ο πόθος της φυλής μας και δονείται από τα (δάση) να γιορτάση τέτοια μέρα, μέρα άγάπης κι' άνορθών να δοθί για πάντα τέρμα στις μανίες και στα πάθη κι' ή Άνάστασις να πάψη νάνε μέρα τών... (πα-θητών).
Νέοι ώριμοι και γέροι, με δλόδοξα μαλλιά πλάθουν μέρα στο μυαλό τους μίαν ώρα πασχαλιά, πασχαλιά σαν τις παλές κι' όλοι έν νένει μονιασμένοι.

... ν' ανταλλάσσουν... φιλή και όχι μέσα στα σκακία ν' ανταλλάσσουν... πι- (στολίές!).
Όσο πάει και δύναμναι, ή λαχτάρα της ή μόνη και γυρναίει πλαδαρά, ν' άπολύση και να δώ (σ' άρκα και όστα) να πάρουν τόσα λόγια της (φωστά, όστά!).
Πριν ή... σ' άρκα την άφήση κι' άπομείνουν... τ' (όστά!).

Ευτυχία ή ήσυχία; Ξέρουν όλοι πως θα φέρη και θα πάση να υποφέρει ή πλώρα των υπαλλήλων, που Άνάστασις ση- (μάνει, μάνει).
Έστω για το θεαθήναι και αυτοί οι δυστυχιμένοι ή «ζωή έν τ' άφω» είναι

Μία «χαράς κι' άγάπης μέρα» λαχταρά τέτοιον καιρό, να και το πελεκούδι στο τραγούδι, στο χορό...
Δίχως γκίνια, δίχως κρίσι, δίχως γκρίνια και καυγά, να τσουγκρίση και τ' αυνά.

Κι' ο έγχθρος του και ο ξένος τ' ώφελείται απ' τον (καυνά του, καυνά του, σ' ά θύνα του!).
Έν άλίγως καταλήγει δίχως λόγια μισομένα σε συμπέρασμα σου ένα:... πως ζητάει δλ ή φυλή της άγάπης το φιλή

Κι' ή Άνάστασις να δώση κάποιο τρόπο να βρεθί να... θα φτουν όλα τα μίσση κι' ή Έλλάς ν' ά- (να στήνη!).

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΣΤΟ ΧΑΟΣ

Η Έλιζα θέλουν να πάν κι' εφέτος στο θλιβερό προ-σκύνημα της, στον μοιραίο εκείνο βράχο, που εδώ και δυο χρόνια είχε σκοτωθεί ο άντρας της...

Τον άναψους πολύ τό-σο πολύ τον Μπαρμάρ, τον, ωραίο και ριψοκίνδυνο αλπινοστή, ώστε δεν μπο-ρούσε να τον ξεχάσει...

Πόσο μετανιώσει που δεν πήγε κι' αυτή μαζί του, τη χρονιά εκείνη, εκεί ψηλά στις Άλπεις...

— Αν ήμουν μαζί του, έλεγε κλαίνοντας δεν θα σκοτωνόταν. Δεν θα τον άφηνά...

Η μόρια όμως, η φθονε-ρή, τάφερε έτσι ώστε εκεί-νη τη χρονιά να είναι αδιά-θετη η Έλιζα. Κι' ο Μαρμάρ, κιος που τό πάρε του αλ-πινισμού τον είχε κυριεύσει ως τα κατάβρα της ψυχής του, έβρινε μόνος του για τα ύπεροχα και άποτομα ψη-λώματα του Ράζ...

Είχε την άκατανίκητη έ-πιθυμία να πάσει στην ψη-λότερη κορυφή. Κι' έτσι η έκδρομή του αυτή, πριν ά-πό δυο χρόνια ήταν, η στερω-νή του η μοιραία έκδρομή, άπ' την οποία δεν έαναγύ-οισε...

Κι' η Έλιζα έχοντας νε-μάτι της καρδιά και την σκέψη της άπ' τον πολυανα-πιμένο της Μαρμάρ, έτοιμα-σε τη βαλιτσά της άπο-καιρέθηκε τους δίκους της κι' ανέθηκε μελαγχολική και θλιμμένη στο αυτοκίνη-τό της που τό διπύθυνε πάν-τα μόνη της...

— Αμπαλόρησε δυνατά και χάθηκε σ' ένα λίγο στί νωγιά του δρόμου...

— Έκεν φηλά στην κορυφή του Ράζ, μπροστά στα ξε-νοδοχεία, άντικρυ οι φω-νές των περηνών...

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Αγροτικόδη όργια

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

φώναζε ο άδωνός Σ' αυτό έδω τό μέρος έδω και δυο χρόνια έγινε ένα δυστύχη-μα. Άπό δω η μάλλον ά-κριβώς άπό εκεί που κάθεται η κυρία — κι' έδειξε την Έ-λιζα — έπρεσε μέσα στη χα-ράδρα ένας άπ' τους πιο φημισμένους αλπινοστάς...

Οι περιηγητές είχαν στα-ματήσει τα νύχια και τις φωνές και τον άκουσαν με προσοχή...

Με προσοχή τον άκουσε κι' η Έλιζα. Τα ένκωμια έ-κείνα την έκαναν ν' άνα-ναλλιάζει και να θάιβεσαι συνεχώς για τό Μαυρίκι, τον λατρευτό της άνδρα...

— Ήταν σαν σήμερα άκοι-θώς. Ερχόταν κάθε χρόνο με μια κυρία, τη νυνάικα του. Έκείνη τη χρονιά ήρ-θε με κάποια άλλη. Δεν ή-ταν η νυνάικα του Ένω την βοηπούσε ν' ανέβει στο βρά-χο γλυστρήσε τό πόδι του και...

Δεν πρόφτασε να τελειώ-ση τη φράση του ο άδωνός. Μία τρομερή κραυγή άντή-χισε έλθοντά άπ' τό μέρος της Έλιζας. Δεν ήταν φω-νή τρώμου. Ήταν ούρλια-χτό άπελπισίας!

Και καθώς ο άδωνός κι' οι περιηγητές κύτταξαν σα-στισμένοι προς τό μέρος της, είδαν τη φτωχή Έλιζα με τα μάτια κλειστά να κυλάει προς τα κάτω, προς τό τρομερό χάος της κα-ράδρας!

— Ο άδωνός κι' οι περιηγη-ταί ώρμησαν, να την βοη-θήσουν να δεν πρόφτασαν...

— Η άτυχη νυνάικα γλύ-στησε νωρίτερα. Άνωρίθη-κε στο κενό και χάθηκε στο χάος με την καρδιά συν-τοιμημένη άπό τό φοβερό μυστικό που άκουσε άπό τον άδωνό, για την προδο-σία του άναπομένου της...

ΛΟΥΓ'Ι ΛΕΟΝ ΜΑΡΤΕΝ

Μην κάνετε κατάχρησι-σέ άλάτι

Τό άλάτι είναι ένα άπα-ράπιτο στοιχείο για τον όρ-γανισμό μας. Άλλά η χρή-σις του πρέπει να είναι πε-ριωρισμένη. Οι τελευταίες παρατηρήσεις απέδειξαν ό-τι υπάρχει μία πολύ στενή σκέσις μεταξύ του άλατος και του άδωστίου που ύ-πάρχει στον όργανισμό μας...

Όταν η ποσότης του άλατος ξεπεράσει ένα όρι-σμένο όριο τό άδωστό που περιέχεται στους Ι-στούς μας ελαττώνεται. Άν-τιθέτως, μία ελάττωσις του εισαγομένου στον όργανι-σμό μας άλατος συγκρατεί τό άδωστό. Γι' αυτό, φαί-νεται ότι η ιδέωδης διαίτα για τους φυμιατικούς είναι έ-κείνη που άποτελείται άπό τροφές ελάχιστα άλατιμέ-νες. Έτσι άποφεύγεται η έξοδος άπό τον όργανισμό άδωστίου, που είναι άπα-ράπιτο για τον άνώνα έ-ναντίον του μικροβίου του Κώχ...

Κατά τους άμερικανούς γιατρούς, ένας άνώρος που τρέφεται κανονικά εί-σάγει 15 περίπου γραμμάρια άλατος κάθε μέρα στον όργανισμό του. Η ποσότης αυτή είναι υπερβολική για-τί δεν επιτρέπει στο άδω-στό να παραμείνει στους Ι-στούς. Η ημερήσια κανονι-κή ποσότης άλατος λοιπόν δεν πρέπει να είναι μεγα-λύτερη άπό 8 — 10 γραμμά-ρια. Ο περιορισμός της ποσό-τητας του άλατος ένδεδί-κνυται επίσης στους πάσων-τας άπό παθήσεις των νε-φρών...

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Συνεχίζονται αι συνεννοήσεις για τον καταρτισμό των θιάσων που θα λειτουργήσουν τό καλοκαίρι.

Εως τώρα, βέβαιοι θιάσοι, έκτός άπό τό «Έθνικό Θέατρο» και την «Λυ-ρική Σκηνή», είναι τρεις, δυο μουσικοί και ένας ποδός.

Οι μουσικοί θιάσοι είναι του «Λυ-ρικού», όπου θα στεγασθί ο θιάσος των «άσων» του «Κεντρικού», ένισχυμέ-νος, μετά την άναχώρησι της Σοφίας Βέμπο, με δυο αξιόλογα γυναικεία στε-λέχη, τη Ρένα Ντόρο και την Τζένη Άρ-σένη και του «Άκροπόλ», όπου θα στε-γασθί τό μεγαλύτερο μέρος του θιάσου Παπαϊωάννου, ένισχυμένο άπό τον Πέ-τρο Κυριακό και την Μαρίκα Νέζο.

Ο θιάσος ποδός, που θα στεγα-σθί στο μικρό θεατράκι της όδου Φι-λελλήνων, θα έχη επί κεφαλής τους δυο δημοφιλείς κωμικούς μας, τον Β. Άρ-γυρόπουλο και τον Β. Λογοθετίδη.

Λέγεται, άκόμη ότι ο θιάσος της όπερέτας Πειραιώς θ' άνεβή στην Άθήνα και θα συνεχίσι τό καλοκαίρι τις παροστάσεις του στο θερινό θέατρο Σαματζή. Με τό θιάσο αυτόν, είναι πι-θανόν να συνεχισθί και η Ζαζά Μπρι-λάντη, που έχοται όριστικά τό Πάσχα στην Άθήνα.

— Παράλληλα με τα θέατρα, θα λειτουργήσουν τό καλοκαίρι και τρία ά-ξιόλογα «βασιτείες» ή «Όασεις», τα «Πεύκα» και τό «Άλκαζάρ».

Η «Όασις» θα παρουσιάσι ένα συγκρότημα με επί κεφαλής την Κούλα Νικολαΐδου, την Μπέμμα Δόξα, τον Τραϊφόρο, τον Μπαρσά και πολλές άλλες «άποσείων».

Στα «Πεύκα» ο θιάσος θα έχη επί κεφαλής τους Οικονομίδη, Σταυρίδη και Σπαριόδη και στο «Άλκαζάρ» θα έμφα-νισθί τό συγκρότημα του Όρεστί Λά-σκου.

— Στόν «Άπόλλωνα» έτοιμάζεται για τό Πάσχα μία καινούργια μουσική κωμωδία με τον τίτλο «Τοελλουανία».

Τό έργο αυτό που έχει γραφή άπό τον πρόεδρο του Σωματίου Ήθοποιών κ. Μιχ. Κοσινιώτη, είναι έντυμένο ά-πό τις άδυναμίες των ανθρώπων της με-ταπολεμικής έποχής.

— Ο θιάσος των αδελφών Καλουτά, ένισχυθείς με αξιόλογα στελέχη άθη-ναϊκών θιάσων, άνοίγει τό Πάσχα τις παροστάσεις του στο Κάϊο, έπειτα δε άπό ένα μήνα, θα συνεχίσι στην Ά-λεξάνδρεια.

— Η χορογράφος και χορεύτρια Έλ-λη Ζουρίδου φεύγει την ένομήν έβδο-μάδα για τό Λονδίνο για άνώτερες σπουδές.

— Η Σοφία Βέμπο σημείωσε μεγά-λη έπιτυχία στο Παρίσι, όπου έκανε την έμφάνισί της την ήμερά της Έθνι-κής Έορτής με κουτούμι της Βασιλι-σας Άυαλίας.

— Ο Γιάννης Φλεού και η Λίνα Άλμα, που άνέβησαν τό ταξείδι τους στην Άμερική για τον προσεχή χειμώ-να, συνεχίζουν τώρα τις έπιτυχίες τους στις Κάνες.

— Ο Έλλην Βαθφωφός Νίκος Μο-σχονάς εκλήθη στο Χόλλυγουντ όπου και θα δώσι σειρά συναυλιών.

— Ο γλύπτης Λαμίας θα έκθέσι στο Παρίσι τό άγαλμα της χορευτοίρας Λιλής Μπερδέ που νόμωσε «Χορός των Άγγέλων».

— Η Γαλλίς νικέζ — ρεαλίστ, Άννα Σαμπιέλ που βοισκεται τώρα στην Ά-θήνα, είχε μία μεγάλη περπέτεια κατά την διάκριση του πολέμου.

Κατηγορήθηκε ως κατάσκοπος, συνε-λήφθη άπό τους Γερμανούς κι' έβρινε φυλακισμένη στο Βερολίνο έως την ή-μερά της άπελευθέρωσης.

ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΤΑ ΖΩΑ που έγκληματούν

Άρπαγές, λεηλασίες, άντεκδικήσεις

Γελιέται όποιος νομίζει, ότι τα έγκλήματα γίνονται μόνον άπ' τους ανθρώπους. Και τό ζώα επίσης κλέβουν, ληστεύουν, δολο-φονούν...

Τό Μεσαίωνα, έγιναν πολυάριθμες δίκες και θανατικές εκτελέσεις νοίων ή άλλων ζώων, που είχαν σκοτώσι μικρά παιδιά. Άλλα πάλι άφωρίσθηκαν άπ' την Εκκλη-σία γιατί οι δεισιδαίμονες κι' άδύσφωτοι άνθρώποι της έποχής έκείνης πίστευαν ότι τα είχε κυριεύσει ο Σατανάς και τα έσπω-χνε σ' ό έγκλημα...

Έδώ όμως θα μιλήσουμε για τα έγκλή-ματα που διαπράττει διάφορα ζώα, όχι κατά του ανθρώπου, αλλά εναντίον των ό-μοίων τους. Άς πάρουμε ένα άπ' τα χα-ρακτοριστικώτερα παροδείγματα: τις με-λισσες. Τό τόσο ενοστικά αυτά έντομα κουράζονται κάποτε να δουλεύουν τίμια και σηνιατίζουν πλέον ληστικές συμμορί-ες, που άρπάζουν τό μέλι άπ' τις έντες κυ-μέλες, σκοτώνοντας όσες μελισσες θα τους άντισταθούν. Η έπιτυχία κάνει θαυμά-τους τους πτερωτούς ληστές. Τρεις ή τέσ-σερες άπ' αυτούς σταματούν τότε μία με-λισσα που νομίζει άπ' τη δουλειά της και τη λησέουν, της παίρνουν όλο τό μέλι που μετράει στην κυψέλη της. Άν δοκι-μάσι ν' άντισταθί, της τραβούν τα πόδια και τη ντυπούν άλύπητα στην κοιλιά.

Ο φυσιοδίφης Μπουνκο, που έχει ά-σκοληθί ειδίκα με τις μελισσες, γράφει ό-τι οι προσετικές προστοιμασίες των λη-στοσυμμοριών κι' η τακτική της έπιθέσεως δίνονται τον συνεϊδητό έγκληματία. Προσθέτει δε ότι οι τίμιες μελισσες μπο-ρούν να μεταβληθούν σε κλέφτες, αν δια-τασθούν μ' ένα μίγμα άπό μέλι και κονιάκ. Παύουν τότε να δουλεύουν και ρίχνονται στην κλοπή και τη λεηλασία.

Τα επίσης ενοστικά και «πολιτισμένα» μυομήκη κάνουν συχνά έπιδρομές σε άλ-λες μυομηκοφωλές σκοτώνουν τους υπε-ρασπιστές τους και παίρνουν ως σκλάβους τα μικρά άκού μυομηκήκια.

Και στον έγκληματικότητα συναντούμε και στον κόσμο των πουλιών. Τα σπουγι-νια π. γ. σφετερίζονται τις φωλές των γε-λιδωνιών, πετώντας έξω τα αυγά τους και τα μικρά τους. Ένα ζευγάρι σπουγιέτες είναι διώδε κάποτε δυο γελιδωνία άπ' τη φωλιά τους. Έκείνα όμως έλτησαν τη συν-δρομή πολυαριθμών φίλων τους, που έφρα-ξαν με λάσπη την είσοδο της φωλίδας κι' έβρασαν μέσα ζωντανή τη σπουγιτίνα που κλωσούσε τ' αυγά της! Μπορεί να φαντα-σθί κανείς σκληρότερη τιμωρία;...

Άνείλικτα επίσης τιμωρούνσι άπ' τους όμοιους των τα κοράκια που κλέβουν, άφου μάλιστα δικασθούν πρώτα κανονικά! Έ-νας φυσιοδίφης περιγράφει μία τέτοια δική που είδε κάποτε. Τα κοράκια φάναν επί ήμερας άπ' όλες τις διευθύνσεις, συγκεν-τρώνονταν σ' ένα έρημο σημείο του άσους και γαλούσαν τον κόσμο άπ' τις φωνές τους. Μόνον μερικά μένον παύμερα, άκούγον-τας σιωπηλά, σάν δικαστάι. Η «δική» κράτησε για ή δυο ώρες. Έπειτα, σάν να τους δόθηκε ένα σύνθημα, όλα τα κοράκια έπεσαν πάνω σ' ένα ή δυο άπ' αυτά και τα θανάτωσαν.

Η έκδικτική δικαιοσύνη άποτελεί έπί-σης χαρακτηριστικό γνώσιμα των πελα-σών. Ο άρσενικός είναι πολύ άφοσιωμένος στη σύζυγό του, αλλά και υπερβολικά ζη-λιώδης. Άν ή θηλυκή φλεοτάσι με κάποιον άλλον θα τό πληρώσι με τη ζωή της. Στα μέση όπου ύπασουν πελασόν, τα παιδιά παίζουν κάποτε ένα σκληρό παιχνιδι: Βά-ζουν αυγά κόττας μέσα σε μία φωλιά πε-λασών. Ο άρσενικός έξαγριώνεται, μόλις ίδθι τα ξενα αυγά, τα θωρεί άπόδει-ει της «άπιστίας» της συζύγου του και την κομματιάει με τό ράμφο του!

Θ' άναφέρουμε τέλος τις ληστικές έπι-δρομές που διοργανώνουν οι γορίλλες κι' οι γιπατζήδες κατά των νοιών της ζούγ-κλας, για ν' άρπάσουν φαγώσιμα. Χρησιμo-ποιούν τότε άνιχνευτάς και φορούς, κι' έπειτα σηνιατίζουν μία «άλυσίδα» για να περουν τα κλοπιμαία άπό χέρι σε χέρι!

Εορτή της άγάπης

Ντάγκα! Ντούγκα! Χαρμοσύνης οι καμπάνες μας χτυπάνε και συγκίνησι μας φέρνουν στην καρδιά μας δυνατό. Τί αισθήματα σπουδία κι' ευλαβέστατα έσπιναν και τον κόσμο προσκαλούνε σής Άγάπης τη Γιορτή.

Ντάγκα! Ντούγκα! Ντάγκα! Ντούγκα! Μεγάλη σκόλη! Κάθε γέρος τέτοια μέρα ξαναγίνεται παιδί και σε όλα τα χωριά μας και σε κάθε μία πόλη πέφτουνε... χειροεμβίδες, για τό γούρι δηλαδή.

Ντάγκα! Ντάγκα! οι καμπάνες! Μπάμ! Μπάμ! Μπούμ! τά βαρελότα! Την Άγάπη εορτάζει ο κοσμάκης εύτυχής, Τί αισθήματα σπουδία κι' ευλαβέστατα έσπιναν και τον κόσμο προσκαλούνε σής Άγάπης τη Γιορτή.

Ντάγκα! Ντούγκα! Άνάθουν δλοι και λαμπάδες και κεριά, κρέμονται άπό τα χείλια καθενός Άρχιμανδρίτη κι' ικετεύουν την Παρθένο να έλεση τα χωριά ούτως ώστε να τους μείνη όρθιο κανένα σπίτι!

Ντάγκα! Ντούγκα! Η καμπανα τί χαρμόσυνα σημαίνει! Πλήθη κόσμου την όμνουνε την Άγάπη εν χορώ κι' είναι δλοι αδελφωμένοι κι' είναι δλοι άγαπημένοι κι' άκριβώς γι' αυτό τό λόγο και η Ούλεν έπιμένει ν' άκριβήνη τό νερό!

Ασπασμούς θερμούς αλλάζει σήμερα πολύς κοσμάκης και οι μέν τους δε μ' άγάπη τους κρατάνε άγκαλιά και άμέσως παίρνει φόρα κι' ο Στρατής ο Κουλουμθάκης και τον φίλο του Σοφούλη τον γεμίζει με φιλία!

Ντάγκα! Ντούγκα! Η καμπάνες δυνατά χτυπάν και πάλι που άρχισαν με μία φαινομενική γαλήνη έμφορής να συζητούνε για τό κόσμο την Ειρήνη — μία Ειρήνη διαρκή — που ή θα την έδραιώσουν με χαρά πραγματική και κανείς δεν θα τόλμησι για ν' την διαταράξη ή κατάνοτρα θα φάη καμιά μπόρρα άτομική και τα κώλα θα τινάξη!

Ντάγκα! Ντούγκα! Η άγάπη νύχι έχει άπλωθί, και οι μέν τους δε μ' άγάπη τους κρατάνε άγκαλιά και άμέσως παίρνει φόρα κι' ο Στρατής ο Κουλουμθάκης και τον φίλο του Σοφούλη τον γεμίζει με φιλία!

Ντάγκα! Ντούγκα! Η καμπάνες δυνατά χτυπάν και πάλι που άρχισαν με μία φαινομενική γαλήνη έμφορής να συζητούνε για τό κόσμο την Ειρήνη — μία Ειρήνη διαρκή — που ή θα την έδραιώσουν με χαρά πραγματική και κανείς δεν θα τόλμησι για ν' την διαταράξη ή κατάνοτρα θα φάη καμιά μπόρρα άτομική και τα κώλα θα τινάξη!

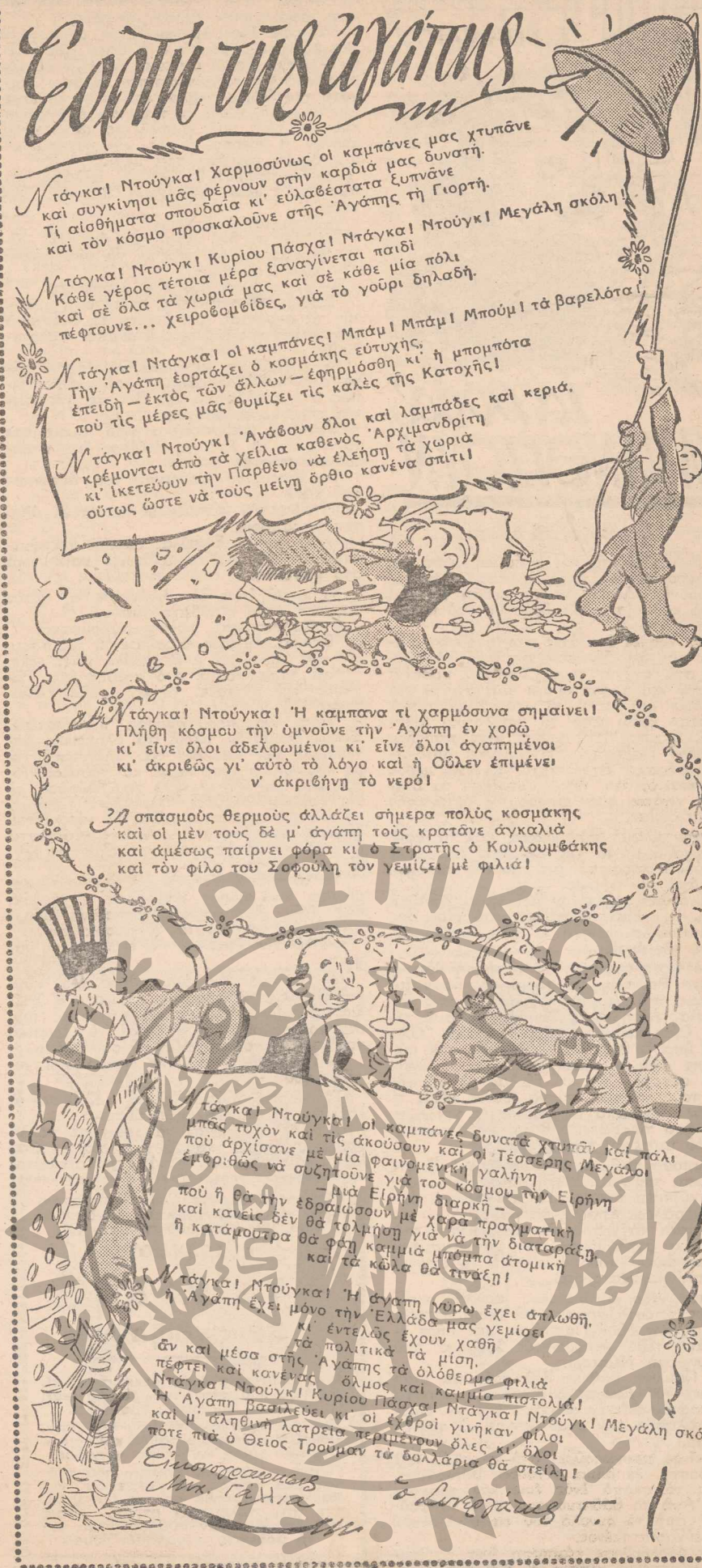
Ντάγκα! Ντούγκα! Η άγάπη νύχι έχει άπλωθί, και οι μέν τους δε μ' άγάπη τους κρατάνε άγκαλιά και άμέσως παίρνει φόρα κι' ο Στρατής ο Κουλουμθάκης και τον φίλο του Σοφούλη τον γεμίζει με φιλία!

Ντάγκα! Ντούγκα! Η καμπάνες δυνατά χτυπάν και πάλι που άρχισαν με μία φαινομενική γαλήνη έμφορής να συζητούνε για τό κόσμο την Ειρήνη — μία Ειρήνη διαρκή — που ή θα την έδραιώσουν με χαρά πραγματική και κανείς δεν θα τόλμησι για ν' την διαταράξη ή κατάνοτρα θα φάη καμιά μπόρρα άτομική και τα κώλα θα τινάξη!

Ντάγκα! Ντούγκα! Η άγάπη νύχι έχει άπλωθί, και οι μέν τους δε μ' άγάπη τους κρατάνε άγκαλιά και άμέσως παίρνει φόρα κι' ο Στρατής ο Κουλουμθάκης και τον φίλο του Σοφούλη τον γεμίζει με φιλία!

Ντάγκα! Ντούγκα! Η καμπάνες δυνατά χτυπάν και πάλι που άρχισαν με μία φαινομενική γαλήνη έμφορής να συζητούνε για τό κόσμο την Ειρήνη — μία Ειρήνη διαρκή — που ή θα την έδραιώσουν με χαρά πραγματική και κανείς δεν θα τόλμησι για ν' την διαταράξη ή κατάνοτρα θα φάη καμιά μπόρρα άτομική και τα κώλα θα τινάξη!

Ντάγκα! Ντούγκα! Η άγάπη νύχι έχει άπλωθί, και οι μέν τους δε μ' άγάπη τους κρατάνε άγκαλιά και άμέσως παίρνει φόρα κι' ο Στρατής ο Κουλουμθάκης και τον φίλο του Σοφούλη τον γεμίζει με φιλία!

I. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Ένα συζυγικό δρῆμα

Μιά ύγρη νύχτα του Νοέμβρη. Από τὸν δόμο του οὐρανὸ ἐπεσάν ἀραιὲς σταγόνες βροχῆς. Δὲν ἔλεγε ναί πᾶσις ὑπόρουσα καὶ νὰ καθαρίσῃ τοὺς δρόμους ποὺ πίνονταν στὸ Βούκο.

Οἱ λιγοστοὶ διαβάτες περπατοῦσαν βιαστικά καὶ δὲν ἔβλεπαν τὴν ὥρα νὰ φτάσουν στὰ σπίτια τους. Ὡστόσο παραευνούνταν καὶ σταματοῦσαν μιά στιγμὴ γιὰ νὰ ρίξουν μιά ματιά σὲ κάποια κυρία ποὺ στεκόταν κάτω ἀπὸ τὸ ἐνοχλητικὸ φιλοβόχι, ἀκίνητη στὴ γωνία μιᾶς παρόδου τῆς ὁδοῦ Πατισίων. Ἡ γυναίκα αὐτὴ ἔστρεψε σὺν ὀφθαλμοῖς τὸν τοῖχο σ' ἓνα μέρος πρὸ σκοτεινῶν, ἀπ' ὅπου μπορούσε νὰ βλέπῃ τὴ γυναικὴ στὴν εἴσοδο τῆς ἀντικρυνῆς πολυκατοικίας.

Ἦταν χλωμὴ σὰν κέρινη καὶ τὰ μαύρα μεγάλα μάτια τῆς ἔλαμπαν παράξενα στὸ ὄβελ προσώπου της. ποῦταν τραγικὸν ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

Τὰ ρούχα της εἶχαν μουσκέψει ἀπὸ τὴ βροχὴ. Κι' ὅμως κρατοῦσε στὸ χέρι της μιά ὀμπρέλλα κλειστὴ, κι' οὐτε συλλογιζόταν νὰ τὴν ἀνοίξῃ.

Δυὸ ὄρες στεκόταν σ' αὐτὴ τὴ θέσι ἡ Παυλίνα Ροῦντος. Τὰ πόδια της ἦσαν ἐυλασμένα πρὸς τὴν κούρασι καὶ ἀπὸ τὴν ὑπόστασι. Αὐτὴ ὅμως δὲν καταλάβαινε τίποτε. Οὐτε κούρασι, οὐτε ὑπόστασι. Ὅλη της ἡ ὑπαρξὴ ἦταν συγκεντρωμένη στὰ μάτια της, ποὺ κύτταζαν, κύτταζαν τὸ ἀντικρινὸ μέγαρο, λέει, καὶ ἤθελαν νὰ τομπήσουν τοὺς τοίχους καὶ νὰ ἰδοῦν μέσα τί γινόταν πίσω ἀπὸ τὴν σφαλιστὴ γυρίλλης, πίσω ἀπὸ τὴν βαρεῖαν βελούδινη κουρτίνα τοῦ δευτέρου πατώματος.

Κάμποσοι ἄνθρωποι ἔμπαιναν κι' ἔβγαζαν ἀπὸ τὴν εἴσοδο τῆς πολυκατοικίας. Τοὺς κύτταζε προσεχτικά ἡ Παυλίνα, ἀλλὰ δὲν σάλευε ἀπὸ τὴ θέσι της.

Ἄξαφνα τὰ μάτια της μεγάλωσαν πρὸς τὸν πολὺ καὶ σπηλαιόμορφο σὰν μαγνητισμένα σ' ἓνα ἄνθρωπο ποὺ βγαίνει αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὴν πολυκατοικία.

Ἦταν νέος κι' ὁμορφος, ψηλός, γεμάτος, ὡς τριάντα χρονῶν. Μὲ βῆμα στερεὸ, διέσχισε τὴν ὁδὸν Πατισίων, καὶ πῆρε ἔναν ἀπὸ τοὺς ἀνηφορικοὺς δρόμους ποὺ φέρουν στὴ Νεάπολι.

Ἡ Παυλίνα γόηκε στὸ κούφωμα μιᾶς πόρτας, τὸν ἄφησε νὰ περάσῃ μπροστά της, κρατώντας τὴν ἀνασφιγτὴ της, κι' ἔπειτα, ἀνάλαφρα σὰν σκιά ἀρίστη νὰ τὸν ἀκολουθῇ.

Ἐκείνος προχωροῦσε στὸ σκοτάδι καὶ στὴ βροχὴ, μὲ βῆμα σίγουρο σιγασφύριζοντας τὸ σκοπὸ ἐνὸς ἐρωτικοῦ τραγουδιοῦ. Ἀπὸ τὸ βάδιμά του, ἀπὸ τὸ σφύριγμα, ἀπὸ τὸ σύνολο τοῦ φαινόταν ἀπόλυτα εὐχαιροσχημένους.

Τὸν ἀκολούθησε κάμποση ὥρα ἡ Παυλίνα, κι' ἔπειτα χάθηκε σ' ἓνα στενὸ κι'

ἀνοιστὸ νὰ τοῖνυ τσαλαβουτώντας στὴ λάσπη, ὅσο πρὸς γρήγορα μποροῦσε.

Ἐφάνατο ἔτσι λαχανιασμένη στὴν ὁδὸν Ἀσκληπιοῦ, μπροστὰ στὸ σπίτι της. Ἐνὰ διώροφο παλιὸ σπίτι. Ἀνοίξε μὲ χέρι τρεμουλιαστὸ τὴν πόρτα ἀνέβηκε τρεγὰ τὴν ἔβλινε σκάλα, καὶ μόλις βρέθηκε ἀπάνω, στὸ γόλλο, πέταξε τὸ ἐπαγωγόρι της. Ἡ Ξένη, μιά κοπελλίτσα ὡς δεκάξι χρόνων, ἡ ἀδερφοῦλα της, τὴν κύτταζε μὲ μιά βουβὴ ἐρώτησι στὰ μάτια.

— Τὰ παπούτσια μου, ν' ἀλλάξω, τὰ παπούτσια μου! ψιθύρισε ἡ Παυλίνα. Ἐρχεται.

— Ἐρχεται ὁ Στέλιος; — Ναί, σὲ δυὸ λεπτά θὰ εἶνε ἐδῶ. Ἐγὼ ἔτρεξα. Δὲν πρέπει νὰ ὑποπτευθῇ, πὼς εἶχα βγῆ ἔξω.

— Τὰ μαλλιά σου εἶνε μούσκεμα. Ἐφανε τρέχοντας μιά πετσέτα ἡ μικρὴ, τῆς τὰ σκούπισε, τῆς ἔκρυψε τὰ βρεγμένα ρούχα, καὶ τῆς ἔδωσε μιά ρούπα τὸ σπιτιοῦ.

Κι' ἡ Παυλίνα, μὲ βῆμα «λονιζόμενο» πῆγε στὴν κρεβατοκάμαρα καὶ κάθησε δίπλα στὸ κρεβατάκι τῆς Βάντας, τῆς πεντάχρονης κορούλας της.

Ἀκριβῶς ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ ἀκούστηκε τὸ κλειδί. Ὁ Στέλιος Ροῦντος ἀνοίγει κάτω τὴν πόρτα.

Τὸ χαρούμενο σφύριμά του ἀντήχησε στὸ γόλλο.

Ἡ Ξένη τὸν κύτταζε μὲ μάτια μεγάλα, γεμάτα ἀπόρρη.

— Τί κάνεις, Ξενοῦλα; φώναξε χαρούμενα ὁ Στέλιος καὶ τὴ χτύπησε χαϊδευτικά στὸ μάγουλο.

Ἡ κοπελλίτσα δὲν ἀπάντησε κι' αὐτὸς τράβηξε στὴν κρεβατοκάμαρα.

— Καλοπέρα! φώναξε χαρούμενα.

Ἐπειτα, ἀμέσως, δάγκωσε τὰ χεῖλη του.

— Ἀ κοιμάται ἡ Βαντούλα μας; εἶπε.

Καὶ πῆγε κοντὰ στὸ κρεβατάκι. Ἐσκυψε καὶ κύτταξε τὸ κοιμισμένο κοριτσάκι.

Ἦταν ἓνα πολὺ ὁμορφὸ πλασματάκι. Καθὼς κοιμόταν τώρα, τὰ ὀλόγρυστα δαχτυλίδια τὸν μαλλιών του πλαισίωναν ἔνα προσωπάκι τόσο λευκὸ καὶ τόσο ὀδίνιο, σὰν ψεύτικο. Τὰ κλειστά του βλέφαρα μὲ τὴν μακρὴν σκιά τῶν ματιῶν, τὸν ἔβλεπαν τὴ γλυκεῖα σκιά τοῦ γυῖο. Τὸ γεράκι του ἔβγαλε λίγο ἀπὸ τὴν κουβέρτα. Καὶ κάτω ἀπ' αὐτὴν σκεπάζονταν διαγραφόμενα τὸ λινὸ κοράκι του.

Τὸ κύτταξε ὁ Στέλιος μὲ ἀπειρη τρυφερότητα καὶ φίλησε ἀνάλαφρα τὸ γεράκι του. Τότε μόνον φάνηκε νὰ παίρνῃ εἶδησι πὼς δίπλα του καθόταν ἡ γυναίκα του.

— Δὲν εἶνε ὁμορφος; τῆς ψιθύρισε μὲ καμάρι.

Ἡ Παυλίνα δὲν ἀποκρίθηκε. Μὰ οὐτε καὶ ἀσπίναν νὰ περαινῇ ἀπὸ τοῖς ὁ Στέλιος. Γδύθηκε, πέρασε τὴν πυτζάμα του, σιγμουμουνοῦντας πάντα τὸ ἐρωτικὸ τραγουδάκι ποὺ σφύριζε καὶ στὸ δρόμο.

— Πάμε νὰ φάμε, εἶπε ἔπειτα στὴ γυναίκα του.

Τὸ τραπέζι ἦταν ἔτοιμο. Κάθησαν ὁ Στέλιος, ἡ Παυλίνα κι' ἡ Ξένη.

Ὁ Στέλιος ἄρχισε νὰ τρώῃ μὲ πολλὴ ὁρεξί, πετώντας κομμάτια λέξι πότε-πότε. Μετὰ κάμποση ὥρα μονάχα παραξενεύτη...

Παρακολουθήσατε ἀπὸ τὸ σπουδαῖον τεῦχος τὸ νέο αἰσθηματικὸ δρῆμα-μικτὸ ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα τοῦ

I. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΤΑ ΡΟΔΑ ΞΑΝΑΝΘΙΖΟΥΝ

Εἶνε ἡ ἱστορία ἐνὸς ρομαντικοῦ εἰδωλίου ποὺ καταλήγει σὲ μιά οπαρρακτικὴ συζυγικὴ τραγωδία.

Μιά φλογερὴ ἀγάπη ποὺ τὴν ὑπονομεύει τὸ τρελλὸ πάθος καὶ τὸ καπρῖο μιάς Ἀθηναίας νόστρας.

Ἐνὰς παράφορος ἐρωτας ποὺ πτάνει στὸ χεῖλος τοῦ κρεμοῦ, γιὰ νὰ νεκραιοσθῇ καὶ νὰ ξαναλαμψῇ τὴν τελευταία στιγμὴ χάρις στὴ λατρεία τῶν δυὸ συζύγων γιὰ τὸ ὁρρωτὸ ἀγγελιοῦδι τους.

κε ποὺ δὲν τοῦ ἀπαντοῦσε οὔτε ἡ γυναίκα του, οὔτε ἡ κουνιάδα του.

— Καλὲ τί πάθατε; ρώτησε ἀπότομα. Θὰ κάθωμαι νὰ μονολογῶ; Γιατί αὐτὴ ἡ σιωπὴ;

Ἡ Ξένη ἔδριξε μιά φοβισμένη ματιά στὴν ἀδερφοῦ τῆς, κι' ἐκείνη τῆς ἔκανε νόημα νὰ μιλήσῃ.

Ἡ Ξένη χαμογέλασε ψεύτικα.

— Δὲν ἔχομε τίποτε... Νὰ βαρεθῇκαμε νὰ σὲ περιμένουμε, ψιθύρισε.

— Ἀ, αὐτὸ εἶνε; γέλασε ὁ Στέλιος. Μὰ... βέβαια εἶνε ἀργά, κοντεύει ἔντεκα ἡ ὥρα.

— Γιατί ἄργησες; ρώτησε ἡ Ξένη μὲ παιδιαστικὸ ὕφος.

— Ἐ, δὲν τὰ ξέρεις; Μπλέκει κανεὶς μὲ παρῆες.

Ἐπειτα, ἄπλωσε τὸ γέρι του καὶ γάδωσε τὴν Παυλίνα στὸ σαγίνι, σὰ νὰ ἦταν μικρὸ παιδί.

— Ἐλα δά, δὲν πρέπει νὰ κατσουφιάζης. ἐπειδὴ ἄργησα μιά ὥρα, τῆς εἶπε.

Ἄντρες εἶμαι... δὲν γάλασε δά κι' ὁ κόσμος.

Προσπαθώντας νὰ συγκρατήσῃ τὰ χεῖλη τῆς ποῦτοις, ρώτησε ἡ Παυλίνα ὅσο πρὸς ψύχαιμα μποροῦσε:

— Ποῦ ἦσουν;

— Ἐμπλεξα, τῆς ἀποκρίθηκε γελοῖα νὰ τὴν κυττάξῃ. Δὲν σοῦ εἶπα πὼς ἐμπλεξα;

— Καλὰ, ἐμπλεξες. Κι' ἐγὼ σὲ ρωτῶ ποῦ ἐμπλεξες;

— Μὰ παιδί μου, δὲν ξέρεις; Μὲ τὴ συνειδημένη παρέα. Μὲ τὸ Γιάννη τὸν Κοντὸ καὶ μὲ τὸν Ἀλέκο τὸν Κανιῖδη. Ἡ συνειδημένη μου παρέα.

— Στου Ζαχαράτου; ρώτησε ἡ Παυλίνα σιγὰ.

— Ποῦ ἄλλου; τῆς ἀποκρίθηκε γελαστός.

Δὲν ἄνοιξε πιά τὰ χεῖλη της ἡ Παυλίνα. Καταλαβαίνοντας πὼς ἔπρεπε νὰ κάθῃ τρόπο νὰ μιλήσῃ αὐτὴ ἡ Ξένη προσπαθοῦσε νὰ βοήσῃ κουβέντες. Ἀλλὰ δὲν κατάφερε νὰ λῇ παρὰ κουτὰ κοριτσίστικα λόγια, τόσο κουτὰ ποὺ ντροπίζονταν κι' ἡ ἴδια.

Κι' ἔτσι ἔφθαναν σιωπηλοί.

— Ἀς πέρουμε νὰ κοιμηθούμε, εἶπε ὁ Στέλιος μόλις ἔφαγε. Ἐχει τόση ὑγρασία. Τὸ καλύτερο εἶνε νὰ βοίσκεται κανεὶς στὸ κρεβάτι του.

— Ξένη, ψιθύρισε ἡ Παυλίνα στὴν ἀδερφοῦ τῆς. Σὲ παρακαλῶ, κλείσου στὴν κάμαρά σου. Μὴν παρουσιαστῇς ὅ,τι καὶ ν' ἀκούσῃς.

Χλωμὴ ἡ κοπελλίτσα, μὲ μάτια τρομαγμένα τράβηξε στὴν κάμαρά της κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα.

— Στέλιο, εἶπε τότε ἡ Παυλίνα μὲ φωνὴ ποὺ ἄγρια προσπαθοῦσε νὰ τὴν διατηρήσῃ ψύχραιμη. Σὲ παρακαλῶ, κάθησε μιά στιγμὴ. Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω.

— Καὶ δὲν μποροῦμε, νὰ πλανιάσουμε καὶ νὰ μιληθούμε; ρώτησε ὁ ἄντρας τῆς μὲ κάποια δυσφορία.

— Οχι, Στέλιο... Δὲν μποροῦμε νὰ μιλήσουμε ὅπως θέλω στὸ δωμάτιο ὅπου κοιμάται τὸ παιδί.

— Μὰ, αὐτὸ δὲν ἐμπνέει...

— Σὲ παρακαλῶ, Στέλιο, κάθησε ἐδῶ.

«Πές μου τὴν ἀλήθεια!»

Κάθησε ὁ ἄντρας τῆς σὲ μιά πολυθρόνα, ἀνασηκώνοντας ἀδιάφορα τοὺς ὤμους του. Ἀντίκρουσε τὸν σὲ μιά καρέκλα, κάθησε ἡ Παυλίνα.

— Τί ἐπίσημο ὕφος! τὴν εἰρωνεύθηκε ὁ Στέλιος. Θάλεγε κανεὶς πὼς αὐτὴ ἡ στιγμή θὰ κοίνη δὴλ μὰς τὴ ζωὴ.

— Αὐτὴ ἡ στιγμή θὰ κοίνη πραγματικὰ δὴλ μὰς τὴ ζωὴ ἀποκρίθηκε ἐκείνη.

Σήκωσε πάλι τοὺς ὤμους του αὐτός.

— Δὲν καταλαβαίνω λέξι, εἶπε. Καὶ ξέρεις τί νύστα ἔχω...

— Στέλιο, τὸν ἔκοψε ἡ Παυλίνα, πές μου ποῦ ἦσουν ἀπὸψε;

Τῆς ἔδριξε μιά γρήγορη ματιά, μὲ τὰ γκρίζα, ὁμορφα μάτια του κι' ἀντίκρουσε τὰ μαῦρα τῆς μάτια μεγάλα, γεμάτα πυρετὸ νὰ τὸν κυττάξῃ ἔτσι σὰν νάβλεπεν νὰ διαβάσῃ τὴν σκέψιν του.

— Τί ἀστεία ποῦ εἶσαι! ἔκανε γελώντας ψεύτικα. Δὲν σοῦ εἶπα ποῦ ἦμουν;

— Στου Ζαχαράτου;

— Μὰ, ναί, παιδί μου, στοῦ Ζαχαράτου.

— Ψέματα!

— Τί θέλεις νὰ πῇς; ρώτησε ἐκείνος παίρνοντας ἀμέσως ὕφος ἐχθρικό.

— Στέλιο, παρακάλεσε σιγὰ τώρα ἡ

Παυλίνα, ἄλλη μιά φορά, σὲ ρωτῶ, καὶ θέλω νὰ σοῦ πῇς τὴν ἀλήθεια. Ποῦ ἦσουν ἀπὸψε ἀπὸ τὴν ὁκτὴ ὡς τὴν δέκα;

— Ποῦ φαντάζεσαι πὼς ἦμουν; τῇ ρώτησε γρήγορα.

Δίστασε ἡ Παυλίνα μιά στιγμὴ κι' ἔπειτα τοῦ ἀπάντησε:

— Σὲ μιά πολυκατοικία τῆς ὁδοῦ Πατισίων.

Ἀκολούθησαν λίγα δευτερόλεπτα σιγῆς.

Ἐπειτα τὸ γέλιο τοῦ Στελίου ἀντήχησε ψεύτικο:

— Αὐτὸ εἶνε θαυμάσιο! Καὶ ἀπὸ ποῦ ἔχεις αὐτὴ τὴν πληροφορία; παρακαλῶ;

— Ἀπὸ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια. Σὲ εἶδα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια νὰ μπαίνεις καὶ νὰ βγαίνεις σ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

— Κι' ἦσουν τόσο σίγουρη πὼς ἦμουν ἐγὼ; Δὲν μπορεῖ νὰ ἦταν κανένας... σωσίας μου νὰ ποῦμε;

Προσπαθώντας νὰ δείχνῃ ἀδιαφορία.

— Στέλιο, φώναξε ἡ Παυλίνα, σὲ ἰκετεύω μὴν παίρνῃς αὐτὸ τὸ ὕφος, σὰ νὰ μὴν καταλαβαίνεις.

Σούφωρε τὰ χεῖλη σου μὲ πείσμα ὁ Στέλιος.

— Ποῦ καλὰ. Ἀς πάρουμε ὕφος τραγικό, ἄφοῦ τὸ προτιμᾷς, τῆς εἶπε.

— Τί δουλεῖς εἶναι σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, Στέλιο; Τί δουλεῖς εἶναι στὸ σπίτι τῆς Λούσης Πίντης;

Τὸ μὲτωπό του ρυτίδωνε. Κατοῦφιασε.

— Ὡστε μὲ κατσκοπεῖς; ρώτησε.

— Ναί.

Κυττάγονταν στὰ μάτια τώρα, σὰν ἐχθροὶ ποὺ μετροῦσαν καθένας τὴ δύναμίν του.

— Καὶ πὼς σοῦ ἦρθε αὐτὴ ἡ... εὐτυχὴς ἐμπνευσις;

— Πές μου, Στέλιο, τί δουλεῖς εἶναι στὸ σπίτι τῆς Λούσης Πίντης;

— Νομίζεις πὼς αὐτὴ ἡ συζήτησις θὰ συντελέσῃ στὴν εὐτυχία μας;

— Ποιὰ εὐτυχία; Γιὰ μένα δὲν ὑπάρχει εὐτυχία μῆνες τώρα, Στέλιο.

Τὴν κύτταζε σκοτεινός.

— Ἐτσι; Μῆνες κιόλας; ρώτησε.

— Ναί, μῆνες. Εἶνα μερικὲς ὑπόνοιες στὴν ἀρνή. πὼς μὲ ἀπατάς. Δὲν ἤθελα νὰ τὸ πιστέψω... ἡ μάλλον φαντάστηκα πὼς θὰ ἦταν καμμιὰ παροδικὴ τρέλλα, ὅπως τόσες ἄλλες φορές.

Πῆρε αὐτὸς ὕφος σαρκαστικόν.

— Πολλὰ καινιόματα πράγματα ἀκούω ἀπὸψε, φώναξε. Ὅπως τόσες ἄλλες φορές, ἔ; Καὶ πότες φορές σ' ἔνω ἀπατήσῃ ὡς τώρα; Κράτησες λογαριασμό;

— Στέλιο, φώναξε ἡ Παυλίνα, νοιώθοντας τὰ μάτια της νὰ βουκοκώγουν. Σὲ ἰκετεύω, ἄφησε αὐτὸ τὸ ὕφος. Ἄν σοῦ πῇς τὴν ἀλήθεια, τίποτε δὲν εἶνε ἀνεπανόρθωτο. Θὰ προσπαθῇς νὰ σὲ καταλάβω, ὅπως σὲ καταλάβαιναι τόσες φορές, καὶ δὲν σοῦ μιλήσω καὶ δὲν σοῦ εἶπα γιὰ τίς ὑποψίες μου ἂν καὶ ὑπέθεσα πολὺ.

Δὲν μίλησε ὁ Στέλιος. Χτύπουσε νευρικὰ μὲ τὰ δάχτυλά του τὸ τραπέζι ποὺ βρισκόταν μπροστὰ του. Τὸ ὥρασι κανονικὸ του πρόσωπο, μὲ τὰ καστὰνὰ κυματισταῖ μαλλιά, μὲ τὰ γκρίζα μάτια, ποὺ τόσο εὐκόλως ἄλλαζαν ἔκφρασι, μὲ τὰ καλοφτιαγμένα σαρκώδη χεῖλη, ἦσαν εἰρωνικό.

Ἀντίκρουσε τὴν Παυλίνα τὸν κύτταζε μὲ τὰ μαῦρα τῆς μάτια βουκοκώγουν, ἰκετευτικά. Τὸ πρόσωπό της, μὲ τίς εὐγενικές, τέλειες γραμμές, μὲ τὴ θαμπὴ χλωμάδα, φαινόταν τώρα παραμορφωμένο καὶ τὰ χεῖλη της σιγασφύριζαν. Ἦταν ὁπότες ὁμορφὴ καὶ σὸν πόνου της καὶ στὴν ἀγωνία της.

Πρὶν λίγα χρόνια, ὁ Στέλιος Ροῦντος, δὲν θ' ἀκούγε τὰ λόγια της, θόβλεπε μονάχα τὰ ἐκφραστικά της μαῦρα μάτια ποὺ τὸν ἰκέτευαν, τὰ θεοῦ τῆς χεῖλη ποὺ ἔτρεμαν, καὶ θὰ σκόρπιζε ὅλες τὴς τίς ὑποψίες μ' ἓνα φιλί. Πρὶν λίγα χρόνια θὰ τὴν ἔφαινε στὰ δυνατὰ του μπράτσια τόσο ποῦ τὸ λυγρό, ἀβρὸ κορμὶ της θὰ πονοῦσε. Κι' ὁ πόνος αὐτὸς θὰ ἦταν γλυκός, καὶ θάβιδωνε κάθε ἀγωνία. Πρὶν λίγα χρόνια... Τώρα ὅμως στεκόταν ἐχθρικός, μπροστὰ της, καὶ μονάχα ἡ εἰρωνεία ἀνέβαινε στὰ χεῖλη του.

Ἡ σιωπὴ βάσταξε πολλὴ ὥρα. Σὲ κάποια στιγμὴ σπκώθηκε ὁ Στέλιος.

Ἡ Παυλίνα τὸν κύτταζε μὲ κάποια ἐλπίδα.

Θὰ πῆνανε κοντὰ της; Θὰ γονάτιζε δίπλα της; Θὰ τῇ λῆπτε νὰ τὸν συγχωρήσῃ; Ἡ, τὸ λιγώτερο, θὰ τῆς χάριδε,

καθὼς ἦταν σκυμμένη τὰ μαλλιά, καὶ θὰ τῆς ἔλεγε: «Τὸ ξέρεις πὼς σ' ἀγαπᾷ!»;

Ὁ Στέλιος ἄρχισε νὰ κόβῃ βόλτες. Κι' ἡ φωνὴ του σὲ λίγο ἀκούστηκε στεγνὴ:

— Ἀκούσε Παυλίνα! Τέτοιες σκηνὲς δὲν μ' ἀξοῦν. Εἶνε σὰ νὰ μὲ ἔξωθῃς νὰ σοῦ κάνω ἀπιστίες. Καίρὸ τώρα ἀντιλαμβάνομαι πὼς κάτι κρύβεις μέσα σου, πὼς δὲν εἶσαι ὅπως ἄλλοτε... Καὶ δὲν μ' ἀρέσει αὐτὸ.

Σηκώθηκε κι' ἡ Παυλίνα.

— Στέλιο φώναξε μὲ πάθος, πές μου μιά λέξι μονάχα. Εἶμαι τρελλὴ νὰ φαντάζωμαι τέτοια πράγματα; Τίποτε δὲν ἄλλαξε μεταξὺ μας;

— Εἶσαι τρελλή. βέβαια, ἀποκρίθηκε αὐτὸς γελοῖα νὰ τὴν κυττάξῃ.

Πῆγε κοντὰ τοῦ ἡ Παυλίνα. Ἡ φωνὴ της ἦταν μαλακιά, χαϊδευτικὴ.

— Κι'

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΑΤΡΟ

Η πραγματική όμορφιά

(Το Προκαλιτικό τραπέζι, στρωμένο με το κατά κάθαρση τραπέζι-αγνάνθη, που απάνω του αβανθούν όλα τ' αντιπροσωπευτικά είδη της ημέρας, από τα κόκκινα αυγά, ως το βάζο με τις πασχαλιές).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκηνοίει το ποτήρι του, γεμάτο κρασί): Χρόνια πολλά!...

ΕΚΕΙΝΗ (σκηνοίει κι' αυτή το δικό της): Χριστός 'Ανάστη!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πούκει στο μετ' ου φάει ένα τέταρτο από το άρνι, ένα πιάτο μαρούσαλάτα, δυο αυγά και τρία κομμάτια τυρί): Γιατί δεν τρώς;...

ΕΚΕΙΝΗ (βγάζει την πετσέτα της): Εφ'α... (έχει πραγματικά φάει ένα κομμάτι κρέας σαν κομμάτι και την καρδιά του μαρούλιου).

ΕΚΕΙΝΟΣ (που έχει παρακολουθήσει και πασχαλικά τη «διατά» της, γίνεται έξω φρενών): 'Ε! Μα δεν υποφέρεσαι!... Ούτε το Πάσχα δεν είν' επί τέλους δυνατό να φάς;...

ΕΚΕΙΝΗ: Αφού χόρτασα. ΕΚΕΙΝΟΣ: Πώς είνε δυνατό να χόρτασες;... Μήπως είσαι σπίνος;...

ΕΚΕΙΝΗ (γιά να τόν ευχαριστήσ): Νά, θα φάω κι' ένα πορτοκάκι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά, υποχρέωσες... Μά, δε μου λες ά-

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΑΥΓΑ

Η προέλευσίς των

Τα κόκκινα αυγά του Πάσχα δεν είνε χριστιανικό έθιμο, όπως θα μπορούσε κανείς να υποθέσει. Σε πολλές παλινές θρησκείες το αυγό έπαιζε σπουδαιότατο ρόλο.

Οι 'Ινδοί, π.χ. θεωρούν τα αυγά ως ιερά, γιατί η Βαθάν, η μητέρα της Τριάδας του 'Ινδικού πανθέου μυθολογείται ότι γέννησε τρία αυγά από τα οποία βγήκαν ο Βράμα, ο Βισνούκι, ο Σίβα. Γι' αυτό σε πολλά ανάγλυφα των 'Ινδών βλέπουμε συχνά ένα αυγό: Το αυγό της Κοσμογονίας.

Η 'Αφροδίτη επίσης κατά τις φοινικικές παραδόσεις γεννήθηκε από ένα αυγό που είχε πέσει από τον ουρανό στις όχθες του Εύφρατου και που το εκκόλαψαν περισσότερες.

Πολλοί ιστορικοί ισχυρίζονται ότι ο χριστιανισμός έπρε το έθιμο των αυγών του Πάσχα από τις αρχαίες θρησκείες. Αυτό δεν είνε άπλοιο. Οι 'Ιάπωνες π. χ. που δεν είνε χριστιανοί αλλά βουδδιστά, έχουν τη συνήθεια να μοιράζουν την πρωτοχρονιά, ως δώρα αυγά χρωματισμένα.

Το έθιμο των πασχαλινών αυγών λέγουν άλλοι όφειλεται στο έθιμο: Κατά την παραμονή του Πάσχα υπήρχαν λόγω της σαρακοστής μεγάλα ποσότητες αυγών. Κατόπιν αυτού το Μεγάλο Σάββατο οι Ιερείς ελόγουνταν τα αυγά και τα μοιράζαν ως δώρα. Έβαφον το δε κόκκινα εις ανάμνησιν του Πάσχα των 'Εβραίων, οι οποίοι κατ' εντολήν του Θεού έβαφαν τα κατάβρυα των σπιτιών τους με το αίμα των θυσιαζομένων αρνιών. Οι χριστιανοί κατόπιν ώρισαν ως βαφές των πασχαλινών αυγών εκτός από το κόκκινο, το χρυσό, το κίτρινο και το μωβ χρώμα.

Στη Γαλλία, επί Λουδοβίκου 14ου και επί Λουδοβίκου 15ου την ημέρα του Πάσχα μετά τη θεία Λειτουργία, έφερναν στο γραφείο του βασιλέως σωρούς ολόκληρους από αυγά βαμμένα χρυσά τα οποία ο βασιλέας έμοιράζε στους αλλοίους του.

Σ' όλη τη Δυτική Ευρώπη επικρατεί ακόμη και σήμερα το έθιμο να χαρίζουν την ημέρα του Πάσχα αυγά τεκνικά με διάφορα χρώματα βαμμένα και σε διάφορα μεγέθη τα οποία περιέχουν πολύτιμα δώρα. Στην 'Ελλάδα το έθιμο αυτό εγκαινιάστηκε τα τελευταία αυτά χρόνια. Αντί όμως των πολυτίμων δώρων βάζουν μέσα στα τεκνικά αυγά μπουβόνια και γλυκίσματα.

ναν άντρα από καταβολής κόσμου δεν άρεσαν οι άδοντογλυφίδες!... Οι μανάλοι δάσκαλοι της αιλίας ή του χρωστήρα μας δώσαν 'Αφροδίτες ευτράφεις και λαχταριστές άπάνω στο μάρμορο, με καμπυλόπτες φρέσκες και κρουστές. Και νεις δεν μας έσπασε άπάνω σ' ένα βάρο μία στέκα του υπιλλιάδου!...

ΕΚΕΙΝΗ: Ποιος σούπε ότι φιλοδοξώ να γίνω στέκα;... ΕΚΕΙΝΟΣ: Η φύσις έχει προνοήσει για όλα! ά, έ, βλέπεις, βέβαια ότι έχεις μία προδιάθεση, για υπεβολικό πάθος, τότε ν' ανησυχούσες και να μην έτρωγες ένα ταψί παστίτσιο στην καθισία σου!... Έδώ, βλέπεις, είν' η υπερλειτουργία ή υπολειτουργία ενός (άδενος έσω εκκρίσεως) που δημιουργεί τη Ρόδα τη κοντή... Έσύ δεν έχεις, φυσικά τέτοιο φόβο, το σκαρί σου δεν είνε για να γίνης θέσμη... Οι όκαδες σου θα κυμαίνονται άναμεσα στις σαρανταπέντε και τις σαρανταέννιά!...

ΕΚΕΙΝΗ: Προσπαθώ να μην είνι θέσμη... ΕΚΕΙΝΟΣ (την, άγκαλιάζει): 'Ακούσε θα σου κάνω μία μικρή συζήτηση που θα σε πείσει ότι αυτό που κάνεις είνε και καλό και όληθριο... 'Ολέθριο και στην ύγεια σου, που ίσως δεν σε πολυενδιαφέρει, μα και στην εμφάνισή σου που νομίζω πως σε νοιάζει και σε κότσει!...

ΕΚΕΙΝΗ: Σ' άκούω... ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα μου επιτρέψεις ν' αρχίσω ένωστικά: όλες έσεις οι γυναίκες άπ' την πρώτη στιγμή που θα κυττακίτε στο καθρέφτη, μία λαχτάρα έχετε! Πώς ν' έρεστε στον άντρα!... Γι' αυτόνου το μάτι κτενίζόσαστε, βαφδοράστε, ντυνόσαστε, γδυνόσαστε, κι' άναζητείτε το μέσο, που θα σας κάνει άνώτερες άπ' τις άλλες γυναίκες... Λοιπόν, άγαπημένη μου, σε κανέ-

ΕΚΕΙΝΗ (πανικόβλητη μπουκώνει έ ν α κομμάτι κρέας μία πατάτα, μία πιρουνιά σαλάτα): Νά κι' έ-νώ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την, κοιμαρώνει δυο τρώει, χορτάσας κι' ευχαριστούμενος που το μάθημα του έπιασε τόπο): Δόξα σοι ό Θεός!... (Εκείνη παίρνει δυο κόκκινα αυγά, του δίνει το ένα, κρατάει κι' αυτή τ' άλλο).

ΕΚΕΙΝΗ: Έλα να τσυν-κρίσουμε... (τσυνκρίζουνε χαρούμενα). Χριστός 'Ανάστη!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άληθώς 'Ανάστη!... Μπράβο, έτσι σ' άναπαύω... Άλλοιώς θα τ' άτσυνκρίζαμε σ' τ' άσσοβάρ... (Εκείνη συνεχίζει το φαί της με μεγάλη όρεξη. Τα χρώματα έχουνε γυρίσει στα μανουλά της. Η Γκρέτα Γκάμπο κι' η βασανιστική διαίτα τ ο υ Χόλλυγουντ έχουνε ξεκα-στή μπροστά στην προσηπτική της πραγματικής όμορφιάς που δίνει ή ύγεια στη γυναίκα).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τά βουδά σκυλιά τών Φαρκώ

Οι Άγγλοι ζωολόγοι φρονούν ότι τα βουδά σκυλιά, της ράτσας (μπαρσέντζι), έξαιρετικά άφωτισμένα στον άνθρωπο είνε τα ίδια ζώα που χρησιμοποιούσαν για τα κυνήγια τους οι Φαραώ της αρχαίας Αιγύπτου. 'Υπάρχουν πράγματι εικόνες τους σκεδισμένες στους τάφους των Φαραώ, ως τον 4ο αιώνα π.Χ. Τα (μπαρσέντζι) είνε παράξενα σκυλιά της 'Αφρικής, με σώμα φός - τερριέ ίσια αυτιά και ουρά σαν τριφυλλό. Δεν αυγαίζουν ποτέ. Εκφράζουν τις συνήθειές τους μόνο μ' ένα αλλόκοτο γρυλισμό. Χρησιμοποιούνται άκόμη στο κυνήγι, αλλά έφωδισμένα μ' ένα κοδού-νι που έμπνέει στον κυνήγο να τα παρακολουθή μέσα στα πυκνά δάση.

ΤΑ ΠΛΟΙΑ του μέλλοντος

Ανετα, πολυτελή, άβύθιστα

Έπειτα άπ' τα πειράματα του Μπικίνι, οι κυριώτεροι στόλοι του κόσμου μεταμορφώνονται πυρετωδώς. Δεν πρόκειται να παραιτηθούν άπ' τη δύναμη του θαλασσίσιου όπλου — αυτού που έδωσε τη νίκη στους Συμμάχους στον τελευταίο πόλεμο — αλλά να δημιουργήσουν πλοία προφυλαγμένα τόσο άπ' τα υποβρύχια όσο κι' άπ' τις άτομικές βόμβες κι' από άλλα άγνωστα ακόμη βλήματα.

Συνγρόνως όμως δεν πρόκειται βέβαια να μείνουν άμετάβλητα τα έμπροσθα πλοία, τα υπερωκεάνεια, τα φοτηγά... Άπό τώρα άλλωστε, το υπερωκεάνειο αντιμετωπίζει τον άνταγωνισμό του άεροπλάνου. Το 1960 οι βιαστικοί θα προτιμούν να πηγαίνουν άπ' την Ευρώπη στην 'Αμερική σε 7—8 ώρες (ό σημερινός χρόνος της διαδρομής είνε 10 ώρες). Θα μείνι όμως μεγάλη πελατεία και για τους πλωτούς κολοσσούς.

Πράγματι, τα πλοία του 1960, που θα διασχίζουν τον Άτλαντικό και τον Ειρηνικό, θάνε τεράστια, 90 ή 100 χιλιάδων τόννων. Το «Βασίλισσα Μαρία» και το «Βασίλισσα Ελισάβετ» θα φαίνονται άπρηχαιωμένα έμπρός τους.

Ένα πλοίο μάλιστα, που τα σχέδιά του είνε ήδη έτοιμα και που του έχει δοθεί το όνομα «Ταρσάσις», θα υπερβαίνει τους 100 χιλιάδες τόννους. Θα είνε άληθινό πλωτό παλάτι και θα υπορρή να μεταφέρει 12.000 έπιβάτες άπ' το Σαούθμπτον στη Νέα 'Υόρκη σε 2½ ώρες.

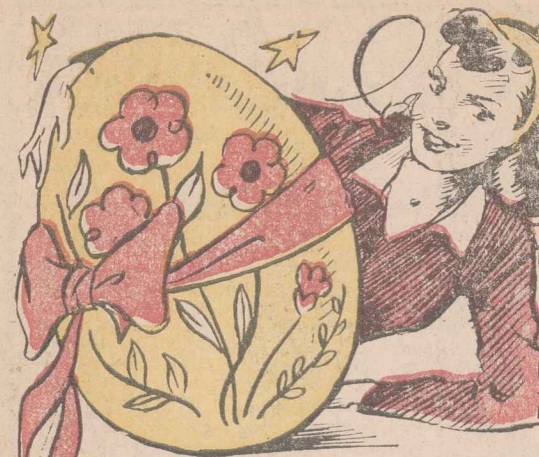
Τόσο αυτό, όσο και τα μικρότερα πλοία (που θάνε πάντως πιο μεγάλα από 50 χιλιάδες τόννους) άρχουν πολυτέλεια άφάνταστη. Στα άιέτοπα σαλόνια και τις τραπέζιες τους θα έπικρατή διακόσμηση μιά γλυκεία θεωιοκρασία, είτε το σκάφος ταξιδεύει στις πολικές θάλασσες είτε στους τροπικούς.

Έξ άλλου, χάρις στις νεώτερες τεχνικές τελειοποιήσεις τα πλοία αυτά δεν θα βουλιάζουν ποτέ. Φτιαγμένα άπό τσιμέντο, σίδηρο και σκληρό έύλο, θα εξακολουθούν να επιπλέουν, ακόμη και σε περίπτωση έναυσιν. Έτσι, οι κίνδυνοι της θαλάσσης θα γίνουν μηδανιστοί.

Θά έφαρμοσθή επίσης μιά καινούργια τεχνική, βασισμένη σε μία έφεύρεση του Ρώσου μηχανικού Γιούκεβιτς και του 'Αμερικανού Γούντγουορντ. Πρόκειται για το πλοίο «Φάντασμα», που ένα μικρό μοντέλο του δοκιμάστηκε το 1945 στην 'Αμερική. Το σκάφος του έχει σχήμα έλλειψοειδές. Το κέντρον του βάρους του βρίσκεται τόσο χαμηλά, ώστε πλέει βυθισμένο σχεδόν έξ έλοκληρου μέσα στο νερό. Δεν έξπροσβάλλει, παρ' ό γέφυρα του κυβερνήτη. Το πλοίο αυτό είνε έξαιρετικά εύκολο κέντρο, φτιαγμένο από έλαφοτόπο άτσάλι, με έπένδυσι από υπετόν άομέ, που ή σύνθεσίς του κρατείται ακόμη μυστική. Δεν χοιιάζεται πλήρωμα, γιατί μπορεί να κυβερνηθή έξ άποστάσεως με ήλεκτρικά κύματα έκπεμπόμενα άπ' την έπρά, από ένα άεροπλάνο ή άπό ένα άλλο πλοίο. Σε περίπτωση άβουρίας των μηχανών του, είδοποιείται άμέσως άυτόματως ό σταθμός που το διευθύνει.

Το «Φάντασμα» του μέλλοντος θάνε άκαταβύθιστο και θ' άποτελή το ίδεώδες πλοίο για τη μεταφορά έμπορευμάτων.

Έξ άλλου, όλα τα ποτάμια της Εξωρώπης άρχουν γίνε πλωτά, το 1960, και άρχουν συνδεθή μεταξύ τους μ' ένα τέλειο δίκτυο διωρύγων. Θα μπορεί έτσι κανείς να ξεκινήσει άπ' τη Μόσχα και να φτάσει ως τον Τάγο και τη Λισαβόνα.

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Μιά μεγάλη ημέρα χαράς στο Χόλλυγουντ

σνα είνε ή ωραιότερη του χρόνου. Στολίζει την τραπέζια της με μεγάλες κόκκινες μεταξωτές κορδέλλες και σε όλες τις γωνίες βάζει νοματιστά αυγά με ωραίες εικόνες από τη ζωή του Χοριστού. Προσκαλεί δε πάντοτε μικρά κορίτσια από τα όρφανα του Χόλλυγουντ και περνάει όλη την ημέρα μαζί τους. Έπίσης μαζί του ψέλνει διάφορους θρησκευτικούς ύμνους της ημέρας και τους προσφέρει λαγουδάκια και πολύγωνα αυγά, γεμάτα σοκολατάκια.

Η Βερόνικα Λέικ περνάει πάντα τη ημέρα του Πάσχα σ' ένα μεγάλο άγρό κτημα του Τέξας μαζί με τους «κάου

καρετ προσκαλεί όλες τις συμμαθήτρίες της και τους προσφέρει πολύγωνα αυγά και άσθονα γλυκίσματα. Έπειτα πηγαίνει στα σπίτια των εργατών του στούντιο στο οποίο εργάζεται και εύχεται στα παιδιά τους: «Καλό Πάσχα!», προσφέροντας συνγρόνως σ' αυτά μικρά καλάθια γεμάτα όμορφα αυγά άλλα άληθινά κι' άλλα από σοκολάτα. Γιατί όπως θα έρετε ή Μάσγκαρετ Ο' Μπράϊαν είνε ή «Βασίλισσα» του παιδικού κόσμου του Χόλλυγουντ.

Τέλος οι «άστέρεις» που κατ'άγονται από την 'Ελλάδα, όπως ή Κατίνα Παφινού ή Ζαχαρία Σκοτίας και οι περίφημοι τραγουδιστές «άδελφές Άντιους», γιορταζουν το Πάσχα μ' ένα περίεργο κι' όμορφο έθιμο της ήρωικής πατρίδας τους Ψήνουν άονιά στη σούβλα και προσκαλούν σε γεύμα τους φίλους τους. Το ψητό κρέας αυτό είνε πολύ όρεκτικό κι' ένθουσιάζει τους Αμερικανούς συσάδελφους τους. Σας άναφέω μάλιστα ότι αυτό το άονι που ψήνεται έτσι στη σούβλα λέγεται στα έλληνικά «όδελια».

Οι 'Ελληνες «άστέρεις» που ένοιάζονται στον άμερικανικό κινηματογράφο είνε όλοι άναπητοί στο Χόλλυγουντ.

Ε. ΚΑΜΠΕΛ

Κινηματογραφικά, πινιέ

★ Ο Κλάρκ Γκέμπλ δεν έχει νυμσει παρά μόνον τρία φίλα, από τότε που πέθανε ή γυναίκα του Καρόλ Λουπάρ παρ' όλον ότι πέθαναν ήδη 6 δολοκλήσα χρόνια.

★ Ο 'Ιταλός σκηνοθέτης Ροσσολίνι (που το έργο του «Ράιν άνοιχτή πόλις» πήρε Βραβείο στις Κάτω) έχει ήδη τρεις προτάσεις να ένοαστή σ' ή Γαλλία.

★ Οι 'Αμερικανοί ήθοποιό έχουν περισσότερα παιδιά από τους συναδέλφους τους της Ευρώπης. Το Χόλλυγουντ υλοιστά ένοαται πρώτο στη στατιστική των γεννήσεων άπό όλες τις άμερικανικές πόλεις.

★ Η Βασίλισσα Στανουκί ένει τρία παιδιά, ή Νόμα Σπέρ δυο, ή Μπέττυ Γκραίνμπελ ένα, ή Λάνα Τάσσερ δυο, ή Εντουαρτ Ρόμπινσον τρία, ή Ραίν Μίλλαν, ή Ντιάννα Ντάρμπιν ή Σίγλεϋ Τέμπλ, ή Χέντυ Λαμό, ή Μπέττυ Νταϊνις, ή Ντικ Πάουελ και ή Ουάλλας Μπέρν από ένα.

★ Η Φαίη Μπέιντερ και ή Ρέτζινάλτ Βενάμπελ έώρτασαν σ' ή Νέα 'Υόρκη την είκοστήν πέμπτην επέτειο των γάμων τους. Νά ένα παράδειγμα που έλάχιστα άσφαλός καλλιτεχνικά ζευγάρια θ' ακολουθήσουν...

★ Η 'Εστερ Ουίλλιαμς έδήλωσε σε μιά συνέντευξη της μ' έναν 'Αμερικανό δημοσιογράφο πως εύχαρίστας θα φίλορσε εκείνον που θα της προσέφερε ένα τέλειό έλλο τριούλλι!

Η χαριτωμένη «βεντέττα» Τζην Κέντ εύχεται στους φίλους της «Καλό Πάσχα»!

μπύς», σ' ένα μαγευτικό περιβάλλον γεμάτο άνθισμένες πασχαλιές. Μακριά έπίσης από το Χόλλυγουντ συνήθίζει να περνά το Πάσχα και ή Έρρολ Φλυν. Πότε πηγαίνει στη Χαβάη και πότε σ' ένα από τα νησιά των Αντιλλών. Έκεί μαζί με τους μαύρους γιορτάζει το Πάσχα ναρούμενα. Το τραπέζι του είνε γεμάτο από το όρεκτικό φαγητό και τα πιο όμορφα φρούτα. Επίσης προσφέρει στους φίλους του τα πιο έλεκτικά κρασιά, από τα οποία δεν λείπει φυσικά ή σαμπάνια.

Άλλά και για τη μικρούλα Μάσγκαρετ Ο' Μπράϊαν ή ημέρα του Πάσχα είνε ήμέρα μεγάλης χαράς. Η χαριτωμένη Μάσ-

δικαιολογεί ακόμη μιά φορά τον χαρακτήρισμό που της δίνουν: της πιο πρωτότυπης «στάρ» του Χόλλυγουντ.

Ο Μίκυ Ρούνεϋ γιορτάζει το Πάσχα με τους φίλους του βάζοντας στη μέση του τραπέζιου ένα πελώριο αυγό από σοκολάτα. Η σοκολάτα αυτή άποτελεί το κέντρο του άγού. Από μέσα είνε μιά μεγάλη τούρτα που καταβροχθίζεται με μεγάλη όρεξη από τον δημοφιλή Μίκυ και την εύθυμη συντροφιά του!

Γιά την Άλεξίς Σμιθ, ή ημέρα του Πά-

Ο άειμνηστος Πατριάρχης Φώτιος Β' με τον Βενιζέλο, κατά την πρώτην επίσκεψιν του μεγάλου Έλληνος πολιτικού εις την Τουρκίαν. Άριστερα η κ. Βενιζέλου.

Βυζαντινοί τόνοι στο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟ

Δημοσιογραφικές άκνημνίσεις του συνεργάτου μας κ. Κ. Πολίτη

Σε προηγούμενο σημείωμά μου έδωσα μια έντύπωσιν του βορνωδίου, επιδεικτικού και θεατρικού τρόπου με τον οποίο γιορτάζεται το Πάσχα στο Βατικανό. Τό έντελώς αντίθετο συμβαίνει στο Οικουμενικό Πατριαρχείο της Κωνσταντινουπόλεως. Η νύχτα της Άναστάσεως στο Φανάρι διατηρεί όλη την ατμόσφαιρα της αυστηρής θρησκευτικότητας που επιβάλλει η μεγάλη γιορτή της Χριστιανώσυνης.

Τα μεσάνυχτα ο Πατριάρχης χοροστατεί στο ναό του Άγιου Γεωργίου περιστοιχιζόμενος από τους Συνοδικούς και τους «παρεπιδημούντας» Ιεράρχες. Στην τελετή παρευρίσκονται και οι διπλωματικοί αντιπρόσωποι των Ορθόδοξων Κρατών, καθώς και όλοι οι τιτλούχοι του Φαναρίου, οι οποίοι και συνοδεύουν μετά την Άνάστασιν τον Πατριάρχη στην αίθουσα του Μεγάλου Συνοδίου. Την ημέρα του Πάσχα, στις 10 π. μ. γίνεται η τελετή της Άγάπης. Ο Πατριάρχης διαβάσει το Ευαγγέλιο έλληνιστί και οι Συνοδικοί σε δώδεκα διάφορες γλώσσες. Κατόπιν όλοι μαζί άνεβαίνουν στη μεγάλη αίθουσα του Πατριαρχείου, όπου ο Αρχηγός της Ορθοδοξίας μοιράζει κόκκινα αυγά στους Άρχιερείς στους ορθόδοξους διπλωματικούς αντιπροσώπους, στους πατριαρχικούς υπαλλήλους και σ' όλους τους άλλους επισκέπτες. Παλαιότατα μοιράζε και μεταξωτά μαντήλια.

Το Οικουμενικό Πατριαρχείο έχασε μετά τη συνθήκη της Λωζάννης τα προνόμια που του είχε παραχωρήσει ο Κατακτητής Μωάμεθ Β'. Διέτησε όμως όλη τη βυζαντινή του παράδοση και παραμένει η Σηπτή Κορυφή της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Από τις πολλές φορές που επισκέφθηκε το Οικουμενικό Πατριαρχείο κατά τα τελευταία είκοσι χρόνια, αλυσμόνητη θα μού μείνη εκείνη που συνέπεσε με την υποχρεωτική κατάργησιν του ράσου. Ήταν Ιούνιος του 1935. Πηγα στο Φανάρι με την πατροπαράδοτη βαρκα. Τό διάγραμμα του Κερατίου λαυκοκοπούσε στη δύση του ήλιου, που έχει την ιδιαίτερη γοητεία της όταν οι τελευταίες ακτίνες πλαισιώνουν τό πολυύμνητα κυπαρίσσια του Ένιοιπ.

Διασχίζοντας τα βρώμικα νερά του Κερατίου έβλεπα στο βάθος τους σιωπηλούς μινωάδες, τα παμπάλαια εύλινα σπίτια, όσα έκ συμπτώσεως έτυχε να σωθούν από τις ιστινικές πυρκαϊές των περασμένων χρόνων, τα έρείπια έλληνικών μεγάρων του 17ου και 18ου αιώνας από τα οποία είχαν ξεκινήσει άλλοτε για τη δόξιν τους

οι ήγεμόνες και πρίγκιπες της Μολδοβλαχίας. Και μέσα σ' αυτό τό πλαίσιο κυριαρχούσε η σιλουέττα της Μεγάλης του Γένους Σχολής.

Μέσα στις Βάρκες που άργοκυλούσαν στον Κεράτιο εκείνο τό δειλινό, διέκρινα τις τελευταίες ρωμαντικές φυσιογνωμίες της Σταυπούλ. Ήσαν οι νανούμισες των κατωτέρων τάξεων που δεν είχαν άφαιήσει άκοιμη τον φερετζέ και δεν έννοούσαν να ταξιδεύουν με τό βαποράκι για να μη συγχρωτισθούν με τους έκμοντεργισμένους Τούρκους και τους «άπιστην». Τέτοια ύπολειμματα των άπογοτευνμένων του Πιέρ Λοτί ανάκαλύπτει κανείς εύκολα στα προάστια του Κερατίου, όπου εισδύουν με κάποια καθυστέρηση οι κοινωνικές μεταρρυθμίσεις της Νέας Τουρκίας. Στη σκιά των κυπαρισσιών του Ένιοιπ μπορεί να δη κανείς γλωμά μαυροντυμένα νανούμια.

Τό σημερινό Φανάρι δεν διατηρεί παρό έλάχιστα ίχνη από την παλιά του μορφή. Έξαφανίζεται σιγά-σιγά τό ειδικό εκείνο φαναριώτικο γρώμα τον τόνο του οποίου έδιναν άλλοτε οι κληρικοί του Πατριαρχείου, οι «γέροντες» του Οικουμενικού Θρόνου, οι τιτλούχοι, οι κλητήρες με τα βυζαντινά έμβλήματα, οι προσκυνηταί της πανορθόδοξου κορυφής.

Στην πλατεία του Φαναρίου που κυκλοφορούσαν άλλοτε σμήνη παπάδων και εύλαδών επισκεπτών, μαζί με τους δούλους των Μεγαλοσχιολών, τώρα άντικρύζει κανείς άραιότατους βιαστικούς διαβάτες, που σπεύδουν να προλάβουν τό βαποράκι ή να γαθούν στο στενά συνοικιακά σοκάκια. Έρρημα τα καφενεία της πλατείας των οποίων τακτικός επισκέπτης ήταν άλλοτε ο αιώνόβιος Αρχων Μένας Πρωτεύδικος σκυμμένος συνήθως επάνω στις χειρόγραφες μελέτες του για τη βυζαντινή μουσική, ή συζητών με τον Άρχοντα Λαυπαδάριον για ένα νέον τουρισμό του Χερουβικού.

Αυτά ως παροδικές αναλαμπές της παλιάς ζωής του Φαναρίου, της οποίας τον τόνο δίνουν τα έρειπωμένα ιστορικά έλληνικά σπίτια των μεταβυζαντινών χρόνων, σκορπισμένα στους συνοικιακούς δρόμους, ή ασαδισμένα κατά μήκος της παραλίας του Κερατίου, μεταξύ Φαναρίου και Διυπαλή. Άνάμεσα από τους κρηνηνισμένους τοίχους των σπιτιών αυτών, διακρίνει κανείς τις κολώνες που συγκρατούν τις θολωτές εξέδρες τις απλές διακοσμήσεις των δωματίων — συνήθως με μαύρο γρώμα, — τα λιθόστρωτα που οδηγούσαν προς την έξωτερική αυλή. Ο καιρός και η ύγρασία έχουν αποθέσει επάνω στα έρείπια αυτά τη μούχλα αιώνων.

Άπείριτο και άπλό τό κτίριο του Οικουμενικού Πατριαρχείου, όπως ύπηρεξεν άπείριτη και άπλη ή ζωή και ή Ιστορία του. Δεν είχε ούτε Παλάτι, ούτε Πολιτεία όπως είχε τό Βατικανό. Είχε ένα συγκρότημα παλινών κτισμάτων, από τα οποία λείπουν οι φάνταχτες επιδείξεις του πλούτου και της ματαιοδοξίας. Περιωρισμένα στα αυστηρές θρησκευτικά του καθήκοντα, διατηρεί δόκλοπο τό ήθικό του μεγαλείου και την ήθική του παράδοσι. Μέσα στην προσαρμοσμένη στις νέες συνθήκες σπινική ατμόσφαιρα του Πανορθόδοξου θεσμού υπάρχουν ακόμη οι βυζαντινοί τόνοι που συγκρατούν τό νήμα της Ιστορίας του. Τα βυζαντινά οφίκια διατηρούνται με εύλάβεια και είναι πραγματικά μεγάλη τιμή για έναν λαϊκό να αποκτήση τον τίτλο του Άρχοντος Μεγάλου Ρήτορος, ή Πρωτεύδικου, ή Ρεφερενδωρίου ή Πρωτονοταρίου, ή Υπομνηματογράφου, ή Νοτοφύλακος, ή Χαρτουλαρίου ή Ροιυμκυρίου.

Τις ημέρες που καταργήθηκε τό ράσ, διά νόμου της Έθνοσυνελεύσεως της Αγ. κύρας, ήμουν στην Κωνσταντινούπολι και είχα μια δίωρη συνέντευξη με τον άείμνηστο Πατριάρχη Φώτιο. Από τότε τό Οικουμενικό Πατριαρχείο αντιμετώπιζε ένα σωρό έκκλησιαστικών προβλημάτων, αλλά κυρίως ένα σιωπηρό αλλά σοβαρό πόλεμο των Ορθόδοξων Εκκλησιών Ρουμανίας και Σερβίας που έπεδίδων να υποκαταστήσουν τό οικόμηνικό κύρος του Πανορθόδοξου θεσμού και να τοποθετήσουν τό θρησκευτικό κέντρο του Φαναρίου στη θέση ενός σεβαστού άνογαϊκού λειψάνου, χωρίς δικαιώματα ήθικής επιβολής επί των έκατομμυρίων ορθόδοξων της Οικουμένης. Και είχε χαρακτηριστική ή φράσις ενός Ρουμά-

Ο ΑΠΟΘΑΝΩΝ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β'

Βιογραφικόν σημείωμα

Ο Βασιλεύς Γεώργιος Β', πρωτότοκος υιός του Βασιλέως Κωνσταντίνου, γεννήθη εις τό Τατόι την 7ην Ιουλίου 1890. Από την Σχολήν των Ευελπίδων εξέλθε με τον βαθμόν του ύπολοχαγού τό 1909. Μετέβη κατόπιν εις την Γερμανίαν όπου συνεπλήρωσε τας στρατιωτικές σπουδάς του και τό 1912, κατόπιν της κηρύξεως του Βαλκανικού πολέμου επέστρεψεν εις την Έλλάδα.

Τό 1917 ο Γεώργιος άκολούθησε εις την Εύρώπην τον πατέρα του άπομακρυνθέντα του θρόνου, άνατεθείσης της Βασιλείας εις τον μικρότερον άδελόν του, Αλέξανδρον.

Τό 1920 κατόπιν δημοψηφίσματος, επανήλθε μετά τό πατέρα του εις την Έλλάδα και έν έτος κατόπιν ένυμφευσθ την Ρουμανίδα Πριγκίπισσαν Έλισάβετ.

Μετά την Μικρασιατικήν καταστροφήν και την άπομάκρυνσιν του πατρός του Κωνσταντίνου έξ Έλλάδος, άνεκηρύχθη Βασιλεύς την 14ην Σεπτεμβρίου 1922.

Η πρώτη αυτή περίοδος της Βασιλείας του διήρκεσε 14 μήνας. Άπομακρυνθείς κατόπιν εις Εύρώπην, επανήλθε την 26ην Νοεμβρίου του 1935.

Κατόπιν της καταρρεύσεως του μετώπου και της εισβολής των Γερμανο-Ιταλών τό 1941, ο Γεώργιος άνεχώρησε διά τό Κάϊρον και εκείθεν εις Λονδίνον.

Την 28ην Σεπτεμβρίου 1946 επανήλθε και πάλιν εις την Έλλάδα μεθ' ολοκλήρου της Βασιλικής οικογενείας.

Απέθανε την 1ην Απριλίου 1947 έκ συγκοπής καρδιάς εις ηλικίαν 57 έτών.

Ο ΝΕΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ο Βασιλεύς Παύλος Α', ο οποίος διεδέχθη τον άδελφόν του, είναι, ο τρίτος κατά σειράν υιός του Κωνσταντίνου, όστις άνέρχεται εις τον θρόνον. Γεννήθηκε την 1ην Δεκεμβρίου 1901 εις τας Αθήνας. Έφοίτησεν εις την Ναυτικήν Σχολήν των Δοκιμών. Μετά την άνάρρησιν του Γεωργίου εις τον θρόνον ο Γαύλος ώρίσθη ως διάδοχος.

Τον Ιανουάριον του 1938 ένυμφευσθ την Πριγκίπισσαν Φρειδερίκην του Άννοβέρου έκ της οποίας απέκτησε τρία τέκνα: την Σοφίαν, τον Κωνσταντίνον και την Ειρήνην.

νυν επισκόπου που 'πε τότε σε Έλληνα κληρικό συνομιλήτη του ότι «τό Οικουμενικόν Πατριαρχείον δεν είναι πλέον ή Μητήρ Εκκλησία, αλλά ή Μάμμη Εκκλησία».

Για όλα αυτά υού μιλούσε επί δυό ώρες ο Πατριάρχης Φώτιος, με την πικρία του Ποιμένος.

Όταν φίλησα τό νερί του και είδα για τελευταία φορά την εξαυλούμένη φυσιογνωμία του θυμήθηκα τα τελευταία λόγια του Ναζωραίου προς τη Μητέρα του, όταν τον δδηνούσαν προς τό Γολγοθά:

«Θα με ίδης ένκαταλελειμμένο πάνω εις τον Σταυρό σαν ένα άπομεινωμένο πλοίο στα μαινόμενα κύματα της θαλάσσης. Είμαι σαν ένα κερί άναμμένο στα νέρια σου και με γάνειν γιατί φωςά ό άνους άνευρος. Είμαι μια λήκυθος γεμάτη από ευώδιας της Θείας καλωσύνης για να τις σκορπίσω και να άναμινθούν με τό υύρα της άνοίξεως που υούλις άφυνίττειται. Ποσον είμαι λυπημένος! Όλοι υ' έχουν ένκαταλείψει. Και αυτοί οι πλέον ίδιοι υού...»

Παρά όλες τις αντιδράσεις της Ρουμανίας, της Σερβίας, της Βουλγαρίας και της Ρωσίας, τό Πατριαρχείο διέτησε την έθική αίγλη του. Και θα τη διατηρήσει εις αιώνα τον άπαντα...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Ψιτ κύριος, δεν βάζετε τό καπέλλο σας; Δεν είπε ακόμα τό «δεύτε λάβετε φώς»!...

Ήθελα νάξερα ποτε θ άπαγορεύσουνε, βρε άδερφέ, αυτά τα βαρελότα!...

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΑΣΤΕΙΑ

Πάλι μελάτα τάκανες τ' αυγά, Εύθαλία μου!...

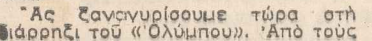
Ο ΟΒΕΛΙΟΣ

Περιμένω ν' αρθή τό σοί της γυναίκας μου!...

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ο σούζυγος! Σταμάτω τέλος πάντων τό φίλι, γιατί θα κρυώση ή μαγειρίτσα!

Ή Άνάστασις του κύρ Άναστάργι!...

Κάθε διαρρηκτικής χρηματοοικονομικών όμως έχει το επιτελείο του. Σπάνια ερνάεται μόνος. Έχει τους «ταϊσφόρους» του τους ανθρώπους που του κρατάνε (μπούκου, πέρα) τὸν βοηθάνε, τὸν προσκαίνουν, κατασκοπεύουν τὸ δρόμο, τὸν εἰδοποιούν ἀν ὑπάρχῃ κίνδυνος. Έχει ἀκόμη τους πληροφοριοδότες του. Έτσι συγκεντρώνει τὰ στοιχεία που του χρειάζονται: Συνήθειες του ἰδιοκτήτη καὶ τὴν υπαλληλὸν τοῦ μαγαζιῦ, μαθαίνει πότε εἶναι κατὰλληλὴ εὐκαιρία τῆς δράσεώς του. Οἱ πληροφορίες αὐτὲς δίνονται ἐν ἀγνοίᾳ του ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς υπαλλήλους τοῦ καταστήματος. Γίνεται ὅλα, τὸ κατὰλληλόν (ψυγίασμα). Χαρακτηριστικό δὲ εἶναι τὸ γεγονός ὅτι πολλές φορές ἔχουν πέσει θύματα ἐξ αἰτίας τῆς ἀφελείας των καὶ πολλὰς γυναῖκες καταστήματων. Μὲ τὴν μανία που ἔχουν ὅλες οἱ γυναῖκες τῆς ἐπιδείξεως τοῦ πλούτου των, δίνουν, χωρὶς νὰ το θέλουν ὅσες πληροφορίες χρειάζονται. . .

Ἡ Μίνια, μια ἀπὸ τὶς συζύγους ἐνὸς φυλάρχου τῆς Μπαμπολαίου, στὴν ἀφίκαση ἤκτις τοῦ Ἐσπεραντιστοῦ, ἀποτελεῖ ἓνα φαινόμενο μοναδικό. ἔχει ἀδελφὰ καὶ ὅλα πού τ' ὀφείλει τῆς εἶναι μελαψή. ἔχει ἀδελφὰ καὶ ὅλα πού τ' ὀφείλει τῆς εἶναι μελαψή. Ὁι εὐρωπαϊοὶ γινώσκουσι πού τὴν ἔζητοσαν καὶ ἔκριναν στὴν ἀλυσὶ τοῦ σιματός τῆς ἐπιστοποποιήσαν ὅτι ἀνήκεται στὴν ἀφίκαση καὶ φυλὴ Γκουρὺ καὶ ὅτι τὸ ξανθὸ χρῶμα τῶν μαλλιών τῆς δὲν ὀφείλεται σὲ κοίμησιν ἀναιμιεῖ μὲ Εὐρωπαίους. Συνεπῶς τὸ χρῶμα τῶν μαλλιών καὶ τῶν ματιῶν τῆς ἀποτελεῖ ἓνα ἀληθινὸ μυστήριον.

Και όμως στα 1855 ὁ Σιλβέρ-
δερους ξαναγίνεται ὑπουργὸς
τῶν Οἰκονομικῶν. Καὶ ὕστερ
αὐτό: Παίρνει καὶ τὸ ὑπο
γεῖο τῶν Ἑξωτερικῶν προ
σῶν. Αὐτὸ γίνεται τὸ Σεπτέ
βριο ὅπως εἶπαμε, τοῦ 185
ὅταν σχηματίσῃ κυβέρνησι
Βούλγαρης, τοῦ διαδεχέν
τὴν κυβέρνησις τῆς Κατοχῆς
τὸν Ἀ. Μαυροκορδάτο. Ἀπ
τὴν δεύτερη μέρα τοῦ διορισ
τοῦ Σιλβέρδερους ἀρχίζου
παραφθορὰς του. Πραίνει
σὰ στὴν Ἀντικ' Ἐκκλησίᾳ, ὅπ
γινόνταν μνημόσυνο τοῦ φιλέ
λῃους Φαβιέρου κι' ἀρχίζει
ὑποβόλῃς αὐτοῦ — με τὴν
ὑποφωφῶνός του να βρίζε

Κατόπιν αὐτοῦ, ὁ Ὁθων ἐπεφάσισε τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ πρελλοῦ ὑπουργοῦ. Καὶ τῇ ἄλλῃ μέρᾳ τὸν ἀπήλλασε τῶν καθηκόντων του γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ καὶ νὰ ἡρεμήσουν τὰ νεύρα του.

(Σκίτσο Ν. Νομικοῦ)

συμπονέστε. Γνώρισα κάποια νύχτα μία γοητευτική κοπέλλα σ' ένα κέντρον. Χορεύαμε μαζί, τὰ τέλεια, καὶ σὸ τέλος τῆς πρότειναι νὰ συναντηθῶμε σ' ἕνα ἀπόμειρο ρωμαντοῦ καφενεδακι, γιὰ νὰ δώσουμε συνέχεια στὴν ὑπόθεσι.
— Μεθαύριο στὶς ἑξῆς λοιπόν, — ὁπωσδήποτε.

Ὅταν ἦρθε τὸ μεθαύριο ἐγὼ ἦμουν γεμάτος κέφι. Εἶχα, ἔτσι μιά προαισθησι ὅτι ἀρχίζει καὶ μέγα νὰ μὲ χαμογελάει ἡ ζωὴ. Κι ἔπειτα τὸν αὐτὸ μου στὸν καθρέφτη. Ἐμείνα εὐχαριστημένος ἀλλὰ τὸ υποσέ-
δεκα νὰ τὸν κάμω ἀκόμα καλύτερο. Καὶ πρῶτα-πρῶτα χρειάζομαι ἕνα καλὸ ὑπόπνο. Πᾶω λοιπὸν σὸν μπαρμπέρο καὶ τὸν διατάζω νὰ μὲ κάνει τὸ μου-
τρο ντυαλί. Ὁ μπαρμπέρος μου ἔχει ἕνα μεγάλο καὶ τρυφερὸ ἐλάττωμα. Ἐνῶ σὲ ζυρίζει ἔχει τὰ μάτια του διαρκῶς πρὸς τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα, γιὰ νὰ κιν-
τῇ τὰ θηλυκά που περνᾶνε. Λοιπὸν τὴν ἴδια δουλειὰ ἔκανε καὶ κεῖνὸ τὸ ἀπόπνομα. Ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ ἀπόπνομα ἀκριβῶς, συνέπεσε νὰ πᾶν τὸ πῆ-
ρασμα τῆς μπροστῆ ἀπὸ τὸ κουρεῖο ἕνας κόμματος ποὺ τὸν εἶδα κι' ἐγὼ στὸν καθρέ-
φτη καὶ τρελλάθηκα.

— Πῶ! πῶ! πῶ! μάνα μου κάνει ὁ μπαρμπέρος.

Καὶ ἡ συνκίνησι μεταδίδεται σὸ χέρι του ποὺ κάνει μιά ἀ-
πότομη κίνησι κι' αἰσθάνομαι τὸ ζουράφι νὰ μπαίνει σὸ δερ-
μα μου.

Μὲ παίρνουν τὰ αἵματα. Ὁ μπαρμπέρος μου ζητάει συγ-
νώμην, ἀρχίζει τὰ αἰμοστα-
κά, τίς πουντρες καὶ τὰ γι-
ατροσόφια ἀλλὰ πού νὰ σταμα-
τήσῃ τὸ αἷμα. Μισὴ ὥρα χρειά-
στηκε γι' αὐτό. Καὶ τότε κιν-
τῶμαι σὸν καθρέφτη καὶ ἀ-
πελπίζομαι ἀπὸ τὴ φάσμα μου.
Μου εἶχε, ὁ ἄτιμος κατεδάσει
ὁλόκληρο κοψίδι.

— Πρέπει νὰ βάλουμε λευκο-
πλάστη, μου λέει.

Τὶ νὰ κάνω; Δέχομαι. Καὶ
βγαίνω ἀπὸ τὸ κουρεῖο μ' ἕνα
μπάψωμα σὸ πηγούνι. Τέλος
πάντων, λέω, τυχερὸ μου ἦτα-
νε. Ἀς πᾶω τώρα νὰ σιδερώ-
σω τὸ παντελόνι μου ποὺ εἶνε
τοσάκι καμμένο. Αὐτὸ, ἔξ' ἄλλου,
τὸ εἶχα ἀπὸ νωρὶς ὑψέφι μου.
Καὶ πᾶω σ' ἕνα στιγμιόμο καθ-
αρτήριο-σιδηρῶτήριον, ἀπὸ κεῖ-
να ποὺ ἔχουν κάτι μικρὰ δια-
μερισμάτια ὅσων καμνίσεις,
καὶ μπαίνεις μέσα δίνεις τὸ
παντελόνι σου καὶ τὸ παίρνεις
σὲ δέκα λεπτά μετ' ἡ τασκίσι
ζουράφι. Ἦταν ἡ ὥρα πέντε
καὶ τέταρτο. Δίνω τὸ παντελό-
νι μου, χρώμα κίτριον, καὶ πε-
ριμένω. Πᾶει ἡ ὥρα πεντέμιου.
— Τὶ γίνεται τὸ παντελόνι
μου; Λέω σὸν ὑπάλληλον.

— Ἀμέως, κύριε μου λέει.

Σὰς τὸ φέρον.

Καὶ μὲ φέρνει ἕνα παντε-
λόνι καφέ.

— Δὲν εἶν' αὐτὸ τὸ παντελόνι
μου, λέω. Τὸ παντελόνι μου εἶ-
νε φανέλλα χρώμα κίτριον.

— Μιὰ στιγμὴ, τὰ μπερδεύωμε.
Ἀναστατώνεται τὸ μαγαζί.

Πουθενὰ τὸ παντελόνι μου. Βά-
ζω τίς φωνές, ἔρχεται ὁ κατα-
στηματοῦχος, μὲ εἰσφέρει. Τὸ
γκρίζο παντελόνι τοῦτελλον
κατὰ λάθος σὸ τέμα Πατρι-
σίων. Νὰ περᾶω αὐριὸ νὰ τὸ
πάρω καὶ μὲ χαρίζουν καὶ τὰ
σιδερωτικά.

— Σὰς τὰ πληρώνω διπλά,
λέω, νὰ μὲ τὸ φέρετε αὐτὴ τὴ
στιγμὴ.

— Αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἶνε ἀδύ-
νατον, γιατί ὁ μικρὸς ποὺ τὸ
πνίγει εἶχε νὰ κάνει μεγάλο
δρομολόγιο.

— Καὶ τώρα τί γίνεται;

— Φορέστε γιὰ σήμερα αὐτὸ
καὶ αὐριὸ παίρνετε τὸ δικό
σας.

— Γκρίζο, σακάκι με καφέ
πανταλόνι; Ποῦ βρίσκαστε,
κύριε; Στὸ δημοπρατήριο;

— ἔχετε δικιο, ἀλλὰ τί νὰ
ὁς κάνουμε;

Καὶ ἡ ὥρα ἔξιν παρὰ εἰκοσι.
Μόλις προφτάνω. Τὸ φορῶ.
Εἶνε φορδὺ καὶ περισσεύουν
καὶ δύο δάχτυλα ἀπὸ τὸ παπού-

τσι. Ὁ κάτοχός του εἶνε πρῶτο
μπαί. Τὸ μαζεύω ἀπὸ δῶ, τὸ
μαζεύω ἀπὸ κεῖ σφίγγω δυνα-
τὰ τὴ ζώνη, τὸ φέρνω σὲ κά-
ποιο λογαριασμό καὶ τρέχω.
Σκαρφαλώνω σὸ τράμ συν-
σποῖς φοβερός. Καὶ καθὼς
συμπιέζομαι αἰσθάνομαι ἕνα
σκληρὸ κομματάκι νὰ παίζῃ με-
σα σὸ σῶμα μου. Τὶ εἶνε; Νὰ
πάρῃ ὁ διάολος! Εἶνε τὸ ψευ-
τικὸ μπροστινὸ μου δόντι, ποὺ
ἔχει ξεκολληθεῖ! Τὸ εἶχα σπᾶ-
σει μικρὸς σὸν πετροπόλεμον
καὶ τὸ εἶχα ἀντικαταστήσει μ'
ἕνα βιδωτό. Δέκα ὁκτὼ ὁλόκλη-
ρα χρόνια στεκόταν ἐκεῖ, στὴ
θέσι του ἀκλόνητο ὡς κολώνα
τοῦ Παρθενώου. Καὶ βρέθηκε
νὰ ξεκολληθῇ ἀκριβῶς ἀπὸ τὴ
στιγμὴ πέντε λεπτά πρὶν ἀπὸ
τὸ κρίσιμο ραντεβού μου! Μὲ
πᾶναι ἀπελπίοι. Τὶ φινιούρα
θα κάνω τώρα; Πῶς θ' ἀνοίξω
τὸ σῶμα μου νὰ γελᾶω νὰ
μιλήσω, νὰ χαριεντισθῶ ποὺ
θα φαίνεται τὸ κενὸ σῶμα
μὲ φούρνου; Ἀς εἶνε λέω.
Θὰ κρατᾶω τὸ σῶμα μου κλει-
στὸ καὶ θ' ἀποφεύγω νὰ γε-
λάω, ὡς τις νυναικες ἐκείνες
ποὺ μαζεύουν τὰ χεῖλη τους,
γιὰ νὰ μὴν κάνουν οὐτίδες.

Κάθουμαι σὸ καφενεδακι.

Σὲ λίγο νὰ τὴ! Κοιμή, χαρι-
τωμένη καὶ γελαστή, ὅτανε.

Σπκώνομαι προσέχοντας νὰ
κρατᾶω τὸ παντελόνι μου σὲ
ἰσορροπία. Τῆς δίω τὸ χέρι.

— Δὲν πιστεύω νάρησα, μου
λέει.

Θέλω νὰ πῶ: «Δὲν ἀργήσα-
τε ἀλλὰ σὰς περίμενα μετ' ὅ-
ση ἀνυπομονή». Ἀλλὰ ἡ
γλώσσα μου μπαίνει σὸ κενὸ
τοῦ δοντιοῦ καὶ ἀνακαλύπτω ὅ-
τι τὸ σῶμα δὲν ὑπάρχει. Καὶ
λέω.

— Δὲν ἀργήσατε. Ἀλλὰ ὅσο
περίμενα μετ' ὅση ἀνυπομονή-
θια!

— Ψευδὸς εἶσθε; με ρωτάει.

— Ὁχι, ἀλλὰ μὲ ἔπεσε τὸ
μπροστινὸ μου δόντι.

Αὐτὴ βάζει τὰ γέλοια. Τὸ
παίρνω κι' ἐγὼ «ὅτ' ὀφείλω»
καὶ ὅσο προπαθῶ νὰ μὴ γελά-
θω τὸ σῶμα μου ἀνοίγει μόνον
τοῦ φαντάζομαι τί γέλοια φιν-
ιούρα κάνω μετ' ὅση λευκοπλά-
στη σὸ πηγούνι καὶ τὸ ἕνα
δόντι λειψόν. Κι' ἀντὶ νὰ ἐξακο-
λουθῶ ὁ βλάς νὰ παίρνω κι'
ἐγὼ τὸ πρᾶμα σὸ φίλο, δια-
λέγω τὴ στιγμὴ νὰ πάρω ὕψος
ρωμαντικὸ καὶ νὰ τῆς πῶ:

— Ὁσὸ ἀγαπᾶ!

Τὸ τί γέλοιο εἶνε δὲν τὸ
βάσει νοῦς ἀνθρώπου. Σπάρτα-
ροῦσε σὸν τὸ ψάρι. Κι' ἐγὼ ἔ-
κει:

— Τόσο ὀφείλω ὅσο φαίνεται;
ὅσο μιλῶ τοσοῦτο;

— Ἐξακολουθετε σὰς παρα-
καλῶ! Μὲ διασκεδάσετε τόσο!

Κι' ἐγὼ ἔξακολουθῶ.

— Σὲ καλὸ μου! εἶπε ἐκεῖ-
νη. Ὅσο γέλασα σήμερα, δὲν
γέλασα ποτέ.

Σπκώθηκα μετ' ὅσην. Κι
ἔρχεται τὸ τελευταῖο «κούν».

Καθὼς σπκώνομαι, σπᾶει ἡ ζώ-
νι μου ποὺ τὴν εἶχα δέσει πολ-
ὺ σφιχτά. Καὶ μὲ πέφτει τὸ
παντελόνι.

Ἐκείνη, λιγοθύμισε ἀπὸ τὸ
γέλοιο τὴν ἄφρα νὰ τὴν συ-
νεφέρῃ τὸ νκορσόν καὶ τὸ δόξα,
λα σὰ πόδια. Τὴν ὑπόθεσι τὴν
εἶχα χαμένη ὁριστικῶς.

★

Μου ἦρθε νὰ κλάψω ἀπὸ τὸ
κακό μου. Ἀργότερα εἶπα σ'
ἕνα φίλο μου ὅλη αὐτὴ τὴν ἱ-
στορία καὶ καταριόμουν τὴν τύ-
χη μου.

— Μὴν ἀπογοητεύεσθαι! μετ' ὅ-
σην ἔρχομαι ἐκεῖνος. Κάποτε
θα σπᾶσῃ ἡ τύχη τὸ πόδι τῆς...

Τὸ ἴδιο βράδυ ἔπεσα ἀπὸ
μιά σκάλα κι' ἔσπασα τὸ δικό
μου. Συμπτῶσε, θὰ πῆ-
τε. Συμπτῶσι νὰ με σφᾶξῃ ὁ
μπαρμπέρος νὰ χάσω τὸ παν-
τελόνι μου, νὰ μὲ πέσῃ τὸ παν-
τελόνι, νὰ μὲ πέσῃ τὸ παντε-
λόνι καὶ νὰ σπᾶσῃ τὸ πόδι μου
τὴν ἴδια μέρα! Αἱ ἀν μὲ πᾶτε
πῶς εἶνε συμπτώσεις ὅλ' αὐτὰ
ἐγὼ θὰ σὰς πῶ αὐτὸ ποὺ σὰς
εἶπα στὴν ἀρχή: Τὸν κακό σας
τὸν καιρὸ!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 115

Ὁριζοντίως

1) Ἀριθμητικὸν. — Παρακολοῦ-
θησε στὴν Ἑλλάδα τὴν διεξα-
γωγὴν τῶν ἐκλογῶν. — Τὸ χρη-
σιμοποιούμε μιλώντας γιὰ τὸ
μέλλον.

2) Μέρος τοῦ λόγου. — Δὲν
δρασκεῖται στὴ θέσι του.

3) Τόποι. — Δὲν τονίζονται.
— Ὀνειρο.

4) Τὴν θυμώσατε καὶ τὴν
καλοῦμε κάθε φορά ποὺ βρι-
σκάσατε σὲ δυσκολία θεοὶ (δη-
μιού). — Παρὰ τὴ θέσι του.

5) Διεδεχθῇ τοὺς ἀστρολό-
γους τοῦ μεσαιῶνος (κλῆτικῆ).

6) Βυζαντινὴ νότα μουσικῆς.

7) Προθέσις. — Τὰ ἀρχικά τοῦ
σταφιδίου ὄργανισμοῦ. — Μο-
νας ηλεκτρικῆς ἀντιστάσεως.

8) Τὸ ἀποτίναγμα (καθαρ.).

9) Ἡ βότκα εἶνε τέτοιο πο-
τὸν. — Ἐνα φυσικὸ πρῶτον ἐυ-
πνητῆριον (καθ.).

10) Μεταρῶ τοῦ πρώτου καὶ
τοῦ ἐβδόμου.

11) Τὸ μικρὸ ὄνομα μιᾶς
δεντέρας ποὺ πρωταγωνιστεῖ
ἐξ ἑωτῆς φίλμ. — Σὰς βο-
θοῦν νὰ βρῇ τις λέξεις ποὺ
τοποθετεῖτε μέσα σὸ σταυρό-
λεξον.

12) Τὸ χρώμα τοῦ δέν φανε-
ρῶνι νεύειν.

13) Σύνδεσμος. — Ποταμὸς
τῆς Ρωσίας. — Ἀρθρο (αἰτ.).

14) Τέτοια εἶνε κάθε βεντέ-
τα. — Ὀλοκληρος.

15) Θεότητες τῶν ἀρχαίων
ποὺ ἐκπροσωποῦσαν τίς ἐπο-
χὰς τοῦ εὐσεῖς (καθ.). — Ἦπει-
ρος (αἰτ.). — Πρόθεσις.

16) Ἀρχαία θεὰ (γεν.). —
Φρούτα.

17) Τελικὸς σύνδεσμος. — Ἀ-
νεξαρτητοσύνη. — Ἀναφορική ἀν-
τιπῶσις.

7) Κάνω νοήματα (δημοτ.).

8) Τέσσερα τέτοια κάνουν
μιά μονάδα (ἐνικός). — Τὸ πο-
λυτιμώτερο. ... γιὰ μιά νυναικα
εἶνε ἡ δυσωφία.

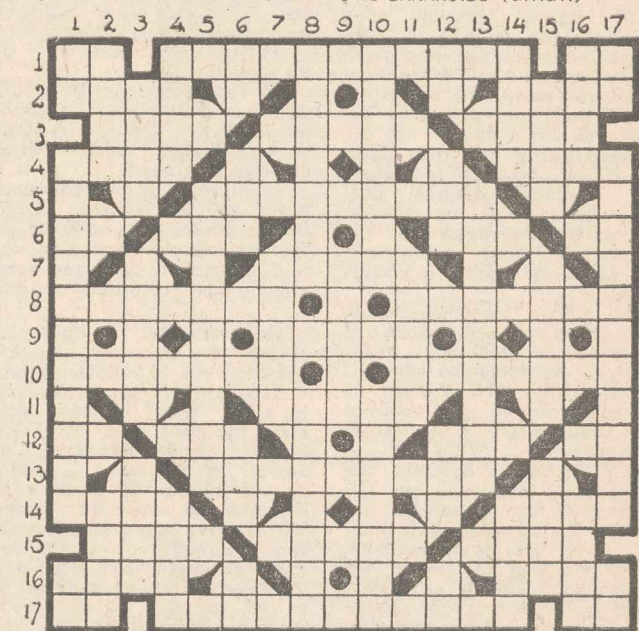
9) Ἀρχινὸς οἰκογενείας.

10) Περιοχὴ τῆς Γερμανίας.

11) Θεοὶ τῶν ἀρχαίων Ρω-
μαίων.

12) Ἀρθρο. — Χρονικὸς σύν-
δεσμος. — Ἀρθρο (πληθ.). —
Θεατρικὸς συγγραφεὺς.

13) Γίνεται καθε ἀπόπνομα
στὶς ἐκκλησίες (αἰτιατ.).

14) Τροφὴ ζῶων (πληθ.). —
Φορά.

15) Πακέτιον (ξεν.). — Ἀπ'
αὐτὰ ἀποτελεῖται κάθε ὕλη —
φυσικὸ καλὸ.

16) Χρησιμοποιοῦ μὴ τῶν αἰ-
σθησῶν (δημ.). — Εὐρωπαϊκὴ
πρωτεύουσα.

17) Ὑποθετικὸς σύνδεσμος. —
Ὑπαλλήλος νομαρχίας. — Ἀπ-
λῶνι συγκατάθεσις.

ΜΑΘΗΣ ΠΑΓΩΝΗΣ

Ἡ λύσις τοῦ 114ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΧΟΡΙΚΟΝ — ΠΑΡΑΛΟΣ. 2)
ΜΗΚΟΣ — ΝΗΣΟΣ — ΛΑΒΑΝ. 3)
ΑΡΑΠΗΣ — ΜΟΣ — ΕΤΟΙΜΑ. 4)
ΚΑΔΗ — ΑΓΑΣΤΟΝ — ΙΔΟΥ. 5)
ΕΞΑ — ΟΡΗ — ΝΟΦ — ΟΞΑ. 6)
ΣΙΝΑ — ΑΝΑ — ΣΩΟΣ. 7) ΩΝ —
ΜΕ — ΑΜΑΝΕ — ΝΡ — ΑΙ. 8)
ΝΙΝΑ — ΕΛΑ — ΦΡΑ — ΓΑΛΑ.

9) ΚΟΤ — ΑΛ — ΓΕ — ΑΠΟ. 10)
ΜΑΝΙ — ΝΦΕ — ΚΟΚ — ΑΠΟ. 11)
ΥΣ — ΟΠ — ΝΙΛΑΝ — ΣΩ —
ΙΛ. 12) ΠΝΟΗ — ΣΚΙ — ΡΙΝΑ.

13) ΟΛΑ — ΑΡΑ — ΒΟΑ — ΓΑΜ.

14) ΝΟΡΑ — ΑΝΑΜΟΝΗ — ΟΡΜΑ.

15) ΟΥΦΟΝ — ΛΙΦ — ΣΟΦΙΑΝ.

16) ΣΟΦΟΣ — ΧΑΕΙΣ — ΡΙΟΚΑ.

17) ΣΗΝΟΦΙΣ — ΣΗΜΑΣΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΜΑΚΕΔΩΝ — ΜΥΚΟΝΟΣ. 2)
ΧΗΡΑΣ — ΝΙΚΑΣ — ΛΟΧΟΣ. 3)
ΟΚΑΔΑΣ — ΝΟΝ — ΠΑΡΥΘΗΣ.

4) ΡΟΠΗ — ΙΜΑΤΙΟΝ — ΑΡΟΝ.

5) ΙΣΗ — ΟΝΕ — ΠΟΑ — ΟΣΟ.

6) ΣΑΡΑ — ΕΑΝ — ΗΡΑΝ. 7)
ΟΝ — ΓΗ — ΑΛΛΩΝ — ΑΝ — ΧΙ.

8) ΝΗΜΑ — ΑΜΑ — ΕΙΣ — ΑΛΑΣ.

9) ΣΟΣ — ΝΑ — ΑΚ — ΜΙΣ. 10)
ΠΟΣ — ΑΝΩ — ΚΑΙ — ΟΨΙΣ.

11) ΑΣ — ΟΝ — ΕΡΓΩΝ — ΒΝ —
ΣΗ. 12) ΕΝΟΣ — ΑΕΚ — ΡΟΗΣ.

13) ΑΛΙ — ΦΩΝ — ΣΙΑ — ΟΡΑ.

14) ΛΑΟΙ — ΟΡΓΑΝΟΝ — ΟΨΙΣ.

15) ΟΒΙΔΟΣ — ΑΠΟ — ΑΓΡΙΟΙ.

16) ΣΑΜΟΣ — ΑΛΦΗ — ΑΜΑΚΑ.

17) ΝΑΥΑΓΙΑ — ΑΛΑΜΑΝΑ.

Γρηγορώτερα! ΔΙΑΡΚΩΣ γρηγορώτερα!

Τὰ σημερινὰ ρεκόρ ταχύτητας

Ἀφ' οὗτο ὁ πρῶτος πρόγονος τοῦ
ἀνθρώπου στάθηκε δρόμος στὰ κακο-
μορφα πόδια του, οἱ ἀπόγονοί του
διεξέδωσαν ἕνα συνεχὴ ἀγῶνα ταχύ-
τητας. Προσπαθοῦν νὰ κινήθουν δι-
ασκῶς πρὸς γρηγορά. Ἀπὸ Βρετανί-
α, ὅτι ἡ πεζοπορία τοὺς κούραζε, κι'
ὅτι ἦταν πολὺ ἀργή, ἐνύμνασαν ἑλ-
γία νὰ τὸς μεταφέρουν. Ἐπινόησαν
τὸν τροχόν, ἐμαθάν νὰ χρησιμοποιοῦν
τὰ ρεῦματα τῶν ποταμῶν, ἐδάσαν
τοὺς ἀνέμους γιὰ νὰ κινήσουν τὰ
πλοῖα τους. Ἐβίβισαν ὑπανάεσι γιὰ
τίς ταχύτερες μετακινήσεις τοὺς σὲ
ἐλκὰ καὶ θάλασσα. Τέλος, πέταξαν
στὸν ἀέρα.

Οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ποὺ χρησι-
μοποιοῦσαν τὰ πόδια τους, δὲν ἀ-
νέπτυξαν πιθανώτατα ταχύτητα με-
γαλύτερη ἀπὸ 3 1/2 χιλιόμετρα τὴν
ώρα. Σήμερα, κι' οἱ πρῶτοι βραδύκι-
νοι ἀκόμη σπᾶνουν τὰ 5 χιλιόμετρα,
στὶς διαδρομὰς δὲ πορείας τὰ 6 χι-
λιόμετρα. Τὸ ρεκόρ ἀνήκει σὸν πε-
ζοπόρο Μίκαελ Πέκορα ποὺ ἀνέπτυ-
ξε τὸ 1932, 15 χιλιόμετρα. Οἱ δρο-
μεῖς τῶν 100 μέτρων σπᾶνουν τὰ 35
χιλιόμετρα. Τὸ ρεκόρ τοῦ Μαραθῶ-
νιου εἶνε 16,8 χιλιόμετρα. Ὑπάρχει
ὅμως κι' ἕνα ἀνεπίσημο ρεκόρ 23,89
χιλιόμετρων. Αὐτὸ φαίνεται πῶς εἶνε
τὸ ὅριον ὅπου μπορεῖ νὰ φτάσῃ ὁ
ἄνθρωπος μετ' ὅσην ταχύτητα τοῦ μόνου
χωρὶς κανένα βοηθητικὸ μέσον.

Ἡ συνθησμένη ταχύτης τῶν πα-
γοδρόμων εἶνε 46-47 χιλιόμετρα.
Σ' ἕνα εὐνοϊκὸ ὅμως κατῆσορο, μπο-
ροῦν νὰ φτάσουν τὰ 120 χιλιόμετρα.
Πολὺ καλὲς ἐπιδόσεις ἐπιτυγχάνει ὁ
ἄνθρωπος μετ' ὅσην ταχύτητα. Πάντως,
δὲν μπορεῖ νὰ περάσῃ τὰ 56 χιλιό-
μετρα.

Οἱ καθυλαρήδες μποροῦν νὰ τρέ-
ξουν μετ' 62 χιλιόμετρα τὸ πολὺ
πράγματι, τὸ ἀγγλικὸ ἄλογο ἵππο-
δρομίων «Μόσπου» ἔχει τὸ ρεκόρ
ταχύτητας μετ' 62,6 χιλιόμετρα.

Στὸ νερό, ἡ κίνησις εἶνε βραδύτε-
ρη. Οἱ καλλίτεροι κολυμβηταὶ δὲν
κατορθώνουν νὰ περάσουν τὰ 5 χι-
λιόμετρα. Μιὰ γρήγορη βάρκα λευ-
κοδρομίας μετ' 14 κουπιά μπορεῖ νὰ
κινήθῃ μετ' 20 χιλιόμετρα. Οἱ βενζινο-
κατοὶ ἐπιτυγχάνουν ταχύτητες μεγά-
λες. Τὸ ρεκόρ ἀνήκει σὸν διασημὸν
Μάκσουλ Κάμπελ, μετ' 226,78 χιλιό-
μετρα. Τώρα ὁ ἴδιος ἐτοιμάζεται νὰ
ἀγωνισθῇ μετ' ἕνα πυραυλοκίνητο βεν-
ζινοκάτο γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἀκόμη με-
γαλύτερη ταχύτητα.

ΑΠΟ ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΤΕΥΧΟΣ

Στὴ σελίδα 31 ἀρχίζει μιά νέα
σειρά ἀρθρῶν ἐξαιρετικῶς ἐνδι-
αφέροντος

ΟΙ ΦΙΛΕΣ τῶν γκάνγκστερς

Συναρπαστικὸν ρεπορτάζ τοῦ τρο-
μεροῦ διώκτου τῶν Ἀμερικανῶν
κακοποιῶν ΕΝΤΙΚΑΡ ΧΟΥΒΕΡ,
γραμμένο ἀπ' τὸν Ἀμερικανὸν
συγγραφεὰ ΧΕΝΡΥ ΝΤΑΜΠΡΕ-Υ.
Ἡ ζωὴ οἱ δραματικὲς κι' αἱμα-
τηρές περιπέτειες, ἡ πολυτέλεια
καὶ ἡ χλιδὴ τῶν γυναικῶν ποὺ
ἐξέσαν καὶ ἐδράσαν πλᾶς στοὺς
πρῶτους διαβολικοὺς γκάνγκστερς
τῆς Ἀμερικῆς καὶ τὸ οἰκτρὸ καὶ
ἀξιοθαλῆτον τέλος τους.

Πάνω σὲ παγωμένους λιμένες τὰ
ἐλκῦθρα μετ' ἡνιὰ σπᾶνουν τὰ 228
χιλιόμετρα.

Τὸ ρεκόρ ταχύτητας τῶν σιδηρο-
δρομῶν ἀνήκει σὲ μιά ἀτυχημένη
ποὺ διέτρεξε τὸ 1905 στὴν Πενσυλ-
βανία μιά ἀπόστασι 5 χιλιόμετρων
203,3 χιλιόμετρα τὴν ὥρα. Οἱ νεώ-
τεροι σιδηροδρομοὶ δὲν ἐπιδίδουν
τόσο τὴν αὐξάνει τῆς ταχύτητας, ὅ-
σο τὴν ἀσφάλεια καὶ τὴν ἀνεσι.

Στὰ αὐτοκίνητα, τὸ ρεκόρ εἶνε
591,5 χιλιόμετρα. Τὸ ἐπέτυχε ὁ
Τζὼν Κόμπς, τὸ 1939. Δὲν ὑπάρχει
ὅμως ἀμφιβολία ὅτι θ' ἀναπτύξῃ με-
γαλύτερη ταχύτητα τὸ πρῶτο αὐτο-
κίνητο ποὺ θὰ κινήται μετ' πυράσιν.

Τὸ Σεπτέμβριο ἕνα ἀεροπλάνο
τῆς Ρ.Α.Φ. πέταξε μετ' 985 χιλιό-
μετρα. Τώρα συναγωνίζονται στὴν τα-
χύτητα ἡ ἀγγλικὴ κι' ἡ ἀμερικανικὴ
ἀεροπορία. Τὸ ἀγγλικὸ ἀεροπλάνο,
ποὺ διελύθη σὸν ἀέρα πρὸ ὀλίγων
μηνῶν, εἶχε πετάξει μετ' 1040 χιλιό-
μετρα. Ἐνα ἄλλο, πυραυλοκίνητο,
φαίνεται ὅτι ἔφτασε τὰ 1024 χιλιό-
μετρα, ὅχι ὅμως ἐπίσημως ἐξακρι-
βωμένα.

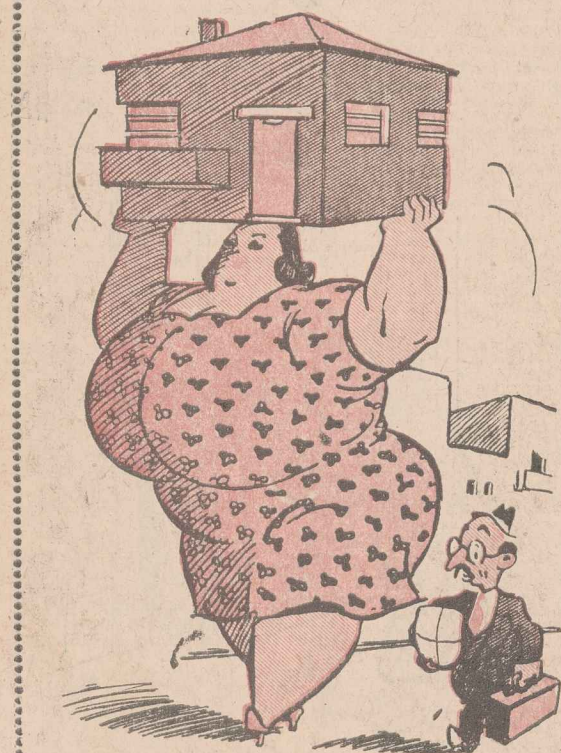
Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐτοιμάζουν ἕνα
νέο τύπο ἀεροπλάνου ποὺ ἐλπίζουν
ὅτι θὰ κατορθώσῃ αὐτὸ τὸ ρεκόρ
χωρὶς νὰ καταστραφῇ σὸν τ

Επιτάφιος κι' 'Ανάστασις

Από το πρωί που ξύπνησε η 'Ολγα, σινύρισε, σκούπισε τα δύο δωματιάκια της κι' άναψε το καντήλι. Δεν είχε μαγειρέμα εκείνη τη μέρα — θα περνούσε με λίγο ψωμί και καμμία ελιά. Μεγάλη Παρασκευή δε υπαίνει ποτέ τσολκάλι στη φωτιά... Κι' ύστερα ώπου να βραδύσει, έκαιγε κοντά στο παράθυρό της κι' άνοιξε τη Σύνουσι.

Η χλιαρή ατμόσφαιρα της ανοιχτιάτικης μέρας ήταν γεμάτη άρωμα λουλουδιών κι' ήχους από καμπάνες. Τα μάτια της 'Ολγας θουλιάζανε μέσα στη γλυκύτατη γαλήνη των 'Ενκωμίων: «Αί γενεαί πάσαι — υμνον τη ταφή σου — προσφέρουσι, Χριστέ μου...». Πίσω απ' τις γραμμές όμως, απάνω στη σελίδα του βιβλίου ξεπρόβαλε ξαφνικά ένα ανδρικό πρόσωπο: "Ηταν ένας νέος με κατάνυξη σαν σγουρά μαλλιά και γαλανά μάτια που ξέφανε να κυτάνε τόσο γλυκά... Νά, σαν τέτοια μέρα, έδω και χρόνια, την είχε πάρει α-

Η ΧΟΝΤΡΗ ΜΕΤΑΚΟΜΙΖΕΙ

ψευμα μία και θρικόκοντουσαν μαζί, και θα θρικόκοντουσαν για πάντα... Κι' ο 'Αλκης της είχε απαντήσει μ' ένα χαμόγελο νεμάτο — μελαγχολία πως είχε φανταστή τον εαυτό του μόνον, άφισμένον από κείνη, κι' είχε γράψει τους στίχους του νεμάτους απ' το φανταστικό του πόνο... Κι' η 'Ολγα τότε σά φοβισμένο πουλί, είχε νυρφέει κατ'αφύνιο μέγ' στήν άγκαλιά του, και τούκε σθεκιά πως δεν θάφευγε ποτέ.

Και να πού μία μέρα είχε φύνει εκείνη!... Μα, κρυά, στον καινούργιο κόσμο στην 'Αμερική, είχε πάει να νυρφέει τα λειψά που θά τον κάνανε να κερδίση την ευτυχία στο πλευρό της αγαπημένης του — και δεν είχε νυρφέει ποτέ! Νά ζούσε: Ποιος ξέρει!... Είχε πέσει πιά η νύχτα, όταν η 'Ολγα σηκώθηκε απ' τη θεσούλα της στο παράθυρο, πήρε το κεράκι της, και βήκε μόνη της νιά να πάη στον 'Επιτάφιο.

Έστιασε στην εκκλησία η 'Ολγα — την ίδια εκκλησία, την εκκλησία που πνιγάνε άλλοτε οι δύο τους — κι' άκουσε με κατάνυξη τα 'Εγκώμια. Προσέταξε το Κουδούκλιο του 'Επιταφίου πνιγμένο μέγ' στις βιολετίτες και στα ροδοπέταλα. Και δίπλα της, κόμους, άγνωστοι, αδιάφοροι ξένοι...

«Αί γενεαί πάσαι — υμνον τη ταφή σου — προσφέρουσι Χριστέ μου...» Μαζί με τους άλλους, με το κεράκι της αναμένο, παρακολουθούσε τώρα κι' η 'Ολγα τον Επιτάφιο στη διαδρομή του μέσα στην 'Ανοϊή... Τα πόδια της τάνοιθε κουρασμένα, τα γερσεϊκά τάνοιθε ν' άρροκουλάνε μέγ' στις φλέβες της σά βαρύ ανάλυτο μολύδι...

Κι' έκει, μέγ' στ' ανοϊχιά, τικά μύρα, μέγ' στις φαιμωδίες και μέγ' στις βαρείες μυροδίες των κερών, του λιθανίου και των λουλουδιών, βαθιά από την πονεμένη της καρδιά ανάβλυσαν οι παλιοί του στίχοι, προσορμωμένοι στη δική της μελαγχολική περσιπώσι:

«...Μόνη, την ίδιαν εποχή, γυρίζω μέγ' στην έξοχή κι' έγω τον πόνο μου σά...»

Τράπη... 'Ανάθε στο Χριστό κερί, μά βρίσκω λάθος του βαρύ να σταυρωθί για την 'Αγάπη».

Φαίνεται πως τους στίχους αυτούς η έρμηλη γυναίκα, γεμάτη πίκρα γιατί, ξαφνικά, άκουσε δίπλα της πολύ κοντά στ' αυτή της την απάντησι, σιγαλή τρυφερόη:

— Όχι, 'Ολγα... Δεν ή-τανε λάθος του Χριστού... Για την 'Αγάπη αείζει κανείς να σταυρωθί — όπως Αυτός — ή να περιμένη — όπως εσύ...

— 'Αλκη!...

— Ένας άντρας ψηλός, με κάτασπρα μαλλιά και μουστάκια, με τα ίδια γαλανά μάτια που τότε τόσο λατρεύεις στο παρελθόν!...

— 'Αλκη μου... 'Εσύ!...

— Έγώ, 'Ολγα... 'Επιτάφιο, και πλανηθήκανε μέγ' στις σκοτεινές έρημιές μέγ' στα βάρεια άρώματα της άνοιχτιάτικης νύχτας...

— 'Αλκη... Πώς ήταν αυτό;

— Γύρισα, 'Ολγα!... Πάλεψα στην ζενόπειά, γέρασα με στο τέλος νύχτας...

— Δυό ευτυχισμένοι γέροι μέγ' στη μαγευτική νύχτα του 'Επιταφίου. Κι' αύριο, ήταν 'Ανάστασις! Για το Χριστό, για τις καρδιές τους...

— 'Αλκη!...

— Γύρισα, 'Ολγα!... Πάλεψα στην ζενόπειά, γέρασα με στο τέλος νύχτας...

— Δυό ευτυχισμένοι γέροι μέγ' στη μαγευτική νύχτα του 'Επιταφίου. Κι' αύριο, ήταν 'Ανάστασις! Για το Χριστό, για τις καρδιές τους...

— 'Αλκη!...

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ ΣΕ ΖΩΑ

Το «ρομπότ» του έγκεφάλου

Είπε περίεργα, αλλά και σκληρά πολλές φορές, τα έπιστημονικά πειράματα που γίνονται σήμερα σε διάφορες χώρες για τη μελέτη των νευροφυσιολογικών αντιδράσεων των ζώων. Χρησιμοποιούνται γι' αυτά κάθε είδους πειραματόζωα, ίδιως όμως σκυλιά, γάτες και κουνέλια. Κι' οι έπιστήμονες τα υπαβάλλουν συχνά σε όδυνηρότατες έγχειρίσεις, χωρίς καν να τα άποικιοίουν προηγουμένως.

Νά π. χ. ένας μεγάλος άσπρος ποντικός. Είπε άνετα έγκατεστημένος σ' ένα μικροσκοπικό «διαμείρισμα», απ' το τραπέζια, γάλλ και κρεβάτοκάμαρα. 'Ο έπιστήμων τον θαμπώνει με χρωματιστές ηλεκτρικές λάμπες ή τον κάνει ν' αναπνήσσει μ' ένα ξαφνικό ήχο κλάσον. Σε λίγο καιρό λοιπόν, το ζώο μαθαίνει ν' αναγνωρίζει τα διάφορα σήματα και διευθύνεται προς την τροφή του, όταν π. χ. άνάψη το κόκκινο φανάρι.

Κατόπιν ο έπιστήμων του προσφέρει μία συντροφισσα, και σε λίγο έρχονται στον κόσμο αρκετά ποντικάκια. Τα μικρά αυτά έχουν κληρονομήσει την έπιστήμη του πατέρα τους: Θά έξερουν τα σήματα έκ γενετής: Ναι — άπαντούν οι έπιστήμονες — ή τουλάχιστον τα διδάσκονται πολύ πιο γρήγορα παρά ο πατέρας τους.

Ο 'Αμερικανός φυσιολόγος Κάννον διάλεξε για τα πειράματά του τις γάτες. Δίνει μία απ' αυτές σ' ένα αντικοκικό τραπέζι και φέρνει κοντά ένα σκύλο. Η γάτα σπαρταράει τότε, νιαουρίζει, ζητάει να γρατζουνίσει και να δαγκώσει. Είπε οι έξωτερικές έκδηλώσεις της θηλότητας. Συγχρόνως όμως γίνεται και μία αύτοματη έσωτερική ζναστάσι: οι έπινεφρίδιοι αδένες παράγουν άφθονη άδρεναλίνη, που κάνει την καρδιά να γυτπίσει πιο γρήγορα, ή άρτηριακή πίεσις ανέβαινει, αυξάνουν πολύ τα έρυθρά αίμοσφαίρια, διωγμένα μέσα απ' τη σπλήνα που συστέλλεται... Είπε μία γενική έπιστράτευσις του όργανισμού, έμπρός στον κίνδυνο.

Έπειτα ο Κάννον παίρνει το νυστέρι του και κόβει τα κεντρικά «συμπαθητικά» νεύρα, στο ύψος του λαιμού. Όλα αλλάζουν τότε: Η παρουσιά του σκύλου, τα γαυγίσματά του, δεν έπιταχύνουν καθόλου τους παλμούς της καρδιάς της γάτας, δεν έπιηρεάζουν την πίεσι της ούτε τον αριθμό των αίμοσφαιρίων της. Έχει σκοτωθί το έσωτερικό «αυτόματο», που έπέτρεπε στη γάτα ν' αντιμετώπιση τον έχθρό της.

Όπλισμένος και πάλι με το νυστέρι του ο έπιστήμων κατορθώνει τώρα να γδάρη τον έγκεφαλό της γάτας, να του αφαιρέσει δηλαδή τον γκρίζο φλοιό του, που είναι ή έδρα της θελήσεως και της σκέψεως. Το ζώο δεν γίνεται έτσι άδρανές, αλλά άπεναντίας πιο ευερέθιστο. Μόνον που οι θυμοί του είναι τώρα «άδικοιολόγητοι». Άρκεί π. χ. ν' άγγιγί ή κανείς με το δάντυλό το τρίχωμά του, για να το πιάσει μανία, να τρέμη να γρατζουνίση τον αέρα και να πέσει σε λίγο έξαντλημένο, σαν έτοιμοθάνατο...

Ποιά μυστικό αυτόματο προκάλεσε αυτό τον άνώφελο θυμό; Το κατώτερο μέρος που έγκεφαλό, ο «θλάμος», που τα ένστικτώδη έξιστάσματά του δεν περιορίζονται πιά απ' τη λογική και τη σκέψη.

Το ίδιο πράγμα συμβαίνει σε όρισμένες νευρικές άσθενείες, και τότε βλέπει κανείς σκηνές άγριες, άπίστευτους όμαδικές δολοφονίες... Το ρομπότ του έγκεφάλου οργιάζει ανεξέλεγκτα και σπρώχνει τον άρρωστο στο έγκλημα, για το όποιο είναι τελείως άνέυθυνος ο δυστυχισμένος αυτός τρελλός.

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΩ

Η λεπτή μέση ήταν πάντα το όνειρο όλων των γυναικών. Γιατί, σε καμμία έποχή ή μόδα δεν συγχώρησε το πάχος.

Η «δαχτυλιδένια μέση» ήταν ένα από τα ιδανικά της γυναικείας όμορφιάς μέχρι του τέλους της ρομαντικής έποχής, δηλαδή λίγος πόνος από τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο.

Αυτό δε το ιδανικό άρχίζει από τα πανάρχαια χρόνια. Οι γυναίκες παραδείγματος χάριν της μινωικής έποχής φημιζόντουσαν για την έξαιρετικά λεπτή μέση τους. Ήταν τόσο κουφές και τόσο φιλάσσκες, όπως οι σημερινές παριζιάνες.

Αλλά και στην αρχαία Αίγυπτο οι γυναίκες προσπαθούσαν να έχουν λεπτή μέση, γιατί έπίστευαν πως έτσι μόνο μπορούσαν να όνομαζόνται αληθινές καλλονές.

Μήπως όμως και κατά τα μεσαιωνικά χρόνια οι άνοητοιπούλες και οι αυλικές δέσποινες δεν φρόντιζαν να παρουσιάζονται με έξαιρετικά λεπτή μέση; Η Βασιλεία του ιατροτικού κορσέ, που έσφιγγε και έκανε λεπτή τη γυναικεία μέση, κράτησε δυστυχώς πολλούς αιώνες.

Μόνο μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο οι γυναίκες τον κατάργησαν και άγάπησαν με αληθινό πάθος τον άθλητισμό και τα φορέματα που δεν στενοχωρούσαν το σώμα τους.

Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι ή γυναικεία μέση πρέπει να είναι χοντρή! Κάθε άλλο... Πρέπει να έχει τις άμυνικές διαστάσεις των αρχαίων ελληνικών άγαλμάτων. Αυτό είναι σήμερα το ιδανικό για μία όμορφη γυναικεία μέση που δίνει χάρι και κομωτότητα σ' όλο το σώμα.

Κατά τη νεανική ηλικία, όλες σχεδόν οι γυναίκες έχουν λεπτή μέση. Αλλά πολύ λίγες είναι εκείνες που την διατηρούν κατόπιν. Οι περισσότερες αρχίζουν και παχύνουν σιγά-σιγά και το πάχος των καταντάει τότε ο έφιάλτης της ζωής των.

Οι φυσικές άσκήσεις άποτελούν και στην περίπτωση αυτή ένα θαυμαστό μέσον για να έπαναφέρουμε το σώμα μας στις κανονικές του διαστάσεις. Αλλά δεν είναι πάντοτε άκετές. Και, έξ άλλου, υπάρχουν γυναίκες, στις όποιες για λόγους υγείας δεν έπιτρέπεται ή γυμναστική.

Αυτό δεν σημαίνει όμως ότι είναι καταδικασμένες. Υπάρχουν πολλά άλλα μέσα για ν' άδυνατίσουν και ν' άποχτήσουν άμυνικές γραμμές.

Τρία από τα μέσα αυτά είναι τα πιο άποτελεσματικά: τα θερμά λουτρά, τα φωτόλουτρα και τα λουτρά με παραφίνη.

Τα θερμά λουτρά χοιριάζονται μεγάλη προσοχή. Το ιδεώδες θα ήταν ή θερμοκρασία του νερού να διατηρείται σταθερή καθ' όλη τη διάρκεια του λουτρού. Τα άπότομα άμβοκατεβάσματα βλάπτουν αντί να ώφελουν.

Ο σκοπός των θερμών λουτρών είναι ν' απαλλάξουν το δέρμα από τις τοξίνες που έχουν συγκεντρωθί κάπως απ' αυτό. Τα κύτταρα έσαναρίζουν τότε την κανονική ζωή των και οι ιστοί παύουν να είναι πλασάροι.

Τα φωτόλουτρα έπιτρέπουν το άδυνάτιμα της μέσης, χωρίς να είναι έκθεσιμένα στην έπίδρασι τους το στήθος ή τα χέρια.

Λεπτή μέση

Λουτρά με παραφίνη

Θά διαοκέση μερικά λεπτά. Έπειτα αφαιρούμε το στρώμα της παραφίνης. Είναι άπαραίτητο τότε να σκεπασθούμε με πολύ βαρεία σκεπάσματα. Έπακολουθεί μία δυνατή έφίδρωσις, που την άφήνουμε να παρασταθί 30-50 λεπτά.

Ένα καθολικό λουτρό με παραφίνη μειώνει το βάρος του σώματος κατά ένα κιλό περίπου.

Η μείωσις αυτή δεν είναι βέβαια πάντοτε σταθερή και διαφέρει από τη μία γυναίκα στην άλλη.

Πάντως, θα χοιρασθί μία σειρά άπό λουτρά με παραφίνη, για να έπέλθη ένα μόνιμο και σταθερό άποτέλεσμα.

Αλλά ή μείωσις του βάρους, όποια όποτε και αν είναι ή μέθοδος που ή ακολουθήσαμε, είτε τα θερμά λουτρά, είτε τα φωτόλουτρα, είτε τα «λουτρά» με παραφίνη, δεν είναι ή κατή. Θά χοιρασθί, να χοιραδώσουμε στο σώμα μας τις άμυνικές γραμμές του. Και αυτό θα το κατορθώσουμε με ένα κατάλληλο μίγμα. Οι φυσικές άσκήσεις άποτελούν πολύ έπίσης.

Ανω: Το σώμα καλύπτεται με ένα παχύ στρώμα παραφίνης. Κάτω: Το στρώμα της παραφίνης αφαιρείται σιγά-σιγά κατόπιν.

Το ίδιο άποτέλεσμα έπέρχεται και με τα φωτόλουτρα.

Τα θερμά λουτρά και τα φωτόλουτρα άντεν δεικνυνται, όμως, στους ανθρώπους με άδύνατη καρδιά.

Τα λουτρά με παραφίνη δεν παρουσιάζουν το ίδιο μειονέκτημα. Έξ άλλου, μπορεί να γίνουν μόνο σ' ένα περιωρισμένο μέρος του σώματος, πράγμα που είναι άδύνατον με τα θερμά λουτρά.

Η παραφίνη θερμαίνεται ως πού να μεταβληθί σε μία ευπλαστή μάζα. Κατόπιν σκεπάζουμε μ' αυτή όλόκληρο το σώμα ή ένα μέρος του μόνον. Φυσικά, χοιριάζεται ένα δεύτερο πρόσωπο για να το κάμει αυτό. Είναι όμως άπαραίτητον ή βοήθεις μας να έχει προσοχάγμένα τα χέρια της με χοντρά γάντια άπό καουτσούκ.

Για να σκεπασθί όλο το σώμα χοιριζόνται περί τα 8 κιλά παραφίνης. Γιατί όσο παχύτερο είναι το στρώμα που θα φτιάξουμε τόσο καλλίπερο θα είναι το άποτέλεσμα.

Το σκέπασμα αυτό θα διαοκέση μερικά λεπτά. Έπειτα αφαιρούμε το στρώμα της παραφίνης. Είναι άπαραίτητο τότε να σκεπασθούμε με πολύ βαρεία σκεπάσματα. Έπακολουθεί μία δυνατή έφίδρωσις, που την άφήνουμε να παρασταθί 30-50 λεπτά.

Ένα καθολικό λουτρό με παραφίνη μειώνει το βάρος του σώματος κατά ένα κιλό περίπου.

Η μείωσις αυτή δεν είναι βέβαια πάντοτε σταθερή και διαφέρει από τη μία γυναίκα στην άλλη.

Πάντως, θα χοιρασθί μία σειρά άπό λουτρά με παραφίνη, για να έπέλθη ένα μόνιμο και σταθερό άποτέλεσμα.

Αλλά ή μείωσις του βάρους, όποια όποτε και αν είναι ή μέθοδος που ή ακολουθήσαμε, είτε τα θερμά λουτρά, είτε τα φωτόλουτρα, είτε τα «λουτρά» με παραφίνη, δεν είναι ή κατή. Θά χοιρασθί, να χοιραδώσουμε στο σώμα μας τις άμυνικές γραμμές του. Και αυτό θα το κατορθώσουμε με ένα κατάλληλο μίγμα. Οι φυσικές άσκήσεις άποτελούν πολύ έπίσης.

Όμορφιά και άισθητική

Πολλές παραπονούνται για το πονέσιμο των ματιών κατά από τα καύβλεσάρια, που μερικές φορές όφείλονται σε κακή υγεία αλλά τις περισσότερες φορές είναι κάτι παροδικό που άπο τη βοήθειά μας λίγο θα περάσει. Η βοήθεια αυτή συνίσταται στην έξέλιξη άσκησις: Σηκώστε με το δάκτυλό σας την άκρη του δεξιού σας φουδιού προς τους κροτάφους όσο μπορείτε, πιο πολύ και κρατώντας το στερεά σ' αυτή τη θέσι άνοιγκάστε άπότομα και σφίχτε το μάτι σας 10 φορές χωρίς να κοιτάτε το ύπολοιπο πρόσωπό σας. Κάμετε ύστερα το ίδιο με το άριστερό σας φουδιό και το μάτι κι' έπειτα με τα δύο φουδιά και τα μάτια συγχρόνως. Αυτό θα γίνη 30 φορές κάθε βράδυ και πρωί και θα εξαλειφθί κάθε φουσκώμα.

Μιά κακή μητέρα

Τό ξέρω αγαπητή ΜΑΡΙΑ, πως θα σε παραξενέψει και θα σε απογοητεύσει ίσως το γεγονός ότι αντί της φιλικής συμβουλής που περιμένεις με τόση αγωνία διαβάσεις μία σκληρή επιτίμηση.

Είσαι κακή μητέρα, Μαρία. Καί - δυστυχώς - για σένα - δεν μπορείς να το άνηθης ή να ανασκευάσεις αυτή τη δικαιολογημένη κατηγορία. Υπάρχει εδώ το γραμμα σου, αδιάψευστος μάρτυρας:

«Γι' αυτό είμαι ένα θύμα υπερχρεωμένο ή να σπρώχνω τον βορυσάτον Σταυρόν του Μαρτυρίου ή να σωματοποιώ για να λυθεί εύκολα το ζήτημα παρά να δυσχεραίσω τον μέν ή τον δέν».

Ο «μέν» είναι ο άντρας σου και ο «δέν» η μητέρα σου. Αυτοί οι δύο άνθρωποι έγιναν θεληματικά ο δέσνας νύμφης από τον οποίο περιστρέφεται η δραματική ιστορία σου που - με την άδεια σου - τη φέρνω σε γνώση των αναγνωστών αυτής της σελίδας.

Ποίν από πέντε χρόνια, όταν ήσουν ακόμα 17 ετών, είχες όπως γράφεις - «την Τύχη να νυμφίσεις το φοβερό στοιχείο του Έρωτος». Και έπι μία ολοκληρωμένη τετραετία φλωμέν από τον «κεραυνό» (δωτά σου) εύρισκες χίλιους τρόπους να ξεφύγεις από την αυστηρή επιτήρηση των δικών σου που έκαναν «μεγάλες αντιτάσεις» στο ειδύλλιο σου κι είχες για μόνο σου δεινό «να προμηθευτείς την φαντασία σου», δηλαδή να γίνεις η νομική και πιστή και αφοσιωμένη σύνοδος του αγαπημένου σου που μόνον όταν «επρωχάρησε στο άπρωχρηπτον» και βεβαιώθηκε ότι έπρόκειτο σε λίγο να γίνει μητέρα δέχτηκε να νομιμοποιήσει τις σχέσεις σας.

Αμέσως όμως μετά την «τέλεση του μυστηρίου» άλλαξε η ειδυλλιακή σκηνοθεσία ο αγαπημένος σου (έδωσε της μάσκα του) και σου παρουσιάστηκε «ό έντελως της άλλης πλευράς». Φυσικά η μεταστροφή του ήταν ένα βαρύ πλήγμα για σένα που υπέμεινες καρτερικά την αδιαφορία του και - γιατί να φοβόμαστε τις λέξεις - την προτυμία του, μόνο και μόνο γιατί διατηρούσε την έλπιδα ότι με τη γέννηση του παιδιού σας θα διορθωνόταν.

Αλλά δυστυχώς η έλπιδα σου διαψεύθηκε με τον οικτρότερο τρόπο. Και από εκεί και κάτω τα πράγματα εξελιχθήκανε με κινηματογραφική ταχύτητα. Με την προτροπή της μητέρας σου που δεν υπορούσε να σε βλέπει βουτηγμένη στην απελπισία και στο απαρανίτο εγκαταλείψεις τον άντρα σου και το παιδί σου και αποκαρτετώντας για πάντα το νησί σου ήρθες κι' εγκαταστάθηκες στην Αθήνα «όπου έρ-νάζεσαι εις μίαν τιμιωτάτην οί-κον» και σου παρακαλεί να ξεχάσεις τον πόνο σου.

Και ίσως η προσπάθειά σου να είχε πετύχει, αν πριν από λίγες μέρες δέ, έρχονταν να σε συναντήσει ο άντρας σου που σε διαβεβαιώνει ότι τον

τρομένος ή ψεύτης σαν τον αγαπημένο σου.

Τ. Β. Γ.: Αφού την αγαπάτε τόσο πολύ κι' αφού αμφιβάλλετε αν όλα σας είπαν εις βάρος της ή της αλήθειας ή του φαντασμού να «εναρμονιστείτε». Παρεκλογιστές την όμως χωρίς βέβαια να νίσετε αντίληπτος. Κι' αν βεβαιώσετε ότι πράγ-ματικά συνδέεται και με άλλον έχασετε την και προσπα-θήσατε να πείσετε την «μια-μένη καρδιά» σας ότι δεν πρέ-πει «να υποφέρει και να σπα-ράζει» για μία νυνείκα που δεν τ' αείζει.

Λευκή Αραπίνα: Πρω-τοφανές το δίλημμα που σας βασανίζει. Να δεχθείτε να σας φιλήσει ένας άνθρωπος που δεν αγαπάτε κινδυνεύοντας να θεωρηθείτε «ελαφρών ημών» ή να μη δεχθείτε διατρέχοντας τον κίνδυνο «να εκληφθείτε ως ένα κοινό κορίτσι που αγνοεί το φέρεσθαι απέναντι των αν-δρών».

Και ζητάτε τη συμβουλή μου γιατί - όπως γράφετε - «δεν τ' βρίσκετε ευχάριστα να κά-νετε τις γνωριμιές σας τη για κατόπιν τις άλλες».

Επιτρέψτε μου να πιστεύω ότι η απώλεια αυτών των γνω-ριμιών σας δεν είναι τόσο σο-βαρή. Και για να μην θεωρη-θείτε ούτε «ελαφρών ημών» ούτε «ως ένα κοινό κορίτσι που αγνοεί το φέρεσθαι απέναντι των ανδρών» να δεχθείτε το φιλή μόνο του ανθρώπου που θ' αγαπήσετε.

Αγνωστη: Πως γίνεται να σας είναι αδύνατον να πι-στεύετε ότι δεν σας αγαπάει, αφού σας το ψυλόγησε με... ευγενέστατο κυνισμό ο ίδιος; Κατά τη γνώμη μου το μόνο που υπολείπεται πια να αισθάνε-στε γι' αυτό τον άνθρωπο είναι μία απέραντη ευγνωμοσύνη για την ειλικρίνεια που είχε να σας βγάλει από την πλάνη που ίσως σας οδηγούσε σε κατα-στροφή. «Εμένα - σας είπε - μ' αρέσει η ποικιλία. Και δεν θα ήθελα, παιδί μου να σε έ-χω σαν τις άλλες γιατί εσύ δεν είσαι τέτοια». Κι' ύστερ' απ' όλη αυτά απαντάτε «γιατί δεν έρχεται να συνεχίσετε το ωραίο όνειρό σας» και ζητάτε να σας απαντήσω «ειλικρίνα και σφαστάτα» τι πρέπει να κάνετε. Σας απαντώ λοιπόν «ειλικρίνα και σφαστάτα»: Να τον ξεχάσετε, δεσποινίς. Θα σας υποδοθήσουν άλλωστε λίγα δαμάκια λογικής και τα 17 σας χρόνια.

Δυστυχισμένη Υ. παρ' είν: Όχι λίγο ούτε πολ-λύ αγαπητή δεσποινίς, μου ζητάτε να γίνω συνενοχος στην άτιμία που σκοπεύετε να διαπράξετε. Και αν ακόμα ή-ξερα ένα γιατρό πρόθυμο «να επανορθώσει το σφάλμα σας» βεβαιώσετε ότι θ' αρνιόμουν να σας τον υποδείξω. Κι' όχι βέβαια γιατί δεν θα ήθελα να μεταβληθείτε σε «ευτυχισμένη ύπαρξη», αλλά γιατί πιστεύω πως είναι πρόστυχο και ανήθικο να ζενελασέτε έναν ανύποπτο άνθρωπο και πως δεν επιτρέ-πεται να στρούξετε το νύμφη σας επάνω σ' ένα ψεύτικο και κατά συνέπειαν οπίο βάθος. Το προτιμώτερο είναι ν' αποκα-λύψετε στον υποψήφιο σύνζυ-γο το παραπλήρωμα σας ποί-στον κάτω - κάτω δεν το βοίσκω συνωχρητό, γιατί δεν, δοθ-κατε στον πρώτο τυχόντα άλ-λα στον αρροθωσιαστικό σας πού ασφαλώς σήμερα θα ήταν άντρας σας αν μία κακή μοίρα δεν έκοβε πρώτα το νήμα της ζωής του. Κουράνιο λοι-πόν αγαπητή «δυστυχισμένη ύ-παρξη», Όπλιθίτε με θάρ-ρος και ψυχρά και απλά κα-πολιτισμένα υπολογίστε τα ό-λα όταν, άνθρωπο που σας διά-λεξε μέσα σε τόσες για νυ-ναίκα του, Έπιζώ και εύχομαι να σας καταλάβει, να σας δι-καιώσει και να σας συνχωρήσει. Κι' έξ' άλλου σκεφθείτε ότι και, μία φορά η ζωή παίζει πολύ ζοχίμα παιχνίδια. Κι' έτσι πι-

θανόν να καταφερέτε να τον εξοπατήσετε τώρα να υποστεί αρνότερο από μία μοίρα ατυχήτων να μάθει την αλή-θεια. Και τότε τι θα γίνει;...

Μ. Γ.: Υποτίθεται ότι ένας νέος που έχει περάσει τα 25 χρόνια έχει κάπως «πηνμένο» το μυαλό του. Δυστυχώς όμως έσεις δείχνετε μίαν άσφακλή-ριστη επιπολαιότητα και απ' τη μία μπλέκετε με την αδελφή ενός φίλου σας «την οποία πι-ναίνετε και για να την πάρε-τε» κι' από την άλλη ξεμυαλί-ζετε κάποια νειτονοπούλα σας και συγγενή σας «με την οποία τ' εφτιάσατε για να την κο-ροιδεύετε». Και τώρα «καταλα-βαίνετε τον έαυτο σας ότι έ-χετε τσιμπήσει και με τις δυο» και με «παρακαλείτε θερμώς όπως σας δώσω τη συμβουλή μου για να σας βγάλω από το αδιέξοδο». Αλλά τι συμβουλή να δώσω σ' ένα δόν - ζουάν που «τα φτιάχνει με συνεννοήσεις του για να τις κοροιδέει» κι' έπειτα «τσιμπιέται» μαζί τους, ενώ παράλληλα είναι «τσιμπι-μένος» και με την αδελφή έ-γος φίλου του στην οποία έχει υποσχεθεί γάμο; Δυσκολεύεται λοιπόν να σας συμβουλευθώ. Αλλά μου είναι πάρα πολύ εύ-κολο να σας δώσω μία συμβου-λή: Καλά ξεμπεδέψατε!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Δ. Κ. 16 Σεπτεμβρίου: Εί-σατε μία κοπέλλα μ' ευγενική ψυχή, αλλά κι' εκείνος έφάνη ειλικρινής μαζί σας. Το μύ-νο που σας μένει να κάνετε είναι να συμφωνήσετε και οείς και να διακόψετε τις σχέσεις σας οριστικά. Σκληρή αυτή η λύση, αλλά δεν υπάρχει άλλη. Πονεμένη καρδιά: Στη φτώχεια και στη δυστυχία ήταν κοντά σας κι' όταν πλούτισε σας εγκατέλειψε με το χειρότερο τρόπο. Δεν είναι σπάνιες αυτές οι εκπλήξεις. Την παρηγοριά σας σε τη θέση ο κοίρος και κάποιος άλλος πιο ευγενικός άνθρωπος, που θα βρεθεί στη ζωή σας.

Ρακ.: Προτιμώτερη κι' από το θάνατο, είναι η υπομονή. Νοσοκόμον Α. Κ.: Απ' ό,τι καταλαβαίνω δεν έχει ξε-καθαρίσει ακόμη κι' ο ίδιος τα σιθηνάτα του. Συνεχίστε λοι-πόν, την αλληλογραφία, έστω και σε φιλικό τόνο και υπάρ-χουν πολλές ελπίδες πως το αποτέλεσμα θα είναι τέτοιο που τ' θέλετε.

Απελπισμένη: Αυτός πλούσιος έσεις φτωχή σας έ-χει «κόψει» κάθε συζήτηση για γάμο. Τι περιμένετε;

Τζούλια: Αφού τέσσερα χρόνια δεν σας κάνει «νύμφη» πάρτε το απόφασι. Και κόψτε και την παρόε. Αν σας αγαπά, αλλά δειλιάζει να σας το πη-δώς ελπίζετε ίσως θάρρη και θα έζηνηθι. Αλλιώς μην έ-πιμένετε σε μία χαμένη ύπα-ρξη.

Ρήνα Κ.: Να του γράψετε ένα νόημα σοβαρό και μετρο-μένο και να του ζητάτε μία ροιστική απάντησι. Απ' αυτή να πάρετε και σας την απόφα-σί σας.

Μπαμπιν: Τι να κάμετε; Ιά μη της δώσετε πια σημασία και να κутτάτε για κομψιάν ή πλιν.

Κρίνο λούλουδ: Τό νόημα σας δεν έλήθη. Σα-ανούστε λοιπόν. Κ.Λ.Μ.: Δεν μπορώ να κατα-λάβω γιατί «προσφωνώ» δεν μπορείτε να της κάνετε έξου-λνησι. Μου φαίνεται πως την τερνίζετε.

Η. Μ.: Οι περιστάσεις που νυνιωθήκατε δεν είναι βέβαια τέτοιες που υπορούν να σας εμπνεύσουν απόλυτη επιπο-σύνη στο χαρακτήρα της και να σας εννυθούν για το μέ-λον. Συνεχίστε λοιπόν πρός το παρόν και την άλλη σκέψι-αφίστε τη για αργότερα. Δεί-χνετε πως είστε έξυπνος και λογικός άνθρωπος και θα κα-ταλάβετε μόνος σας με τον καιρό, τι πρέπει ν' αποφασί-τε. Πρό πάντως μη βιάζεστε.

Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ο δημοφιλής (γόνος) Φρανσόν Τόν.

ΤΗΝ θόνη συνήθε ο Φρανσόν Τόν παριστάνει τον ευγενή και τον άνοστολο αριστοκράτη. Έχει μία ακατοίκητη γοητεία με τη χά-ρι του το χιούμορ του και την ά-φωνα πάντα εμφάνισι του. Είναι τό-σο συμπαθητικός που οι Αμερικα-νίδες επιζητούν με κάθε τρόπο τη φιλία του και την ευχάριστη συν-τροφιά του.

Αλλά στην ιδιωτική του ζωή, ο δημοφιλής αυτός (γόνος) είναι πε-ρισσότερο απλός χωρίς κομψιά έ-πιθέσει. Έχει ειλικρινή σιθηνά-τα και μία αληθινή «χρυσή καρδιά» που τον παρασέρνει πολλές φορές σε χαριτωμένες περιπέτειες που διασκεδάζουν με τα επεισόδια τους τον ωραίο κόσμο του Χόλλυγουντ.

Πριν όμως μιλήσουμε για τους περιηγητικούς μικρούς «έρωτες» του Φρανσόν Τόν σε δούμε πρώτα πως έγινε ένας από τους μεγαλύτε-ρους «αστέρες» της φιλομυόλεως.

Ο (γόνος) μας είχε δείξει ένα έξοικρετικό ενδιαφέρον για το θέα-τρο από τον καιρό που ήταν ακόμη μαθητής. Εξακολούθησε ωστόσο τις σπουδές του κι' όταν απεφοίτησε από το Πανεπιστήμιο Κόρνελ, πήγε στην Ευρώπη και παρακολούθησε α-νώτερα μαθήματα στη Σορβόννη, στο Παρίσι.

Όταν κατόπιν νύρισε στην Αμε-ρική, πήρε την απόφασι να βνη-στο θέατρο και έληψε να δοκιμά-ση την τύχη του στο Μπροντγουάι. Αλλά, όπως λέει ο ίδιος χάλασε τα ζευγάρια παπούτσια πριν ανα-καλύψει ότι δεν είχε ακόμη αρκετή πείρα για το θέατρο...

Δεν απογοητεύθηκε όμως γιατί είχε επισημή και βέλπο. Εργάστη-κε έτσι σε διάφορους μικρούς θιά-σους που έκαναν «τουρνέ» στις έπαρχίες και ύστερ' από λίγο ωνάνως με μερικούς άλλους συναδέλφους του, το λίγο ωνάνως του είχε περιήμιο «Κρούη θήατρο». Τώρα όμως τ' όνειρό του είχε αλλάξει. Ο Φρανσόν Τόν έπιθυμούσε να εγκαταλείψη τη θεατρική σκηνή για να γίνει «αστέρας» του κινηματογράφου. Το 1931 λοιπόν πήγε στο Χόλλυγουντ, τον καιρό που οι κινηματογραφικές εταιρείες έπιθυμούσαν να πάρουν η-θοποιούς του θεάτρου από το Μπροντγουάι.

Έτσι ο Φρανσόν Τόν στάθηκε τυχερός και στον κι-νηματογράφο και μύρισε τον καιρό του με το αλ-λυνουντ και των θεάτρων της Νέας Υόρκης όπως και τόσοι άλλοι «αστέρες». Όσο για τις επιτυχίες του στην

Οι Έρωτες του ΦΡΑΝΣΟΝ ΤΟΝ

Μία κόρη πυροσβέστη στο Χόλλυγουντ

θόνην είχε περικό να τις αναφέρουμε, γιατί είναι πασίγνω-στες. Ποιος δεν τον θυμάται, παραδείνματος χάριν, στους «Λογχοφόρους της Βεγγάλης»;

Ο Φρανσόν Τόν έχει καστανά μαλλιά και γαλανά μάτια. Καπνίζει πολύ, πίνει λίγο (άλλοτε έπινε πολύ ούισκι) και από τα σπορ προτιμάει το κολύμπι και το γκόλφ. Ο πρώτος με-γάλος έρωτάς του ήταν η Τζόαν Κράουφορντ. Αλλά ο γάμος τους δεν στάθηκε τυχερός. Χώρισαν λοιπόν και ο Φρανσόν έρω-τεύθηκε τότε μία περίφημη καλλονή του Χόλλυγουντ, την Τζην Γουάλλας, την οποία και παντρεύθηκε. Αυτή τη φορά ο γά-μος του ήταν ευτυχισμένος. Η ευτυχία του μάλιστα συμπλη-ρώθηκε μ' ένα όμορφο άνοράκι, τον Πασκά, που τον φωνά-ζει χαϊδευτικά «Πάντυ».

Αλλά ο Φρανσόν Τόν είναι τόσο γοητευτικός που δεν θρί-σκει την ηούλια του από τις θαυμαστίες του. Μα κι' ο ίδιος νοιώθει μία ιδιαίτερη συμπάθεια για τις καινούργιες καλλονές της φιλομυόλεως και κυρίως για τα νέα ταλέντα. Αυτοί οι άθωοι κατά βάθος «έρωτες» του, γίνονται γρήγορα πασίγνω-στοι και διασκεδάζουν τη γυναίκα του, που ξέρει ότι, παρ' όλες τις τρέλλες του, ο Φρανσόν Τόν παραμένει πιστός και α-φοσιωμένος σύνζυγος.

Τι είδους τώρα είναι αυτοί οι «έρωτες» του δημοφιλούς «ά-στερος»; Είναι μικρά είδύλλια, τρυφερές φίλες και ιδιαίτερες συμπάθειες με τα «φυντανά-κια» του Χόλλυγουντ που βρί-σκουν σ' αυτόν τη μεναλί-τερη υποστήριξι.

Τό τελευταίος «ερώτης» του και συγχρόνως ο τελευταίος «μικρός έρωτάς» του είναι η ά-μορφη Αντζέλα Γκρήν, μία χαριτωμένη Ίρλανδέζα που εδώ και λίγα χρόνια την εί-χαν στείλει μαζί με 4 άλλες κοπέλλες στο Ρίο Τζανέιρο ως αντιπροσωπευτικό τύπο της «Αμερικανίδας για ένα διανυ-νισμό καλλονής».

Ο Φρανσόν Τόν γνώρισε την ζωνθιά Αντζέλα στο Μπροντγουάι, όταν έπαιζε στο θεατρικό έργο «Νυρίς για ύπνο». Πριν γίνει ηθο-ποιός, η θεατρική αυτή Ίρ-λανδέζα που έχει γεννηθ' στο Δουβλίνο στις 24 Σεβρου-αρίου 1921 ήταν ιδιαίτερη γραμματέας ενός μεγαλοεπι-χειρηματία και κατόπιν είχε έρρωσθη ως μοντέλλο του περιφημού φωτογράφου Πά-ουερ που είχε και οι φω-τογράφιζε τις ωραιότερες νυ-ναίκες της Αμερικής.

Η Αντζέλα είναι κόρη πυ-ροσβέστη και η μεναλή ειλι-κρινεία της όχι μόνο νοπ-τεύει, αλλά και... αφοπλί-ζει. Η γνωριμία της με τον Φρανσόν Τόν ήταν ένα από τα θρυλαϊότερα περιστατικά της ζωής της. Ήξερε ότι ο μένους με μία καλλονή αλλά αυτό δεν την εμπόδισε να του δείξει μεναλή τρυφερότη-τα και αγάπη.

Έφυγε μαζί του για το Χόλλυγουντ και εκεί ο Φραν-σόν Τόν, χάρις στην προσω-πικότητά του και στις σχέ-σεις του την παρουσίασε σε διάφορους σκηνοθέτες και παραγωγούς. Η Αντζέλα έ-κανε σε όλους εντύπωσι με το εξαιρετικό ταλέντο της και την ομορφιά της. Αμέσως μία μεναλή εταιρεία την προσέ-λαβε και η Αντζέλα σπυε-σε εναλλάξ εντοτικά με τη βοήθεια του Φρανσόν Τόν για να εμφανισθ' σε λίγο σε μία μεγάλη ταινία. Οι προβλέψεις δε την είδκαν είναι ότι η Αντζέλα Γκρήν θα σημείωνε θρίαμβους και ότι θα γίνει γρήγορα μεναλή «βεντέτα». Κι' όλα αυτά τώρα τα χρωστάει στον «μικρό έρωτά» του Φρανσόν Τόν.

Αυτές οι άθωες αιοθηματικές περιπέτειες του διαση-μού «αστέρος» έχουν τόση χάρη και τόση αβρότητα ώστε διασκεδάζουν όχι μόνο τους φίλους του, αλλά και αυτή ακούει τη γυναίκα του. Η Τζην Γουάλλας έχει μεναλή επιποσύνη στη γοητεία της καλλονής της και όπως λέει η ίδια δεν φοβάται τα «φυντανάκια» του Χόλλυγουντ.

Α ΚΙΝΓΚ

Η νέα «στάρ» Αντζέλα Γκρήν.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ κυρίαρχοι

Ευρωπαίοι «βασιλείς» και «βασιλισσές» εξωτικών νησιών

Υπάρχουν αναρίθμητα νησιά, που δύσκολα θα προσπαθούσε κανείς να τ' ανακαλύψει σ' ένα γεωγραφικό γάστρ. Είναι τόσο μικρά και άσημαντα, που οι περισσότεροι δεν τα περιέχουν. Ωστόσο, μερικά απ' αυτά είναι έδρες περιέργων βασιλέων. Οι Ευρωπαίοι ιδρυτές των έφτασαν κάποτε εκεί έπειτα από ναυαγία ή κουρασμένοι από τη ζωή μέσα στον πολιτισμένο κόσμο και διψασμένοι για περιπέτειες.

Ένα από τα περίεργα αυτά κομμάτια είναι της νήσου Σούνα στο αργιπέλαγος των Μικρών Έβειδων.

Πριν από μερικά χρόνια, ένα ατυχήσιο έφερε ανάμεσα σ' αυτά τα νησιά. Μεταξύ των επιβατών του βοϊσκόταν ένα ανδρόγυνο, που έκανε το ναυήλιο ταξίδι του. Κατά τη διαδρομή ο άνδρας έπασθε κίτρινο πυρετό και πέθανε μέσα σε λίγες μέρες. Η νεαρή σύζυγός του παρακάλεσε τότε να την βγάλουν σ' ένα μικρό νησάκι που διακρινόταν στο βάθος του ορίζοντος.

Το νησάκι αυτό ήταν η Σούνα.

Οι ελάχιστοι κάτοικοί του έπασαν άμεσως και προσκύνησαν τη νέα που αποβιβάστηκε στο έδαφός τους. Και η Χίλντα Σβέν — αυτό ήταν το όνομά της — έγινε βασίλισσά τους.

Στην άσπρη την φοβόταν, γιατί την έβλεπαν σαν υπερφυσικό ζώο. Μά, σιγά-σιγά συνήθισαν να την αγαπούν. Και η Χίλντα, αντί να προσπαθήσει να μεταφέρει στο νησί τους τα αγαθά του εύρωστου πολιτισμού, προσαυδούθηκε στη ζωή τους και φρόντισε να καλλιτερεύσει τις συνήκες τους. Έπενεσε ένα είδος γραφής, τους έμαθε να λογαριαζουν, να καλλιεργούν τη γη και να γνίσουν στερεές καλύψεις.

Σήμερα είναι η εύτυχη κυρίαρχος 178 Ιθαγενών, που της είναι απόλυτα άφοβισμένοι και θα θυσιάζαν πόθυμα και τη ζωή τους γι' αυτή.

Την αντίθετη τακτική ακολούθησε ο Νοτιοαμερικανός Τσένετ, πού, φεύγοντας τον παγκόσμιο πόλεμο, αποβιβάστηκε μιά μέρα σ' ένα μικρό νησάκι του Ειρηνικού, που αναφέρεται στους γεωγραφικούς χάρτες με το γράμμα του αλφάβητου Χ.

Ο Τσένετ δεν δυσκολεύθηκε να επιβληθεί στους Ιθαγενείς της νήσου. Άλλ' έκανε το λάθος να θελήσει να εφασμόση το... κοινοβουλευτικό σύστημα στη διοίκηση των κοινών. Αναγορεύθηκε βασιλεύς, με το όνομα Ίάκωβος Α' και κατόπισε να κοινοβούλιο.

Άλλά, έπειτα από μερικά χρόνια

οι ύπηκοί του επαναστάτησαν και τον εξώρισαν. Ο Τσένετ κατέφυγε τότε στο Ρίο Ιανέιρο, όπου πέθανε λίγο καιρό αργότερα, από τη λύπη του.

Εύτυχισμένος κυρίαρχος μιάς μικρής νησίδος του Ειρηνικού, της Νίκα-Χίδα, ήταν επίσης ο Γάλλος υποκόμης Βιλ ντ' Αδράι. Είχαν εγκατασταθεί από χρόνια σ' αυτό το νησάκι και είχε κατορθώσει να εξημερώσει τα άγρια ήθη των Ιθαγενών και να τους κάνει ν' αγαπήσουν την ένοχασία.

Άλλά, μιά μέρα, έφτασε σ' αυτό το νησάκι ένας ναυαγός, Ήταν ένας Αμερικανός ναύτης, που τον έλεγαν Καμπρίς.

Άρτισε τότε μιά αντίζηλια μεταξύ του Βιλ ντ' Αδράι και του Καμπρίς. Οι Ιθαγενείς χωρίστηκαν σε δύο κόμματα και το αίμα άρχισε να ρέει στη μικρή νήσο. Στο τέλος ο ντ' Αδράι αναγκάστηκε να φύγει. Άλλ' έπειτα από λίγο, οι Ιθαγενείς έδιωξαν και τον Καμπρίς.

Σ' ένα άλλο νησάκι, το Λίντυ, είχαν εγκατασταθεί ο Αμερικανός τραπεζίτης Χάρμαν. Μιά μέρα, διέλυσε την τράπεζά του, διένειμε τα κεφάλαια στους υπαλλήλους του και έφυγε μ' ένα γιότ.

Στην ακή, περιπλανήθηκε άρεκάτα στον Ειρηνικό. Τέλος, τον δέχθηκαν πρόθυμα οι Ιθαγενείς της νήσου Λίντυ. Έκασε τότε το γιότ του κι' έμεινε μαζί τους.

Ένας άλλος τραπεζίτης, ο Όλανδός Βαν Ράουντ, είχαν ανακηρυχθεί επίσης βασιλείς της μικρής νησίδος του Ειρηνικού Τινταυάρε.

Τον τίτλο του βασιλέως φέρει ο κύριος Ένας Σκανδιναβός ναυαγός, ο Πέτρο Κόλσερ, που έχει εγκατασταθεί από πολλά χρόνια στη μικρή νησίδα Ρίνκα. Άλλ' οι ύπηκοί του μόλις ξεπερνούν τους πενήντα...

Όλοι αυτοί οι βασιλείς των μικρών νησιών είναι, ως επί το πλείστον, άπονητοι μόνι της ζωής. Την άπαρνούται λοιπόν και ζητούν τη γαλήνη στην ένοχία και τη μοναξιά.

Το κυνήγι του χρυσού

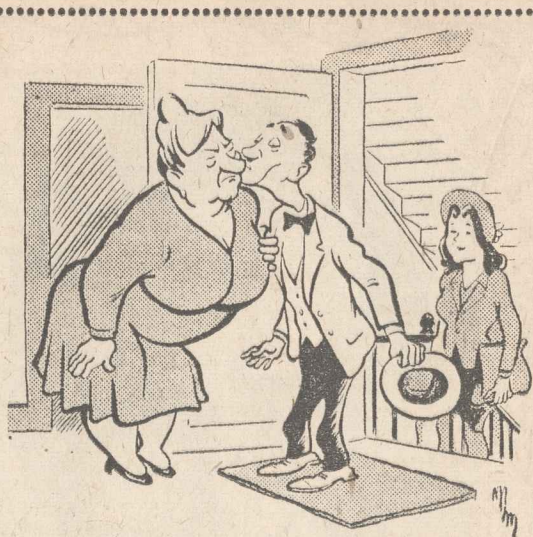
Έχει αρχίσει στην αμερικανική περιοχή του Κλοντάκ ένα νέο κυνήγι του χρυσού. Πρόκειται για ένα είδος έπιδημίας, που εκδηλώνεται κάθε τόσο με λιβερά αποτελέσματα. Η ιστορία αυτή είναι νεώτερη από παρόμοια επεισόδια.

Τον Ιούνιο του 1896 ένας κάποιος Χέντερσον ανακάλυψε αρκετό χρυσάφι στις όχθες του Γιούκον. Για ν' απομακρύνει έναν άλλο κουσούρη τον Κάουκ που είχε φτάσει εν τώ μεταξύ τον συμβούλεψε να εξερευνηθεί τις όχθες ενός νεοτονικού ποταμού. Έκείνος ακολούθησε τη συμβουλή... και βρήκε να μυθώδη θησαυρό! Όταν ο Χέντερσον έμαθε πως είχε κάνει άδελφά πλούσιο τον αντίζηλό του, τρελλάθηκε.

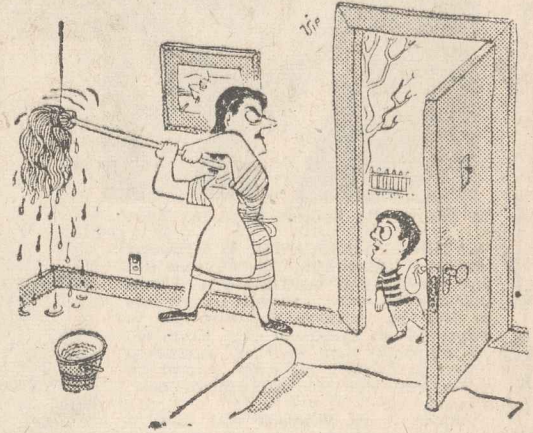
Το 1932 στον Καναδά ένας κυνηγός βρέθηκε νεκρός απ' το κομμάτι στις όχθες του ποταμού Τάλορ. Είχε πεθάνει πρό 10 ετών. Βρέθηκαν επάνω του 3.300 γραμμάρια χρυσάφι κι' αρκετοί βάλοι του πολιτισμού αυτού μετάλλου. Δεν ανακαλύφθηκαν όμως ποτέ το κοιτάσμα απ' το οποίο προερχόντουσαν.

Οι ύπνωτιστικές συγκεντρώσεις

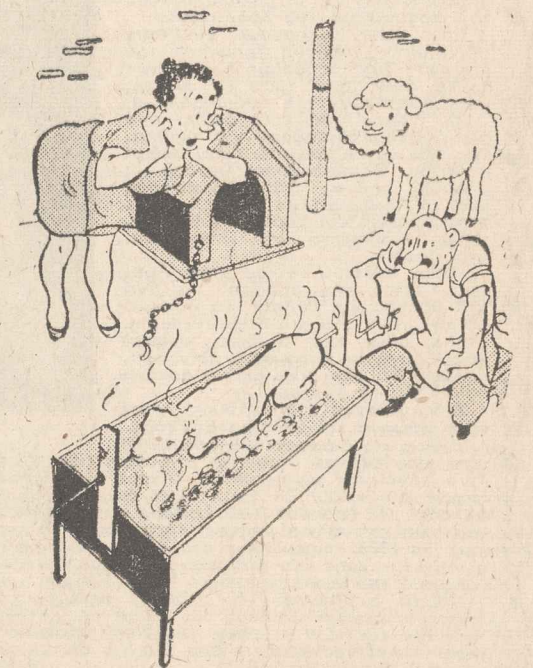
Την 8ην τρέχοντος έληξε το διήμερον των εις τα γραφεία του «Θησοοροού» και προς εξυπηρέτησιν των αναγνωστών του γενομένων ύπνωτιστικών συγκεντρώσεων του γνωστού ύπνωτιστού κ. Χ. Μόρου. Παρεκλήθημεν υπό του κ. Μόρου να δηλώσωμεν ότι εις το έξης θα δέχεται εις την επί της οδού Σολωμού 62α οικίαν του 9% — 12% π.μ. και 4—7 μ.μ. — Τηλ. 53.156.

Το «φίλημα του Ιουδα»!...
(Σκίτσο Ν. Νομικού)

—Τόν μπαμπά περιμένει...

Η κυρία καθηγήτρια: Πω! Πω! λαχτάρες! Και το σκυλί μας που είναι Κυρίακό!
(Σκίτσο Μ. Γάλλια)

Το κρυφό ειδύλλιο της ΔΟΝΑΣ ΛΑΟΥΡΑΣ

Η ποίηση και το θέατρο έχουν καταπιασθεί πολλές φορές ως τώρα με την ιστορία του δόν Καίσαρος Λάνζα του τραγικού παιδοκτόνου και, μ' όλο που έχουν περάσει τέσσερες περίπου αιώνες από τότε, σύμφωνα με ειδική απόφαση του Πάπα, ο έφημος της μικρής εκκλησίας της αγίας Ζίτας λέει πάντα μιά προσευχή πάνω από τον τάφο του δυο φορές το χρόνο: την έπεται του εγκλήματός του και την έπεται του θανάτου του...

Ο δόν Καίσαρ ντ' Λάνζα ήταν ένας περήφανος, φευδαρχης, που από χρόνια είχαν εγκαταλείψει το καστέλλι του, για να εγκατασταθεί στο Παλέριο, όπου άσκούσε τα καθήκοντα του τοποτηρητή του αυτοκράτορος Καρόλου Κουίντου.

Σκληρός και αυταρχικός, δεν λυγίζει ποτέ μπροστά σε τίποτε κι' η μόνη του αδυναμία ήταν η μεγάλη αγάπη που ένοιωσε για την κόρη του.

Η δόνα Λάουρα ήταν μιά πολύ διαφορετική, που πολλοί ευγενείς είχαν ζητήσει ως τότε το χέρι της. Κι' η καρδιά της είχε χτυπήσει πύο γοργά στα λόγια ενός απ' αυτούς, του Λουδοβίκου Βερνανγκάλλο. Μά ο πατέρας της, αδιαφορώντας για τα αισθήματά της, την είχε αναγκάσει να παντρευτεί έναν πλούσιο φευδαρχη και γενναίο πολεμιστή, το βαρόνο Λά Γκρούα ντ' Καρίνι.

Ο πεθερός του βασιζόμενος στην ύποπτη του αυτοκράτορος, τον προωρίζει για τα ανώτερα αξιώματα. Ικανώτατος ναυτικός, ο Καρίνι διοικεί από χρόνια τώρα μιά μοίρα του αυτοκρατορικού στόλου κι' έτσι σπάνια εμφανίζεται στο καστέλλι του, που βοϊσκόταν κοντά στη μικρή λίμνη Ουτίκα.

Η δόνα Λάουρα περνούσε τον περισσότερο καιρό μόνη της εκεί. Δεν είχε πάψει ν' αγαπάει τον Βερνανγκάλλο, που, από τ' άλλο μέρος, προσπαθούσε με κάθε τρόπο να την συναντήσει.

Μιά μέρα, ανήγγειλαν στη δόνα Λάουρα ότι ένας μοναχός ζητούσε επίμονα να την ιδεί.

Η νεαρή γυναίκα τον δέχτηκε κι' ήταν μεγάλη η έκπληξη και η χαρά της, όταν είδε πως ο μοναχός αυτός δεν ήταν άλλος από τον Βερνανγκάλλο.

Ο νέος οίχτηκε στα πόδια της. — Συνώρεσέ με για το θάρος μου, της είπε. Πησα την απόφαση να φύγω μακριά, γιατί η ζωή μου έδω είναι για μένα ένας αδιάκοπος πόνος. Έτσι θέλησα να σε ιδώ για τελευταία φορά.

Άλλ' ο Λουδοβίκος Βερνανγκάλλο δεν έφυγε όπως λογάριζε. Η δόνα Λάουρα τον κράτησε κοντά της. Και, κάθε βράδυ, ο Βερνανγκάλλο έμπαινε κρυφά μέσα στο καστέλλι,

για να τρέξει στην αγκαλιά της αγαπημένης του.

Χρόνια και χρόνια κράτησε αυτή η αγάπη. Τρία παιδιά, δυο κοριτσάκια κι' ένα αγοράκι γεννήθηκαν απ' αυτή.

Μά οι σχέσεις τους είχαν αρχίσει πια να γίνονται γνωστές. Και, μιά μέρα, ένας από τους έγθρους του Βερνανγκάλλο πήγε στο Παλέριο, παρουσιάστηκε στο δόν Καίσαρα και του έκανε γνωστά τα πάντα.

Ήταν μεγάλος ο πόνος κι' η οργή του δόν Καίσαρα.

— Αν λες ψέματα, είπε στον άνθρωπο που του είχε φέρει αυτή την είδηση, θα πηρώσω με τη ζωή σου. Τι αποδείξεις έχεις;

— Όλοι έξω από απάντησαν εκείνος πως ο Βερνανγκάλλο είναι ο πατέρας των τριών παιδιών της δόνας Λάουρας. Δεν φέρω καμμία απόδειξη μαζί μου. Άλλά την αποδείξει αυτή υπορεί να την έχει μόνος σου, δόν Καίσαρ. Ο Βερνανγκάλλο πηγαίνει κρυφά όλα τα βράδια στο καστέλλι.

Ο δόν Καίσαρ ανέθηκε άμέσως σ' αλόγο του, πήρε μαζί του υεικούς από τους ανθρώπους του κι' άρχισε να τρέχει για το καστέλλι της Ουτίκα.

Ήσαν περασμένα μεσάνυχτα, όταν έφτασαν εκεί.

Ο δόν Καίσαρ άφου έβαλε τους ανθρώπους του να φουρούν στις πόρτες, ώρμησε μέσα και διευθύνθηκε με γυμνό το έφος του στον κοιτώνα της κόρης του.

Θέέ μου, ήταν αλήθεια λοιπόν: Η δόνα Λάουρα βοϊσκόταν στην αγκαλιά του Βερνανγκάλλο.

Ο τελευταίος, μόλις είδε τον δόν Καίσαρα, θέλησε να πάρει το έφος του. Άλλά δεν πρόφτασε. Μ' ένα χτύπημα, ο πατέρας της Λάουρας, τον έσπλωσε νεκρό.

Η Λάουρα είχε σηκωθεί κι' αυτή κι' έτρεξε σ' ένα γειτονικό δωμάτιο, όπου κοιμόνταν τα παιδιά της.

Άλλ' ο πατέρας της την κατάρωσε κι' εκεί άγριος, τσομερός,

Άσυγκίνητος έμπροστίς της κείσε της κόρης του και τις φωνές των μικρών, που είχαν στριμωχθεί γύρω από τη υπηρέτα τους, σήκωσε το βαρύ έφος του κι' άρχισε να χτυπά μ' αφάνταστη μαγιά.

Το κεφάλι της Λάουρας θρυμματίστηκε από τα χτυπήματα, δυο από τα παιδιά της είχαν ξεκοιλισθεί, του τριού το κεφάλι κόπηκε πέρα για πέρα και πετάχθηκε μερικά μέτρα μακριά...

Πλημμυρισμένος στα αίματα ο δόν Καίσαρ φώναζε κατόπιν τους ανθρώπους του και τους διέταξε να πετάξουν τα πτώματα στην αλή του πυργού.

Έπειτά, καβαλλίκεσε το αλόγο του και έαναγύισε στο Παλέριο.

Η τελευταία φάση της αιματηρής αυτής τραγωδίας γράφηκε λίγο καιρό αργότερα. Οι τρεις είχαν σαλεύσει πια το λογικό του παιδοκτόνου. Και, μιά μέρα, σε στιγμή παροξυσμού, ο δόν Καίσαρ τερμάτισε τη ζωή του, σπάζοντας το κεφάλι του πάνω στους τοίχους του κοιτώνας του...

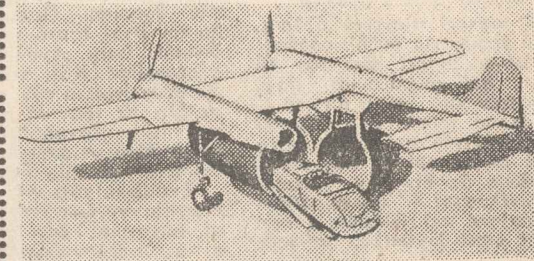
Οι κυνήγι αποκλήτων

Στις άπέραντες ένοχους της Αυστραλίας, χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά από κάθε κατοικημένο κέντρο σε θερμοκρασία που φτάνει συνήθως τους 52 βαθμούς, μερικοί άνθρωποι εργάζονται σιωπηλά, μαζεύοντας όπλινους τις πολύτιμες αυτές πέτρες που θεωρούνται από πολλούς χρυσούλικες. Είναι ήσυχι και λιγομίλητοι, δεν πίνουν, δεν χαρτοπαίζουν, σάν τους χρυσόθροες. Ζούν σε απίληδες ή σε τούτες σκαμμένες στην άμμο και περνούν ώρες ατελείωτες γυαλίζοντας τα πετρώδια που θα τους κάνουν πλούσιους και ανεξάντητους.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΥΡΚΑΓΙΕΣ

Ένας Αμερικανός εφευρέτης από το Νηπρόντ, ο Ίρβινγκ Μπάρσετ έφτιαξε εσχάτως μιά ταινία μεγάλης άντοχής με την οποία μπορεί κανείς να κατεβεί από τον υψηλότερο ούρανοζύστη σε περίπτωση πυρκαγιάς. Η ταινία αυτή που έχει μήκος ανάλογο με το ύψος του δωματίου από το δρόμο, είναι τυλιγμένη σε μιά ατσάλινη ρόδα, της οποίας ο άξονας είναι σφηνωμένος γερά μέσα στον τοίχο και κοντά σ' ένα παράθυρο που βλέπει προς το δρόμο. Η δε ρόδα μ' ένα ειδικό σύστημα γυρίζει σιγά, σιγά κι' έτσι αυτός που κρέμεται στο κενό από την ταινία δεν κινδυνεύει να πέσει σάν... βολίδι στο πεζοδρόμιο! Στις πάρα πάνω φωτογραφίες βλέπετε τον εφευρέτη τη στιγμή που κατεβαίνει από έναν ούρανοζύστη επίδεικνύοντας την πρακτική αυτή ταινία του.

ΟΙ ΣΦΟΕΡ — ΠΙΛΟΤΟΙ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Σε λίγο καιρό, όπως μας υπόσχονται δυο Αμερικανοί μηχανικοί, ο Ρόμπερτ Ρήντ και ο Έρνεστ Σλέμπερν, οι αυτοκινητιστά θα μπορούν να μπαίνουν με τα αυτοκίνητά τους σ' ένα νέου τύπου αεροπλάνο, καθώς βλέπετε στην εικόνα μας και να οδηγούν το αεροπλάνο αυτό, χωρίς να βγαίνουν από το σύτοινητό του! Κι' αλήθεια, μ' ένα εύκολο σύστημα οι διάφοροι μοχλοί της διακυβερνήσεως του αεροπλάνου περνούν μέσα στο αυτοκίνητο κι' έτσι ο οδηγός του τελευταίου αυτού, χωρίς να μετακινήθ, μεταβάλλεται σε πιλότο αεροπλάνου!...

ΞΕΚΟΥΡΑΣΤΟ ΣΙΔΕΡΩΜΑ

Το σίδερο του σιδερώματος που τόσο κουράζει σήμερα τις νοικοκυρές, πρόκειται να καταργηθεί χάρις σ' ένα κινητήριο αμερικανικό υπανάλο που θ' αντικαταστήσει το κοινό σίδερο. Το ηλεκτρικό αυτό σίδερο του μέλλοντος αποτελείται από ένα κύλινδρο που περιστρέφεται και σιδερώνει τα ρούχα. Η νοικοκυρά κάθεται μπροστά του και σιδερώνει χωρίς να κουράζεται. Τέτοια ηλεκτρικά σίδερα και τσεκουάζονται σήμερα σε διάφορα μεγέθη, που σύστημα δε θα πωλούνται στα καταστήματα. Έτσι δεν θ' αργήσουν άσφαλώς να μας έρθουν κι' εδώ από την Αμερική. Λέγεται επίσης, ότι θα είναι πάμθηνα!

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ

Η ΣΤΗΘΑΓΧΗ ΚΑΙ Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ

Τα σωτήρια αποτελέσματα της «θειουρασουλής»

Μέχρι πρό όλιγων ετών, οι περισσότεροι γιατροί θεωρούσαν τη στηθάγχη ως αρώστια αθεράπευτη. Έπειδή συνήθως προσβάλλει τους μεσοκοιτους και τους ηλικιωμένους, την απέδιδαν σε γενική φθορά του οργανισμού. Και συνιστούσαν απλώς ανάπαυση και φάρμακα καταπραυντικά των πόνων. Το 1928, ένας καθηγητής του Πανεπιστημίου της Ν. Υόρκης έγραψε ότι «η διάγνωση στηθάγχης θεωρείται απ' τον περισσότερο κόσμο ως θανατική καταδίκη».

Η στηθάγχη δεν σκοτώνει ποτέ αυτή η ίδια. Προκαλεί όμως συνήθως όργανικές βλάβες της καρδιάς ή των αορτηρίων, που θέλουν το θάνατο. Ένα εξαιρετικά μεγάλο ποσοστό καρδιακών παθήσεων οφείλονται άρκετά στη στηθάγχη.

Οι γιατροί πίστευαν άλλοτε, ότι η αρώστια αυτή προσβάλλει μόνον άντρες άνω των 40 ετών, που κουράζονται πολύ σωματικά και χικά απ' το έπινγνελιά τους. Τώρα όμως έχει αποδειχθεί πια ότι εμφανίζεται άκόμη και σε έφήβους ή σε νέους, ότι δεν κάνει διάκριση έπινγνελιάτος κι' ότι προσβάλλει έπίσης και γυναίκες (τοίς φούες όμως λιγώτερες απ' τους άντρες).

Τα χαρακτηριστικά σύμπτωμά της είνε δυνατοί πόνοι στο στήθος κι' ένα συναισθημα άγωνίας. Οι κρίσεις της προκαλούνται από κάθε σωματική άσκηση ή συγκίνηση, π. γ. απ' το βάδισμα αντίθετα προς τον άνεμο, απ' το ανέβασμα μιάς σκάλας, ά, την έκθεση σε ψυνοό άέρα, άπ' τα ζεστά μπάνια, άπ' το σήκωμα ενός αντικειμένου άκόμη κι' από ένα σκύψιμο για το δέσιμο των παπουτσιών. Έπίσης ο θυμός, η στενοχωρία, άλλά κι' η μεγάλη χαρά υποοούν να προκαλέσουν κρίσεις στους άρώστους. Πολλά θύματα της στηθάγχης παραμένουν συνεχώς στο κοεδδατι, γιατί με την παραική κίνηση παθαίνουν ως 30 κρίσεις την ήμέρα! Στο διάστημα δε μιάς τέτοιας κρίσεως, υποοεί να πάθη κάτι ή καρδιά και να πεθάνη ο άρώστος.

Όπως είπαμε, ια στην άρχή, το μόνο φάρμακο κατά της στηθάγχης ήταν οι παστίλιες με νιτρογλυκερίνη που είχαν την ιδιότητα να ελαττώνουν τους πόνους, άλλά για σύντομο χρονικό διάστημα.

Η παλιά θεωρία περί στηθάγχης ήταν ότι οι νεοασμένες και άποσκληρυνμένες αορτίες δεν είνε πια ικανές να στείλουν άρκετό αίμα στην καρδιά, όταν μιά άσκηση ή μιά συγκίνηση προκαλεί ένα σπασμό της «στεφανιαίας» αορτίας κι' αυτό κάνει την καρδιά να υποφέρη.

Το 1927 όμως, δυο Άμερικανοί γιατροί διετύπωσαν μιά καινούρια θεωρία που την έπιβεβαίωσαν κι' άλλοι ένοι συνάδελφοί τους: Ότι η στηθάγχη οφείλεται στην παρουν-

σία υπερβολικής ποσότητας άδρεναλίνης μέσα στο αίμα. Η άδρεναλίνη είνε ή ούσία που παράγουν οι επινεφρίδιοι άδένες. Έχει την ιδιότητα να καταναλίσκη όξυγόνο, άπ' αυτό που μεταφέρει το αίμα για τις άνάγκες του καρδιακού μυός. Ένας φυσικός ή ψυχικός έρεθισμός αυξάνει την ποσότητα της άδρεναλίνης σε ώρισμένα άτομα. Κι' αν συγκοήνως οι αορτίες (που έχουν γάσει την ελαστικότητά τους από ένα άποιοδηπότε λόγο) δεν υποοούν να στείλουν περισσότερο αίμα και ν' άποκαταστήσουν την ισορροπία, ο καρδιακός μύς άγνίζει να υποφέρει από έλλειψη όξυγόνου. Αυτό λοιπόν είνε ή κρίση της στηθάγχης.

Ένας νέος Βιεννέζος γιατρός, ο δόκτωρ Ράσιν, θέλησε να έξακριώση την άξία αυτής της θεωρίας. Πειραματίστηκε λοιπόν στον έαυτό του. Έκαμε δηλαδή ένεσι μεγάλης δόσεως άδρεναλίνης. Καί, παρ' όλα τα 32 μόνον χρόνια του παρουσίαζε σε όλα τα τραγικά συμπτώματα της στηθάγχης. Το προυακτικό αυτό πείραμα τον έπεισε ότι ή νέα θεωρία ήταν σωστή.

Σκέφθηκε τότε ότι, έα' όσον ή στηθάγχη οφείλετο, όχι τόσο σε μηχανικά όσο σε χημικά αίτια, ύπνοχαν ζυό τοόποι για να καταπολεμηθή: Η έπρεπε να ελαττωθή ή ποσότης της βλαβερης άδρεναλίνης που παρήγαν οι επινεφρίδιοι, ή να έξουδετερωθούν τα άποτελέσματά της με μίαν άλλη χημική ούσία.

Εογνάθηκε πράγματι έπί 2 χρόνια προς την πρώτη κατεύθυνση, άλλά χωρίς έπιτυχία. Έν τώ μεταξύ, ένας άλλος γιατρός ανακάλυψε ότι υποοοούν να έξακριώσουν αν ένας άνθρωπος είνε έπιδεκτικός ή όχι στη στηθάγχη κάνοντας του μιά μικρή ένεσι άδρεναλίνης. Στους προδιατεθειμένους, ή ένεσι αυτή προκαλεί κρίση στηθάγχης, ενώ στους υγιείς δεν τρένει τέτοιο άποτέλεσμα.

Έξ άλλου, όύας Νοοβηγών έπιστημόνων ανακάλυψαν ότι ή παραγωγή άδρεναλίνης υποοεί να ελαττωθή με την έπιδραση ακτίνων Χ στους επινεφρίδιους άδένες. Ο Ράσιν λοιπόν άκολούθησε αυτή τη μεθοδο κι' έπέτυχε άίστη απυ τελέσματα. Γιάτσε δηλαδή 75% των άρώστων με ακτινωθεραπεία 4—45 επινών (γιατί ή μέθοδος αυτή έχει το ναοα κτηριστικό να ένενη σινά σινά).

Το 1932 δυο Άμερικανοί έκαμαν το πρώτο βήμα προς μιά καινούρια κατεύθυνση. Άσπασαν με έγγνισηση τον θυροειδή άδένά ενός άρώστου από στηθάγχη και παοτήσαν τοτε κάτι παοάξνο: Η ποσότης άδρεναλίνης μέσα στο αίμα γταν ή ίδια, κι' όμως δεν προκαλούσε πια στηθάγχη. Μ' άλλα λόγια, χωρίς την δομηση του θυροειδούς άδένος, ή άδρεναλίνη φαίνεται ότι γάνει τη δηλητηριώδη έπίδρασή της

Το δεύτερο βήμα έγινε το 1943, όταν άλλος Άμερικανός έπιστημόν βοήκε ότι μιά καινούρια σουλφαιδη, ή «θειουρασούλη», φέρνει άξιοαύμαστα άποτελέσματα στον «υποθυροειδισμό», δηλαδή στην περίπτωση υπερβολικής λειτουργίας του θυροειδούς άδένος.

Οι δυο αυτές ανακαλύψεις άδρεναλίνης μέσα στο αίμα, ή άδρεναλίνη είνε ή ούσία που παράγουν οι επινεφρίδιοι άδένες. Έχει την ιδιότητα να καταναλίσκη όξυγόνο, άπ' αυτό που μεταφέρει το αίμα για τις άνάγκες του καρδιακού μυός. Ένας φυσικός ή ψυχικός έρεθισμός αυξάνει την ποσότητα της άδρεναλίνης σε ώρισμένα άτομα. Κι' αν συγκοήνως οι αορτίες (που έχουν γάσει την ελαστικότητά τους από ένα άποιοδηπότε λόγο) δεν υποοούν να στείλουν περισσότερο αίμα και ν' άποκαταστήσουν την ισορροπία, ο καρδιακός μύς άγνίζει να υποφέρει από έλλειψη όξυγόνου. Αυτό λοιπόν είνε ή κρίση της στηθάγχης.

Ένας νέος Βιεννέζος γιατρός, ο δόκτωρ Ράσιν, θέλησε να έξακριώση την άξία αυτής της θεωρίας. Πειραματίστηκε λοιπόν στον έαυτό του. Έκαμε δηλαδή ένεσι μεγάλης δόσεως άδρεναλίνης. Καί, παρ' όλα τα 32 μόνον χρόνια του παρουσίαζε σε όλα τα τραγικά συμπτώματα της στηθάγχης. Το προυακτικό αυτό πείραμα τον έπεισε ότι ή νέα θεωρία ήταν σωστή.

Σκέφθηκε τότε ότι, έα' όσον ή στηθάγχη οφείλετο, όχι τόσο σε μηχανικά όσο σε χημικά αίτια, ύπνοχαν ζυό τοόποι για να καταπολεμηθή: Η έπρεπε να ελαττωθή ή ποσότης της βλαβερης άδρεναλίνης που παρήγαν οι επινεφρίδιοι, ή να έξουδετερωθούν τα άποτελέσματά της με μίαν άλλη χημική ούσία.

Εογνάθηκε πράγματι έπί 2 χρόνια προς την πρώτη κατεύθυνση, άλλά χωρίς έπιτυχία. Έν τώ μεταξύ, ένας άλλος γιατρός ανακάλυψε ότι υποοοούν να έξακριώσουν αν ένας άνθρωπος είνε έπιδεκτικός ή όχι στη στηθάγχη κάνοντας του μιά μικρή ένεσι άδρεναλίνης. Στους προδιατεθειμένους, ή ένεσι αυτή προκαλεί κρίση στηθάγχης, ενώ στους υγιείς δεν τρένει τέτοιο άποτέλεσμα.

Έξ άλλου, όύας Νοοβηγών έπιστημόνων ανακάλυψαν ότι ή παραγωγή άδρεναλίνης υποοεί να ελαττωθή με την έπιδραση ακτίνων Χ στους επινεφρίδιους άδένες. Ο Ράσιν λοιπόν άκολούθησε αυτή τη μεθοδο κι' έπέτυχε άίστη απυ τελέσματα. Γιάτσε δηλαδή 75% των άρώστων με ακτινωθεραπεία 4—45 επινών (γιατί ή μέθοδος αυτή έχει το ναοα κτηριστικό να ένενη σινά σινά).

Το 1932 δυο Άμερικανοί έκαμαν το πρώτο βήμα προς μιά καινούρια κατεύθυνση. Άσπασαν με έγγνισηση τον θυροειδή άδένά ενός άρώστου από στηθάγχη και παοτήσαν τοτε κάτι παοάξνο: Η ποσότης άδρεναλίνης μέσα στο αίμα γταν ή ίδια, κι' όμως δεν προκαλούσε πια στηθάγχη. Μ' άλλα λόγια, χωρίς την δομηση του θυροειδούς άδένος, ή άδρεναλίνη φαίνεται ότι γάνει τη δηλητηριώδη έπίδρασή της

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Άριστερά: Στην Άμερική έκανε την εμφάνισή του έσχάτως ο «μηχανικός λούοτρος». Πρόκειται για ένα πρακτικό μηχανήμα που όας νυαλίζει τα ποσούτα ότάνει να ρίξετε διαδοχικά για το καθένα σε μιά οκιομή του μηχανήματος ένα μεταλλικό νόμισμα των 5 σέντς. Δεξιά: Ένας Άγγλος έφευρέτης, ο μηχανικός Μίσελ Κάοι έφτιαξε ένα μικροσκοπικό ραδιόφωνο έκπομπής και λήψης που θεωρείται ότι άποτελεί μιά εκπληκτική πρόοδο της ραδιοφωνίας.

πών έπιστημόνες — μεταστών όποιον κι' ο Έλληνοαμερικανός δόκτωρ Γεώργιος Παπανικολάου — βοήκαν δυο καινούριες μεθόδους για την έγκαιρο διάγνωση αυτής της άρώστικης. Σηρίζονται κι' οι δυο στην άνακλήψη καρκινωδών κυττάρων μέσα στα ύγρά του στομάχου. Για να διευκολυνθή ή άπόσπασις κυττάρων απ' τα έσωτερικά τοιχώματα του στομάχου, δίδεται στον άρώστο μιά ποσότης «ευνεγόλης», μιάς ούσιος δηλαδή που προκαλεί προσωρινό έρεθισμό μέσα στο στομάχο.

Τεχνητή αορτή

Μιά καινού για μέθοδος, που δοκιμάζεται απ' τους Άμερικανούς χειρουργούς, είνε ή αντικατάστασις τμημάτων της αορτής, μήκους 1—3 πόντων, με σωλήνες από πλαστική ούσία. Τα σχετικά πειράματα έγιναν σε ζώα. Οι σωλήνες στερώθηκαν στην κατάλληλη θέση με ειδικές μεταξένες κλωστές. Έξη μήνες άργότερα, έξακολουθούσαν νανε στερεά προσαρμυομένοι και να έκτελούν άριστα τόν προορισμό τους.

Νέα άσθένεια των βρεφών

Οι γιατροί έχουν ασπίσει με μιά νέα άσθένεια που προσβάλλει τα μωρά, ηλικίας από 3 εβδομάδων μέχρι άρκετών μηνών. Τα κόκκαλα των παιδιών αυτών πρήζονται και γονταίνονται, ενώ συγκοήνως έμφανίζονται ποηζιματα στις άοκες του προσώπου, των χειρών, των ποδιών ή του σώματος. Τα συμπτώματα αυτά παρουσιάζονται μέσα σε λίγες ώρες. Οι γιατροί δεν υποοέσαν να βρουν την αίτια της άρώστικης, ή όποια όμως ευτυχώς περνάει μόνη της. Η πενικιλίνη κι' οι σουλφαιδες δεν έθεσαν κανένα άποτέλεσμα εναντίον της.

Ίώδιο που δεν τσούζει

Η νέα έκδοσις της Άμερικανικής Φαρμακοποιίας συνιστά να φτιάνεται το βάμμα ιωδίου με ποιετικότητητα 2% κι' όχι πια με 7%. Έτσι, έχει την ίδια αντισηπτική δύναμη, ενώ συγκοήνως δεν τσούζει, δεν καστροέφει τους ιστούς και δεν έπιθαοδύνει την έπούλωσι των πληγών.

Η ΨΩΡΙΑΣΙΣ ΚΙ' Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ

Η ένοχλητικώτερη δερματική άσθένεια

Η ένοχλητικώτερη απ' όλες τις χρόνιες δερματικές άρώστικες είνε ή ψωρίασις. Δεν έχει καμιά σχέση με την ψώρα που οφείλεται σ' ένα παρσίσι, το και που θεραπεύεται εύκολα και γρήγορα. Η αίτια της ψωρίασεως είνε άγνωστη, φαίνεται ότι έχει σχέση με τη γενική λειτουργία του οργανισμού. Παρητηρήη πάντως κάποια βελτίωσις των άρώστων το καλοκαίρι. Άλλοτε πάλι παρουσιάζουν μιά παρσίση ευαισθησία στο φως.

Η ψωρίασις άρχίζει συνήθως με ζωηρόχρωμες κόκκινες βούλες του δερματος, που σκεπάζονται γρήγορα με λεπία διαφόρου μεγέθους. Αν έξοκληση κανείς τα λεπία αυτά, μένει από κάτω μιά ύγρη και λίγο ματωμένη έπιφάνεια.

Ας αφίσουμε όμως ένα θύμα της άρώστικης αυτής, την Άμερικανίδα Λιούις Κρέσμελ, να διηγηθή τα όσα υπέφερε: «Έπειτα από 20 χρόνια κολλάσεως βοήκα έπιτέλους τόν παρσίση! Γιατρεύτηκα απ' την ψωρίασι, γάρις σ' ένα ιατρικό θάμα. Μπορώ πια να ζήσω σαν όλους τους ανθρώπους...»

Το μυστήριό μου άρχισε το φθινόπωρο του 1926. Έπι πολλές ήμέρες, προσπαθούσα μάταια να γιαιρέσω κάτι που μοιάζε με μικρή έξέλκωσι, κοντά στο άριστερό ρουθούνι μου. Είνα δοκιμάσει δίχως άποτέλεσμα την θειοφωαλίζη, το πετοέλιο κι' ένα σωρό άλλα γνωστά φάρμακα. Τέλος, συμβουλεύθηκα το γιατρό μου.

«Φοβούμαι πως έχετε ψωρίασι, μου είπε. Είνε ή τετάρτη απ' τις κοινώτερες δερματικές παθήσεις. Προσβάλλει το 5% των ανθρώπων. Πρέπει να σθε ευτυχισμένος, αν δεν άπλωθή σ' όλο το σώμα σας!»

Δυστυχώς, ή εξέλκωσις κοντά στο ρουθούνι μου γάθηκε, για να έμφανισθούν 50 άλλες, μεγαλύτερες, στο τοιχωτό δέμα του κεφαλιού μου! Ένα κτηνωτό ύγρο έτρεχε απ' αυτές, ξεραίνονταν και γινόταν λεπία άσημύχρωμα. Δεν υποοούν πια να γτεινώ τα μαλλιά μου. Ο κορμός, που με είνε τελάτη του από παιδί, μου δηλώσε ευσχήνως ότι ήσουν πια άνεπιθύμητος στο καταστιά του. Κι' αν δεν τύχαινε να γνωρίσω κάποιο όμοιοπαθή μου που ήξερε να κουεύη, θαμένα με άκοπα τα μαλλιά μου...

Χρόνο με το χρόνο, ή άρώστια προχωρούσε. Άπλώθηκε στο πρόσωπό μου γύρω απ' το λαιμό μου, στο στήθος και στην πλάτη μου. Κατέφυγα σε πολλούς γιατρούς και δοκίμασα ένα πλήθος θεραπειών, όλες άναφέρες. Μ' έστειλαν στα τουρκικά λουτρά και στις ιαματικές πηγές. Ψήθηκα στον ήλιο και στις υπεριώδεις ακτίνες. Έκαμα υποσιτισμό και υπερσιτισμό. Κάποιοι δερματολόγοι άνεκάλυψε — λέει — ότι το μαλλί μου προκαλούσε άλθεργία και μου συνέστησε να φορώ μόνο υπαποκακό ρούχα. Το έκανα κι' αυτό, άλλά ή ψωρίασις έξακολουθούσε πάντα.

Ποέπει να εύλογώ ένα σοβαρό κρυολόγημα που άρπαξα, γιατί έγινε τέλος αίτια να γνωρίσω ένα γιατρό της Βοστώνης, ο όποιος μου ύποσχεθηκε να προσπαθήσει να γιαιρέση την ψωρίασι μου. Η μέθοδος του ήταν απλή: Μιά ένεσι με άρσενικές όμονες κάθε βδομάδα κι' ένα γάπι με βιταίνες κάθε μέρα. Άμέσως ή ψωρίασις άρχισε να υποχωρή, να καλύτερευη συνεχώς! Στη θέση των λεπιών σχηματίζονταν καινούργια, υγιές δέμα. Και τώρα έχω γίνει πια τελείως καλά. Έπαφα ναμιά άπόκληρος της κοινωσίας!»

Δυστυχώς, όμως, συμβαίνει και σ' αυτή την περίπτωση, ότι σε τόσες άλλες: Ένα πλήθος από καινούργια φάρμακα γιαιτρέουν ώρισμένους άρώστους, σε άλλους όμως δεν θέοουν ώφέλεια.

Έτσι κι' ή μέθοδος θεραπείας της ψωρίασεως με άδενικά παρσκειάσματα (όμονες) — νεωτέρα απ' όλες — δοκιμάσθηκε συστηματικά, έπέτυχε σε πολλές περιπτώσεις κι' άπέτυχε σε άλλες. Μιά τέτοια όμονη παρήγεται απ' τόν πάγκοας και ονομάζεται «λιποκαϊκή». Το όνομά της σημαίνει ότι «καίει», ελαττώνει δηλαδή τόν λίπος του αίματος. Στην πραγματικότητα όμως, δεν φαίνεται ναχ τέτοιο άποτέλεσμα. Παρητηρήη ώστόσο ότι γιαιτρέυει την ψωρίασι πολύ εύκολώτερα στα άτομα που έχουν μικρή ποιετικότητητα λίπους στο αίμα.

Έξ άλλου, απ' το 1939 δυο Γάλλοι γιατροί δοκίμασαν τις ένεσεις «τεστοστερόνης» (άρσενικής όμονης) κατά της ψωρίασεως σε γυναίκες, άνεκόνωσαν δε ότι είχαν άριστα άποτελέσματα. Το ίδιο κι' ένας συνάδελφός τους, που έδινε σε μιά άρρωστη έπί 25 μέρες θηλυκή όμονη.

Όστόσο ένας Άμερικανός δερματολόγος, που δοκίμασε τις όμονες έπί 4—8 βδομάδες σε άρώστους, παρητηρήσε βελτίωσι σε 2 μόνον απ' αυτούς, ενώ σ' άλλους 2 ή κατάστασι χειρότερες και στους ύπολοιπους έμεινε στάσιμη.

Τα ίδια άποτελέσματα, άφιβολα από γενικής άπόψεως, είχε κι' ή μέθοδος των όμοωνών και βιταίνων, που γιαιτρέψ τον Λιούις Κρέσμελ και που άποβλέπει στην άλλοίωσι της συνθέσεως του αίματος.

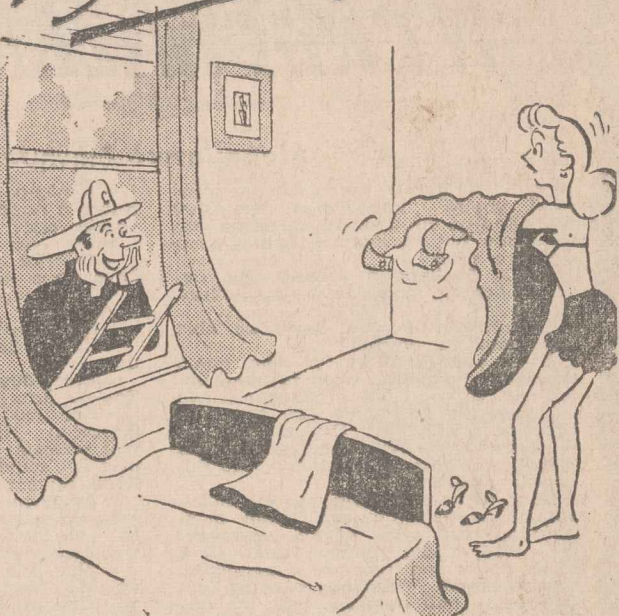
Έχουν άποτύχει έπίσης οι θεραπείες με ακτίνες Χ, με ήλιακό φως ή διαίτα άκρωγίας ή δίχως λίπος, κλπ. Μπορούμε δηλαδή να πούμε ότι ή ψωρίασις έξακολουθεί ναμε μιά απ' τις πιο μυστηριώδεις και δυσκολοθεοάπτεις άσθένεις.

MORRIS FIZMΠΑΛΙ

Πού οφείλονται οι «καλόγεροι»

Σύμφωνα με τις νεώτερες έρευνες, οι αίτιες που υποοούν να προκαλέσουν τόν σχηματισμό δοθιήνων (των γνωστών εκολό γερών) είνε διάφορες, κυρίως δε οι έξης: Μεταβολή της νηικής αντίδρασεως του δερματος, συγκέντρωσις πολλών έκκρίσεων που άποτελούν τσούγρια τα μικρόδια, μικρά περίσσεια σακχάρου στα κύτταρα του δερματος, άναμία, ύπερκόψις, νεφρίτις, φυματίωσις σφίλις, υπερβολική λειτουργία του θυροειδούς άδένος, έλλειψις λευκοκυττάρων στη διατροφή.

Γελωτοθεραπεία

Ο πυροσβέστης: Με την ήσυχία σας, δεσποινίς... Η φωτιά είνε άκόμη στο πρώτο πάτωμα!

Η ΑΠΑΓΩΓΗ: Έρεϊς, αγαπή μου, παίρνω μαζί μας κι' την ύπνερτριά

ΣΤΟ ΣΤΑΔΙΟ: Σου είπα, χριστιανέ μου, να τους δώσης την έκκίψη κι' όχι να τους σκοτώσης!

ΝΥΧΤΑ ΠΑΣΧΑΛΙΑΣ

Λισθηματικό διήγημα

III ΑΣΧΑΛΙΑ! Οι καμπάνες χτυπούν γοργά χαρούμενα γεμίζουν τον αέρα με τις βαρείες μελωδίες που θοινούν απ' τα πλατεία ορειχάλκινα στέματα τους.

Στους δρόμους η κίνηση είναι μεγάλη. Προδρόμα χαρούμενα, φωνές ζωηρές.

Οι μοσχοβολίες της άνοιξης είναι οκροσιμένες παντού.

Στην οδό Μπαρμπέ, σ' ένα παλιό μέγαρο διακοσμημένο με το παλιό αρκοντικό νούστο και ταπεταριωμένο με βερνίκια ύφασμα δεν φτάνει ο θόρυβος του δρόμου. Στο σαλόνι αυτό η κόμπουσα Έρμινια περιμένει την επίσκεψη του παλιού της φίλου, του βαρώνου Παλμμέντ.

Πάνε πενήντα χρόνια που γνωρίζονται. Τα μέγαρά τους στο Παρίσι οι επαύλεις τους στην έξοχη, γειτονιά των Νέα παιδιά παίζανε μαζί. Ποιά μέρα ποιαν ώρα άρχισαν ν' αγαπιούνται; Μυστήριο. Υπάρχουν κάποιες τρυφερότητες που μοιάζουν σαν να μην έχουν αρχή, μα ούτε και τέλος. Μοιάζουν σαν κάτι που υπήρχε πάντα μέσα στην καρδιά. Αυτό το κάτι μεγαλώνει, φουντώνει και το ωραίο έρωτικό λουλουδί απλώνεται μέσα στην ανθρώπινη ψυχή. Αγαπιούνται, μα σε λίγο η στενή πραναισιότητα έρχεται να σπάσει το εύρηστο αυτό λουλούδι.

Οι δύο τους οικογένειες είχαν εξαφνα δυσφορηθεί είχαν πάψει να βλέπουν. Μα και χωρισμένα τα δυο παιδιά διατηρούσαν μέσα τους κάτι το μυστηριώδες κάτι το ανέκφραστο που έμοιαζε με μυστικό αρραβώνα. Κι ύστερα ήρθε η καταστροφή: άφου τα χώρισαν τα πάντρεψαν. Έκείνον με μια νέα κοκέτα ενώστρια φαντασμένη, που τον έκανε δυστυχισμένο. Έκείνη μ' ένα ευγενή, κορτοπαίκτη, διεσθαρμένο μέθυσο, που της έκανε άφορητη τη ζωή.

Σαν πέθαναν οι γονείς τους, σαν πέθαναν η γυναίκα του βαρώνου Παλμμέντ κι ο άντρας της κόμπουσας Έρμινιας οι δυο άτυχοι αυτοί άνθρωποι, που δεν είχαν παιδιά που είχαν θυσιάσει τον άγνό τους νεανικό έρωτα, συναντήθηκαν και πάλι κάποια μέρα, ύστερα από σαράντα χρόνια. Και σαν τίποτα να μην είχε συμβεί σ' όλο αυτό το διάστημα οα να μην έβλεπαν τ' άσπρα τους μαλλιά ξανάβρισκαν μέσα τους την παλιά φροσύνη την παλιά στοργή, με τη δροσιά των είκοσι χρόνων τους.

Έτσι συνήθισαν κάθε βράδυ μετά το φαγητό, την ίδια ώρα να συναντιούνται. Έκείνος πήγαινε στο σπίτι της Μιλούσαν ήρεμα για τα γεγονότα της ημέρας, για πράγματα αδιάφορα, και πάλι σάπαιναν κυττάζοντας ο ένας τον άλλον. Μα μέσα στη σιωπή τους, οι ψυχές τους ήταν ενωμένες, κι οι καρδιές τους χτυπούσαν μαζί. Και να που άποψε η κόμπουσα Έρμινια υπαίγει στο σαλόνι φωνώντας για ντεκολτέ άσπρο τουαλέτα μ' ένα μπουκέτο λευκές πασχαλινές στο στήθος. Είναι το χρώμα που προτιμάει ο βαρώνος. Στα ώρια μαλλιά της οι λευκές τρίχες μοιάζουν εδώ κι εκεί σαν χιόνια. Στα κάδρα τους, οι πρόνοι της την κυττάζουν. Ρίχνει για ματιά στο σαλόνι για να δει αν όλα είναι τακτοποιημένα. Στις έννιά ακριβώς υπαίγει ο βαρώνος Παλμμέντ. Είναι πάντα καλοντυμένος περιποιημένος. Και τα μαλλιά του παλιού φίλου είναι κατάλευκα. Με πόσοπο φρεσκοζυρισμένο ο βαρώνος δεν δείχνει και τόσο τα χρόνια του. Και νάτοι τώρα κι οι δύο καθισμένοι ο ένας απέναντι στον άλλον, στις πολυθρόνες τους. Κάποιες ανεμώνες άροπεθαίνουν στα βάζα τους...

— Αλήθεια ρωτάει ο βαρώνος ορί, σπκε η ήμερομηνία του γάμου της άνοιξης σας;

— Ναι για τις 20 'Ιουνίου.

— Στις 20 'Ιουνίου; Λέγει με παράξενο τόνο κι' αναστενάζει.

— Τι έχεις, φίλε μου; τον ρωτάει εκείνη.

— Κάτι θυμάμαι...

— Έχεις δικιο. Κι' ενώ κάτι θυμάμαι...

— Είναι δυνατόν; λέει ο βαρώνος.

Τον θυμάσαι λοιπόν ακόμα;

— Θεέ μου! απαντάει η κόμπουσα αν θυμάμαι; Ναι τον περίπατο εκείνο που κάναμε εδώ και τριάντα χρόνια, στις 20 'Ιουνίου, μονάχοι στο δάσος...

Πόσο ήμαστε νέοι τότε!...

— Αγαπητή μου καλή μου φίλη, δεν λησμονήσες λοιπόν τον περίπατό μας; Κι' εγώ που νόμιζα πως μονάχα εγώ τον θυμόμουν...

— Όχι δεν τον ξεχάσα και κάθε φορά που ξανάρχεται αυτή η επέτειος, τον ξανακάνω νοερά μαζί σου...

— Θυμάσαι πόσο η μέρα εκείνη ήταν ωραία;

— Ναι ναι, όλα μου έρχονται τώρα στη μνήμη...

Θυρούσε ένα κόκκινο φόρεμα ένα μεγάλο ψάθινο καπέλλο με γαλάζια κορδέλλα και παπαρούνες καρφωτωμένες πάνω στο στήθος.

Η σούνα πολύ ωραία, πολύ ωραία...

— Ναι... Μόλις είχα πατήσει τα είκοσι...

και ού ήσουν είκοσι πέντε χρονών...

Καθήσαμε κάτω από ένα μεγάλο δέντρο...

Μιζέσαμε λουλούδια του αγρού...

Ενώ κουβεντιάζουν έτσι για το παρελθόν κάτι το τρυφερό δονεί τις ψυχές τους.

Τα μάτια τους υγραίνονται, η καρδιά τους χτυπάει πιο δυνατά.

Ξαχνούν την ώρα την εποχή το μέρος όπου βρίσκονται.

Όλα χάνονται από μπροστά τους και ξαναβλέπουν το δάσος — ένα δάσος πλημμυρισμένο από φως, από άνοιξιότικο αέρα που τους δροσίζει, που τους ζωογονεί.

— Θυμάσαι, ξαναλέει ο βαρώνος που μάς έπιασε έπειτα η βροχή;

— Αν το θυμάμαι!...

Βρήκαμε καταφύγιο στην καλύβα ενός ξυλοκόπου.

Για να μη βροχή με σκώσας στην άγκυλιά σου.

Κι' ενώ γελοῦσα, γελοῦσα, γιατί είχες βρή την ευκαιρία να με σφίξεις επάνω σου...

Ουολόγησε το...

— Ναι τ' όμολογώ...

Και καθώς είχες κλείσει τα μάτια σου...

θυμάσαι; σε φίλησα στο στόμα...

ήταν το πρώτο και το τελευταίο φιλή!...

Σ' άγαπούσα!

— Κι' ενώ σ' αγαπούσα! λέει η κόμπουσα.

Σωπαίνουν τώρα κι' οι δύο τους.

Μιά βαρεία μελαγχολία τους πλημμυρίζει...

Κλείνουν τα μάτια τους χάνουν την έντυπωσι της πραγματικότητας.

Δεν ακούνε τις καμπάνες της Πασχαλίας που κάνουν τον αέρα να δονείται, είναι ξένοι κι' αδιάφοροι στη γιορτή και στη χαρά του κόσμου γύρω τους.

Άλλοι, μονο!...

Πέρασαν κοντά απ' την ευτυχία και δεν υπέρεσαν να την άδράξουν.

Σαφνικά τα βλέφαρά τους φουσκώνουν κι' απ' τα μάτια τους κυλούν θερμά δάκρυα.

Το ρολόι χτυπάει άρνι άρνι τις ώρες. Σηκώνονται.

— Καληνύχτα αγαπημένη μου Έρμινια.

Αύριο πάλι! της λέει ο βαρώνος.

— Ναι, αύριο...

Καληνύχτα, πιστά μου φίλε απαντά η κόμπουσα.

Κυττάζονται πρην να χωριστούν, στο μάτι.

Η κόμπουσα χαμογελάει κι' αντί να δώσει όπως το συνηθίζει το χέρι της να το φιλήσει εκείνος, με μια κίνηση ευγενική κι' απλή, του προτείνει τα χείλη της.

Κι' ο βαρώνος τρυφερά, άγνά, της δίνει σγκινημένους, το φιλή της.

Αναστήσεως ένα φιλή τόσο γλυκό, μα και τόσο λυπημένο!

ΣΩΡΖ ΝΤΥΡΟΥ'Ι

Πασχαλινά ΕΘΙΜΑ

Συνήθειες διαφόρων λαών

ΟΙ λαοί οι χριστιανικοί λαοί γιορτάζουν το Πάσχα με κάθε δυνατή μεγαλοπρέπεια. Είναι άλλωστε η μεγαλύτερη γιορτή του χριστιανισμού η γιορτή της χαράς που συμβολίζει συγχρόνως και την ανώτερη έλπίδα μίας λυτρώσεως, μίας μελλοντικής αναστάσεως του ανθρώπινου γένους. Κι' επειδή στις χριστιανικές γιορτές όλα είναι συμβολικά, έδωσαν ονόματα μέσα στους αιώνες διάφορα έθιμα σχετικά με τον έορτασμό του Πάσχα έθιμα χαριτωμένα που περιέχουν το καθένα και μιά ξεχωριστή σημασία ή όφειλονται σε λόγους ιστορικούς. Το έθιμο λόγου χάριν του πασχαλιτικού άρνιου, είναι μιά συμβολική αναπαράσταση του δράματος και του θανάτου του 'Ιησού. Στα χωριά μάλιστα και στις επαρχιακές πόλεις το άρνι σφάζεται στην ούλη του κάθε σπιτιού και δεν αγοράζεται σφαγμένο.

Οι Ρωμαίοι πρό του 1370 την ημέραν του Πάσχα διωγνάνων χαρμόσυνας τελετές κι' επιθλητικές. Μόλις ζήμερων το πλεθόλο του πυργου του 'Αγίου 'Αγγέλου έρχινε δεκατέσσερες δολές και οι στρατιώτες του Πάπα φέροντας στο κράνος κλάδον δάφνης ή μυρτιάς έπαρναν έθει γύρω στη Μητρόπολη.

Τα αγάλματα, οι στύλοι, οι τοίχοι, οι καρδινάλιοι έφεραν την κόκκινη επίσημη στολή τους. 'Ακόμα κι' ο Πάπας στο ύψος του θρόνου του φορούσε στολή από χρυσοκόκκινο δελουδο.

Μέσα στον 'Αγιο Πέτρο, όπου γινόταν η λιτανεία, επάνω στο θωμό ήσαν με τάξι θαμμένες οι τιάρες του Πάπα. Και πρώτη πρώτη η τιάρα που προσεφέρθη από τον Ναπολέοντα με το περίφημο σμαράγδι. Έρχόταν κατόπιν η τιάρα που του έδωρεσε η βασίλισσα 'Ι. σαβέλλα με τα 18 χιλιάδες διαμάντια και κατόπιν άλλες.

Ο πάπας ιεουργούσε και ο χορός άπαντούσε στις δέσεις του.

Όταν ο Πάπας τελείωνε την λειτουργία, έπαρνε από τα χέρια ενός καρδινάλιου ένα θαλάντιον με λίγα νομίσματα ως δώρον "γιατί έτέλεσε καλά τη λειτουργία".

Οι καμπάνες χτυπούν χαρούσυνα παντού. Είναι η παγκόσμια γλώσσα με την οποία η ανθρωπότης εκφράζει τη χαρά της για την 'Ανάσταση του Σωτήρος.

Η Κυριακή του Πάσχα είναι η ημέρα του θριάμβου και η αιωνία συντριβή του Προδότη. Στη Σεβίλλη της 'Ισπανίας, από το πρβί ο κόσμος μαζεύεται στο προάστειο της Τριάνας στην απέναντι όχθη του Γουαδαλκιβίρ. Έκει στα στενά δρομάκια που είναι γεμάτα από λαό είναι στήμένα ανδρείκελα, κρεμασμένα με σχοινιά. Στις έννιά ακριβώς παρουσιάζεται ένας άπαιγανος με το πιστόλι στο χέρι. Σημαδεύει και πυροβολεί το ανδρείκελο του προδότη 'Ιούδα. 'Από τις τρύπες των πηγών του χύνεται το άχυρο. Κατόπιν σμήνη παιδιών κλωτσούν το ανδρείκελο, το μαστιγώνουν, το ξεσχίζουν και το σέρνουν στον ποταμό.

Στην Μητρόπολη της Σάρτρης, στη Γαλλία, η τελετή αυτή γίνεται με επισημότερο τρόπο για να φανή η νίκη του 'Ιησού κατά του 'Αδου. Στο στόμα ενός φρικαλέου δράκοντας τοποθετούνται άχυρο, στο οποίο έθασαν κατόπιν φωτιά ως σύμβολο των φλογών της Κολάσεως. Οι πιστοί με τη συνοδεία των παιδιών έπαρναν τον δράκοντα, ριχνοντάς του βλήματα περιφρονητικά, τον έφεραν στην πόρτα της εκκλησίας και πετώντας τον εσω έφώναζαν: — Όυγε Σατανά! Ο Χριστός νίκησε!

Στην 'Ιρλανδία μαζεύονται όλες οι ανύπαντρες κοπέλες και λαβαίνουν μέρος σε άγώνες δρόμου. Η νικήτρια στον πασχαλινόν αυτόν άγώνα παίρνει ως βραβείο ένα ωραίο ποικιλισσ, κεντημένο με μετωπικές ταινίες. Τα υλικά τα καταβάλλουν με κοινό έργο οι χωρικοί και τα κεντήματα είναι των κοριτσιών που θ' άγωνισθούν.

Στην 'Ιταλία ο έορτασμός του Πάσχα θυμίζει άλλοτε την περσία των καρναβαλιών. Τα πασχαλινά αυτά καρναβάλια κρατούσαν μιά δρομάδα.

Στη Γερμανία την ημέρα του Πάσχα ανάδουν φωτιές όπως έβριζε στη γιορτή του 'Αν. 'Ιωάννου.

Στην Βαυαρία, την παραμονή του Πάσχα τα παιδιά χαρμόσυνα τρώγοντας μύνα γύρω από μεγάλες φωτιές.

Στη Σιλεσία υπάρχει επίσης το έθιμο αυτό.

Τις φωτιές αυτές τις ονομάζουν "Ινδικές φωτιές".

Επίσης στη Σιλεσία κρύβουν τα αυγά κάτω από άχυρα και η ευχαρίστησι των μεγάλων είναι να βλέπουν τα παιδιά να ψάχνουν για να τα έρουν.

Στη Πολωνία την ημέρα του Πάσχα στρώνουν το τραπέζι στο οποίο λαβαίνουν μέρος συγγενείς και ξένοι.

Ο περσικός καλεϊται να λάβη μέρος. Πηγαίνει τότε και στέκεται στην πόρτα.

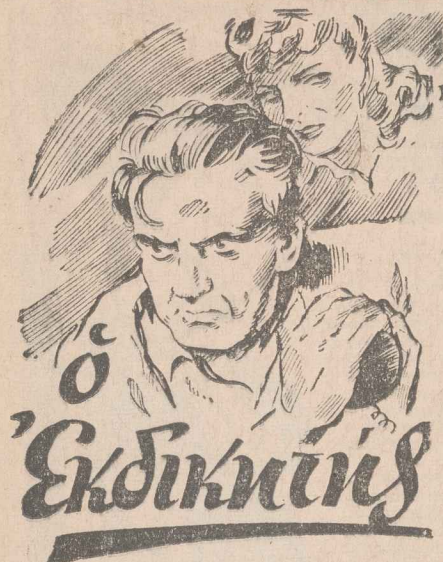
της κουζίνας όπου ο νοικοκύρης παίρνει ένα κόκκινο αυγό, το χωρίζει στα δύο και του προσφέρει το μισό.

Τότε εκείνος προχωρεί και παίρνει θείο στο τραπέζι ανάμεσα στην οικογένεια.

Στην 'Ανγλία πλαιότερα την δεύτερη ημέρα του Πάσχα ο σύζυγος εκτρέβε τα παπούτσια της γυναίκας του και δεν της άπέστρεψε αν αυτή δεν πλήρωνε πρόστιμο.

Επίσης στην 'Αγγλία συνέθιζαν να απκύνουν οι υπάλλητοι κι' οι υπηρέτριες τον κύριο τους στα χέρια κι' άφου τόν τρινύριζαν σ' όλο το σπίτι, τον έφεραν κατόπιν στο τραπέζι της κουζίνας, τον άφιναν έκει και τον προσκυνούσαν.

Το βράδυ οι υπηρέτριες έκαναν το ίδιο στην κυρία τους.

15ον

—Συλβαίν;... τραύλισε ο Κλώντ αναστατωμένος μολοντί περίμενε αυτό το όνομα.
—Ναι, Συλβαίν Ραμερί... Οι Μπερτελέν την πήσαν κοντά τους από μικρή, σαν ψυχοκόρη τους. Είπε μια καλή κι' ύποπτη κοπέλλα Σκορπίζει τη χαρά στο πρόσωπό της. Της έδωκε όμως ένα όνομα που της ταιριάζει: «Λουλουδι της χαράς».

Λίγο έλειψε να πεταχτεί όρθιος ο Κλώντ και να φωνάξει: «Είπε η κόρη μου!...». Μια τρυφερότης νένιζε την καρδιά του γι' αυτό το παιδί. Τώρα που τον βασάνιζε η ιδέα πως δεν του άνηκε. Κι' όμως άλλοτε ζήλευσε όταν τη φιλούσε η Ζουλιέτ... κι' έπειτα στη Μαρσαλία, είχε αδιαφορήσει όλοταλό γι' αυτήν απορροφημένος απ' τον πόνο του κι' απ' τη δίψα της εκδικήσεως...

Συλβ. Ραμερί... Οι δυο αυτές μανι-κές λέξεις έκαναν να τρέμει η ψυχή του... «Άσως κατόπιν όμως ξαναβρήκε τη θέληση και την ψυχραιμία του. Γιατί να ταραζέται έτσι για την κόρη ενός άλλου; τού ανθρώπου που την κρατούσε αδιάφορο στο σπίτι του, κοντά στη γυναίκα του; Τι ήταν γι' αυτόν η Συλβαίν, και μάλιστα τώρα που λεγόταν Άντρος Λυμπερό; Είχε περάσει από λίγους από κοντά του χωρίς να τον αναγνωρίσει. Τον είχε αποφύγει μάστιχα, σαν φοβισμένη... θάταν απειλημένη, αν αναγκαζόταν ν' αναγνωρίσει για πατέρα της ένα φτωχό κι' άσημο εργάτη, αυτή που θεωρούσε σαν δικό της το όμοιο σπίτι του Μπερτελέν!...

«Έννοια σου δεν πορεύεται να ζητήσω να σε πάρω...» είπε με το νου του ο Κλώντ. Τώρα κι' τρυφερότης του είχε γίνει πικρία και υναικία. Τού τ' είχαν πάρει όλα! Πρώτα τη μνηστή του με την αποπλάνηση. Έπειτα τη γυναίκα του, με τη δολοφονία. Είχαν βελήσει να τού πάρουν τη ζωή να τον σκοτώσουν. Τού είχαν κλέψει το μέσο μιας νόμιμης εκδίκησης. Τέλος τού είχαν πάρει ακόμα και την ψευτική παρηγοριά πως είχε μια κόρη — έστω κι' αν δεν το πολυτιμούσε...

«Ήταν μόνος, άσπλος, αντίκρυ στους ασχυσούς έκθροους του. Έ λοιπόν θα φρονόταν κι' αυτός άνοια, σκληρά, όπως κι' εκείνοι! Θ' αναζητούσε με υπομονή το ευαίσθητο σημείο εκείνου που θα πλήγω, το πο φερόδον λογαριασμό; τού Ροζέ Μπερτελέν.
— Αν άναπαί κάτι ή κάποιον καλά θα κάνη να το κούνη! — σκέφθηκε. Γιατί εκεί θα τον χτυπήσω!...».

Η.
Την άλλη μέρα, ο Λυμπερό είχε παρόλν, εθρή στο ένοσταίο. Ο Μπερτελέν πνιν-μένος απ' τη δουλειά δεν είχε υπορέσει να τον δεχθή. Είχε όμως οίξει μια μισία στο συστατικό νοήμα και τ' είχε διαδίδσει στον υποδυσθυνητή Ρεμπουά.
Σε δυο ώρες ο Ρεμπουά πήγε να τον βρει.

Ο Ροζέ κουβέντιαζε με τη Λουκία, στο σπίτι του. Η νέα νυναικά φαινόταν κουρασμένη, αλλά χαμογελούσε ευτυχισμένη. «Όταν υπήκε ο Ρεμπουά η Λουκία άποραβήκτικε απότομα απ' τον άντρα της και κόκκινε. Ο Ροζέ την τράβηξε πάλι κοντά του νελνόςας.
— Πιστεύεις ότι ο Ρεμπουά δεν φιλεί τη γυναίκα του;... της είπε.

«Αλλά εκείνη τού ξενλύστοπε κι' έφυγε τρέχοντας...
Τον τελευταίο καιρό ξανάβρισκε σίγα, σίγα τη σωματική και ψυχική ισορροπία της. Το θέμα αυτό ώφείλετο στη Συλβαίν που ζούσε κοντά της σαν θετή αδελφή της, και της μετέδιδε τη ζωτικότητα της. Της είχε άφοσιωθή ολοψυχα, άποφοσιωμένη να νική χροήση στο σπίτι εκείνου όπου είχε βρει επιτέλους ένα οίκονενιακό άσυλο. «Ήξερε να τη διασκεδάση, να ευηπάει λίγο, λίγο το κοίσιμύνο μυαλό της, αλλά χωρίς να τ' κουράζει. Ο νιατρός Βαλμπέρ είχε ορασίσει με την επιτυχία της.
— Αυτή η μικρή έχει ένα μαγνητικό οξύ, στό, έλενε για έξοισοτική δύναμη ύποβο, λης!

— Τιποτ' απ' αυτά! άπαντούσε ο Ροζέ. «Έχει ένα χάρισμα που δεν τ' αναφέρουν τα βιβλία σας: Ξερεί ν' άναπαί, ν' άποσιώνεται, να καταλαβαίνει. Πόσο ευύνν, μονά την κ. Σαμπριάλ που μας την έφερε! Η Ζωνί είχε έκπληξη λίνο απ' τ' άποτέλεσμα αυτό. Δεν ήταν διόλου ο σκοπός της να νιατρήση τη Λουκία και να την ξαναδώση στον άντρα της. Άλλά δεν υπορούσε πιά να κάνει τίποτε. Άλλωστε, με τις άκαλιντες φιλοδοξίες της και τους θιασμούς της στό Παρίσι, έεχνούσε λίνο το Σεζενάκ. Είχε έπισκεφθή τ' άντρώπουνο δυο φορές μέσο σε 2 χρόνια. Και κάθε φορά ο Ροζέ, άποροφωμένος διασκέδης απ' τη δουλειά του, την είχε άφίσει μόνη με τη συντροφία της Λουκίας και της Συλβαίν. Τι θανάσιμη προσβολή για την καλλονή που είχε ξετραβήξει τ' Παρίσι! Μανιασμένη, άποναυτεμένη η Ζωνί άπέφυγε να ξαναπαί στό Σεζενάκ, και πιστεύε ότι είχε νιατρήσει απ' τ' άπαθος της.

Όλα τα σχέδια της είχαν επιτύχει. «Η, τον πλούσια διαόσημ, ν' ένα αυύννο τυφλωμένο απ' τον έρωτά του. Πως να μη ξεχάσει λοιπόν τη μικρή Συλβαίν, και τούς φάβους της για την έπιστολή τού Ραμερί; Είχε άδιαφορήσει τελείως όταν είχε μάθει ότι η Συλβαίν είχε κάμει τούς προστάτες της να ενδιωφερόνν για την κυρία. Έστιερόν κι' ότι προετοιμάζε με τρόπο ένα ταξίδι της στό Σεζενάκ, θεωρούσε πια τον έρωτά της άπόλυτα έξασφαλισμένο.
Θ' άλλαζε όμως νώνμη, αν έβλεπε τον καινούριον έρωτάτη τού Σεζενάκ τ' άμαδεμένο Άντρος Λυμπερό. Θα τον άναγνώριζε άσως απ' τη ματιά του... γιατί η άναγνώριση τού της είχε διώξει τ' όσες βροδύες τον ύπνο...

Τώρα ο υποδυσθυνητής έρχόταν να μιλήσει στό Ροζέ για τον Λυμπερό. Τού άνηγγειλε ότι ο καινούριος τεχνίτης άναλαβόνει να διορθώσει το υπάναυνο που δεν λειτουργούσε.
— Βέλει όμως να λύση μερικά έξαρτή, υποσπρόθεσε. Ο άρχιμηχανικός δεν συμφωνεί. «Ήρα λοιπόν να σάς ρωτήσω... Μας τόν έχουν συστήσει ως έξαιρετικό υπάναυνο. Άφού έτσι κι' έτσι δεν λειτούργει η μηχανή, άφίστε τον να κάμνη ό τι κούζει. Μπορεί να επιτύχη!...
Σε λίγες ώρες η μηχανή λειτουργούσε κανονικά. Ο Λυμπερό είχε βρει τη βλάβη και την είχε διορθώσει. Η επιτυχία αυτή τον έκοψε πασίγνωστο στό ένοσταίο πούν άκούη τον ννωρίσουν όλοι προσώπων. Ο Ροζέ θέλασε να παρακολούθησει τη λειτουργία της μηχανής. Τον συνώ...

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΖΥΒΟΥΛΑΣ
Τά... πάθη μου
Ρε φράσω μου καμωματού τ' είναι τ' Πάθη τού Χριστού, ύπορος στό δικό μου πάθη που θα τ' ά π' λεπτομερώς γιατί θαρώ, είναι καιρός ο κόσμος να τ' ά μάθη.
*
Όλο ζημιές μου προσενείς σε φίλους και σε συννεείς άοάδα με καρφώνεις
τά θαρά πάνν μου τ' ά (οι) και τ' σταυρό τού μαρ... (τυρί) καθόλου δεν σκάνεις
*
Κι' ενώ τον Κύριο 'Η. (υών) τον έσταυρώσαν με θυ (υών) μια φορά καί μόνο έού — βοε τ' ήταν να (σε βοε) — με βασανί—καί με σταυ... (ρω) — όλόκληρο τ' χρόνι!...
Ο ΘΡΑΖΥΒΟΥΛΑΣ

δυσαν από περιέργεια η Λουκία κι' η Συλβαίν — αυτές για να ννωρίσουν μάλλον τον καινούριον εργάτη, με την προσέγγιση και άμαδεμένη φυσιογνωμία.

Ο Λυμπερό στέκονταν κοντά στη μηχανή τριγυρισμένος από μερικούς μηχανικούς. Μία διαόσημ τον έκοψε να νωρίση τ' ό κεφάλι του κι' είδε τότε τα τρία πρόσωπα που πλησίαζαν. Τα μάτια του πνίαν απ' τ' ό Ροζέ στη Συλβαίν. Στη ζήλεια του έραστού προετέθηκε κι' η ζήλεια τού πατέρα όταν είδε τη χαοιτωμένη κοπέλλα δίπλα στον παλιό αντίπαλό του.
Την κύτταξε μ' έλπίδα και φόβο μαζί. Θα τον άναγνώριζε;... Άν έπεφτε έξω, φνα στην άγκαλιά του, τι θάκανε αυτός;... Άν τον φώναζε «Πάτερ» άν άφινε για χάρη του την άνετη ζωή της, τ' άροχον, τικό σπiti τού Μπερτελέν, η καρδιά του θάλωνε... Δεν θα μπορούσε ν' άνθέξη, θα όμολόγούσε τ' άληθινό όνομά του θα παραιτείτο απ' την εκδίκησή του!...

Η κοπέλλα πλησίαζε... ύποσπ' όμοια με τη Ζουλιέτ. Τα μάτια της συναντήθηκαν με τ' ά δικά του — τ' ά ίδια ώρια ναλάνα μάτια της υπέρας της... — πνούν κάποια έκφραση ταραχής κι' άμέσως κατόπιν ξαναγίναν άδιάφορα. Ο Κλώντ ύάντευσε ότι την ένοχλούσε τώρα η έπιμονή ματιά τού... Αυτό ήταν όλο! Δεν τον είχε άναγνώρισει!...

— Ώστε λοιπόν, φίλε μου, έπισκευάσατε αυτή τη μηχανή; τού είπε ο Μπερτελέν.
— Μάλιστα κύριε, άπάντησε ήρεμα ο Κλώντ. «Ήξερα τ' ό συστήμα της. Είχαμε όμοιες στό ένοσταίο τού κ. Ντυβεονού στή Σαγκόν.

Κουβέντιασαν λίνο για διάφορα τεχνικά ζήτηματα. Οι γνώσεις κι' η άντλήσις τού καινούριου τεχνίτη έκαμον έντύπναι στό Ροζέ.

— Δεν μπορώ να σάς δώσω άμέσως βρει άρχιμηχανικό γιατί κρατούμε μια ιεραρχία στό εργοστάσιό μου, τού είπε Σας ύποσχομαι όμως ότι θα προεόυστε γρήγορα και θα φτάσετε εκεί που αζίζεστε!
— Θα φέρετε και την οικογένειά σας στό Σεζενάκ κ. Λυμπερό; ρωτήσε η Λουκία.

— Δεν έχω οικογένεια, κυρία. Δεν έχω κανένα στόν κόσμο... άπάντησε ο Κλώντ. Κι' η ματιά του έπρεσε άθελά του στή Συλβαίν. Η κοπέλλα είχε ταραχθή απ' τον ήχο της φωνής του, δίχως να ζήσει τ' ό γιατί...

— Θα βρήτε εδώ μια μεγάλη οικογένεια, τού είπε. «Ο κύριος κι' η κυρία Μπερτελέν είναι τούς καλοί!... Και με τ' άπαράδειγμα τούς κάνουν όλο τον κόσμο έδω ν' άναπείσει!...
«Ώρια μου δεσποινίς, δεν θάχα παρό να πω μια λέξη, για να σε πάρω στη φωκική μου κάμαρα να μου μαγειρεύς τη σούπα μου! — συλλογιόθηκε με πείσμα ο Κλώντ. Ίσως δεν θάσουν τότε τούς ένθουσιασμένν!...

Λυσούσε στην ιδέα ότι η Συλβαίν είχε μαντεύσει ίσως ότι ο Ροζέ ήταν πατέρας της κι' ύπερφανεύονταν γι' αυτό, άντι να ντρέπεται... «Ενώρισε τούς μίος ένάντιόν της, ώτε λίγο έλειψε να την ένκαταλείψη στό περνωμένο της... στό φερόδον θάνατο που την άπειλανε ξαφνικά.
Πράγματι, η Λουκία κι' η Συλβαίν είχαν αποτραβήκτ' λίνο απ' τη μηχανή κι' είχαν σταθή κάτω απ' τις έναέρεις ρουμέες ένός τροχοφόρου νερανού. Τη στιγμή εκείνη, ο νερανός γυρίσε πίσω άδειανός. Κατά κακή τύχη όμως, δεν είχαν άνεβάσει αρκετά ψηλά τ' ό θάρν άνκιστρο που κραμόταν από κάτω... Όταν τ' άντελνέφθ ο Κλώντ ο σιδερένιος αυτός όγκος, που τολαντεύονταν στόν αέρα, είχε φτάσει πολύ κοντά στην Συλβαίν! Κανείς άλλος δεν είχε ίδθ τον κίνδυνο... Σε λίγες στιγμές, ένα φοβερό χτύπημα θα είχε συντρίψει τ' ό κεφάλι της κοπέλλας!... Μία σκέψη, πέρασε σαν άστραπή απ' τ' ό νου τού Κλώντ:

«Είπε κόρη τού Μπερτελέν... Αυτός τ' έρε... και θα ύποφύνη φρικτά!...». Την ίδια στιγμή όμως έτυχε να τον κυττάξη η Συλβαίν. Και τα μάτια της τού θύσαν τ' ο γαλόζιο ύρανό, τ' ό βελούδο των ματιών της Ζουλιέτ... Έσπρωξε άπότομα αυτόσε που τον τριγυρίζαν ώρμν, σε άρπαξε τη Συλβαίν και την άνάγκασε ν' ακούψη, να λυγίση σαν καλαμί... ένν σ' άγκράφω περνούσε από πάνν του ζυ... τ' ό βαρύτατο άνκιστρο!
Ακούστηκαν φωνές, σφυρίγματα... Ο ν' ένογός σταμάτησε.
Ο Κλώντ ήταν κατάκλωμος. Ζητούσε κάπου να σπριχθή.

— Πληγώθηκατε, καλέ μου φίλε; τού είπε Ζωρρά ο Ροζέ. «Έλάτε στό σπίτι μου! Θα είδοποιήσω άμέσως τ' ό γιατρό!... Άλλά ο Κλώντ κίνησε άρννητικά τ' ό κεφάλι του. Πονούσε δυνατά στόν ώμο, δ' που τον είχε χτυπήσει ο νερανός. Η συνκίνησις όμως τόν συνέταίδε περισσότερο απ' τον πόνο.
— Έλάτε!... έπέμεινε ο Ροζέ. Ποτέ δεν θα ύπορέσουμε να σάς ξεπληρώσουμε αυτό που κάνετε!... Γλυτώσατε τη μικρή

μας Συλβαίν, τ' ό Λουλουδι της χαράς» μας!...

Κύτταξε τρυφερά την κοπέλλα. Εκείνη, με καταλαβαίνοντας τ' ό μέγεθος τού κινδύνου που είχε διατρέξει, γελούσε με τ' ό φόβο που και συνιτούσε να περιποιηθών τ' ό σωτήρα της, ένν αυτή θα φρόντιζε για τη Λουκία. Η τελευταία ήταν λίγο ταραγμένη, όχι όμως όσο θα περιέμενε κανείς. Η δοκιμασία αυτή είχε άποδείξει ότι μπορούσε πιά ν' άνδρξη σε δυνατούς κινδύνους.

Ήταν μια τόσο εύχारीστη έκπληξη για τ' ό Ροζέ, ώτε λίγο έλειψε να την άγκαλιάρη και να τη φιλήση έμπρός σ' όλο τον κόσμο... Η μεγάλη του έλπίδα ξαναγεννιόταν στην καρδιά του: Ίσως θα μπορούσε επιτέλους ν' άποκτήσει τ' ό πολυπόθητο παιδί! Ίσως θάδινε πιά τη συγκατάθεσή του ο γιατρός...
*

Ο Κλώντ είχε πάθει μια θλαδί τού μυός τού ώμου, όχι σοβαρά, αλλά πολύ άδυνηρή. Τ' ό ίδιο βράδυ, τον ξαναεπισκέφθηκε ο δόκτωρ Βαλμπέρ, στό μικρό δωμάτιό του. Τον συνάδευε η Συλβαίν. Είχε έπιμείνει να ξαναίδη τ' ό σωτήρα της, για να τον εύχारीστηση.

— Πως είδατε, κύριε Λυμπερό; τόν ρώτησε σπορνικά, θα με νομιάσε ίσως άχάριση, γιατί δεν σας είπα τίποτε όταν με σώσατε. Μά μ' ύουν άπασχολημένη τότε με την κ. Μπερτελέν. Είπε τόσο ευάισθητη, τόσο λεπτεπίλεπτη!...

— Δεν μου όφείλετε καμιά εύχारीσία, δεσποινίς Ραμερί, πρόφερε ο Κλώντ.

Της έκαμε έντύπναι η ειρωνική ματιά του. Έπειτα άπόρησε πως ήξερε τ' όνομά της.

— Μου τ' ό είπαν οι άλλοι εργάτες, της έζήγησε εκείνος.

Ο γιατρός έφυγε για μια άλλη κοντυνή έπισκέψη. Θα ξαναγύριζε σε λίγο, για να πάρη τη Συλβαίν. Ο Κλώντ έμεινε μόνος με την κόρη του. «Αν μπορούσε να πιστέψη πως ήταν κόρη τού!... Μά δλα έπιθεόαιναν τις παλές ύποψίες του, τις ύποψίες του...
— Δεν μου όφείλετε καμιά εύχारीσία, έπανέλεσε. Γιατί δεν έωσα έρας απ' τον κίνδυνο...
— Άλλά ποιόν;
Τ' ό χαμόγελο τού Κλώντ έγινε πιο πικρό.

— Ένα φάντασμα! άπάντησε.
— Μήπως μοιάζω με κάποιον πρόσωπο που κάσете;...
— Ακριβώς!

— Γι' αυτό λοιπόν, με κυττάζετε τόσο, όταν με πρωτοείδατε; είπε γλυκά η Συλβαίν.

Ο Κλώντ κούνησε τ' ό κεφάλι του καταφωκικά, δίχως να μιλήσει. Άφού δίστασε λίγο, η νέα ρώτησε:

— Μουμιάζε καμιά κόρη σας;
— Ίσως!... πρόφερε ο Κλώντ, μ' ένα σαρκαστικό μορφωμό.

Η Συλβαίν κατάλαβε ότι δεν ήθελε να έξηνηθή. Και προσάθηκε να διώξη τη λύπη του με άλλες σκέψεις. Τού μιλήσε για την ευτυχισμένη ζωή που θα περνούσε στό Σεζενάκ. Έπαίνεσε πάλι τούς προστάτες της.
— Άναπαίτε πολύ τόν κ. Μπερτελέν; τη ρώτησε άπότομα ο Κλώντ.
— Ό, ναι!

— Σαν πατέρα σας;
Η έρώτησις αυτή την βρήκε άπροετοίμαστη. Θυμόταν ότι ο πατέρας της ήταν ένας απλός εργάτης. Πως μπορούσε να τον συγκρίνη με τόν πλούσιο, δυνατό και τόσο μορφωμένο εργοστασιάρχη; Τους χωρίς μια άδυσσορα πνευματική και κοινωνική... Σώπασε λοιπόν. Κι' ο Κλώντ έζήγησε διαφορετικά τ' ό σιωπή της: Πιστεύε ότι την είχε ταραξεί η έρώτησή του, γιατί μάντεψε τ' ό δεσμά της με τόν Μπερτελέν και δεν ήθελε να φανερωθή τ' ό μυστικό της.

— Στοιχηματίζω ότι θα θέλατε πολύ να ναι πατέρας σας... έπέμεινε.
— Ό, ναι! Θα τόν λάτρευα, αν είχα την τύχη ναμεί κόρη τού!

Η άλμψι που πέρασε απ' τ' ά μάτια τού πληγωμένου, έκαμε τη Συλβαίν να ορασίση. Τη στιγμή εκείνη όμως έφτασε ο νιατρός και την πήρε μαζί του.

Στό δρόμο, η Συλβαίν σκεπτόταν μ' άννοχία ότι ο παράξενος εκείνος άνθρωπος, ο Άντρος Λυμπερό, φαινόταν νάχη κάτι τέταντιον τού Μπερτελέν... Ώστόσο δεν είχε τίποτε. Πως να κατηγορήσει τ' ό σωτήρα της;
«Άλλωστε ο Λυμπερό νιατρεύτικε γρήγορα, ξαναγύρισε στή δουλειά του κι' άπέκτησε τ' ό γενική συμπάθεια. Έπελάττει στούς άμντέρους τού με την ικανότητα και την ύποκλη τού καί στους συναδέλφους του με την ευθύτητα του. Όλοι προσπαθούσαν να νίνουν φίλοι του. Έάδ' χιστό, όμως άποκτούσαν κάποια οικειότητα μαζί τού γιατί έμεινε άπομονωμένος ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣΙ, Η συνέχεται

Η πριγκιπισσία και ο ποιητής

Οι έρωτες τού Μυσσέ και της Χριστίνας Μπελτζιογιόζο

Οι έρωτες της πριγκιπισσής Μπελτζιογιόζο με τόν Άλφρεντ Μυσσέ είναι άπό τούς πιο κομικούς που άναφέρει η Ιστορία. Άποτελούν, πραγματικά, ένα πρώτης τάξεως θέμα για όπερέττα, που θα ήταν γεμάτη από χαοιτωμένα επεισόδια.

Η γνωριμία τους έγινε στό Παρίσι τ' ό 1831. Η πριγκιπισσία και ο σύζυγός της είχαν φτάσει εκεί έξοισοτή από την πατρίδα τους την Ιταλία κι' έγκαταστάθηκαν σ' ένα μέγαρο στό Μοντανάρι.
Ήταν σ' αλήθεια ένα πολύ περίεργο ζευγάρι.

Στό Ισόγειο, ο πριγκίψ Μπελτζιογιόζο δεχόταν τις έπισκέψεις της μαρκήσιας Γκουίτσιόλι — της περίφημης φίλης τού Βύρωνος — και την κρατούσε πολλές φορές και τη νύχτα μαζί του. Στό επάνω πάτωμα, η πριγκιπισσία συγκέντρωνε γύρω της τούς θαυμαστές της.

Ο Άλφρεντ ντε Μυσσέ πήρε από πολύ άνωρίς μια ξεχωριστή θέση ανάμεσα σ' αυτούς.

Άλλά τ' ό ειδύλλιο, τού με την ώραία Χριστίνα διακοπτόταν συχνά από θυελλώδεις σκηνές, που έκαναν τούς διαδότες να στέκουν κάτω απ' τ' ά παράθυρα τού μεγάρου για να τις παρακολουθήσουν. Χώριζαν τότε για μερικές ημέρες η μερικές έβδομάδες. Άλλά, όταν περνούσε ο θυμός τους, έτρεχαν και πάλι ο ένας στην άγκαλιά τού άλλου.

Μία μέρα ο Μυσσέ συνάντησε τυχαία την πριγκιπισσία στό δρόμο. Ήταν πασκαμμένοι και είχαν να ιδωθούν από πολλές έβδομάδες. Συμφιλιάθηκαν, όμως, άμέσως και ο ποιητής την προσκάλεσε να φάνε μαζί σ' ένα κέντρο, που είχε τόν περίεργο τίτλο «Τ' ό καμπαρέ τού διαγύγιου». Εκεί υπήκαν σ' ένα ιδιαίτερο διαμέρισμα, μακριά από τ' ά βλέμματα τού κόσμου, που βρισκόταν στή μεγάλη αίθουσα. Άλλά, σε λίγο, άκούσαν χτυπήματα στή πόρτα.
— Ποιος είναι; ρώτησε ο ποιητής.
— Φίλος, άγαπήτ' μου Μυσσέ, άκούσθηκε μια φωνή απ' έξω. Είμαι ένν, ο Μπελτζιογιόζο. Τ' ό γκαρσόνι μου είπε ότι βρισκαίτε εδώ με τρυφερή συντροφία. Κι' έγω έπρεσε έχω μαζί μου μια άναγνημένη φίλη μου. Είμαστε δυο ζευγάρια και ζητούμε τη χαρά. Τι θα έλεγες αν διασκεδάσαμε μαζί;

Ο ποιητής ταραχθηκε. Άλλά βρήκε γήγορα την ψυχραιμία του και άπάντησε πώς από την πόρτα ότι θα ήταν ευτυχής αν τού δινόταν η ευκαιρία να διασκεδάσουν άλλη φορά μαζί. Άλλά τώρα τού ήταν άδύνατον γιατί η φίλη του δεν ήθελε με κανένα τρόπο να γίνη γνωστή τ' ό δνομά της.
Ο πριγκίψ δεν έπέμεινε και άπεσκούθηκε γελώντας.

Ο ποιητής ταραχθηκε. Άλλά βρήκε γήγορα την ψυχραιμία του και άπάντησε πώς από την πόρτα ότι θα ήταν ευτυχής αν τού δινόταν η ευκαιρία να διασκεδάσουν άλλη φορά μαζί. Άλλά τώρα τού ήταν άδύνατον γιατί η φίλη του δεν ήθελε με κανένα τρόπο να γίνη γνωστή τ' ό δνομά της.
Ο πριγκίψ δεν έπέμεινε και άπεσκούθηκε γελώντας.

Ένα λεπτό αν έμενε ακόμα, η πριγκιπισσία θα είχε λιποθυμήσει.
— Αυτή τη φορά, λίγο έλειψε να χωρίσαμε στά σοβάρα με τόν άνδρα μου, είπε. Άπό τότε, οι συναντήσεις τους γίνονταν σε μια μικρή βίλλα που η πριγκιπισσία είχε στις Βερσαλλίες.
Άλλά, αλλοίμονο! Δεν ήταν ο μόνος που δεχόταν εκεί.
Μία μέρα, η ύπνρετοιά της της άνήγγειλε την έπίσκεψή τού άκαδημαϊκού και ιστορικού Μινιέ, που άνηκε στην κατηγορία όχι τών θαυμαστών, αλλά τών τρυφερών φίλων της.
— Οδήγησε τον στό πράσινο σαλόνι, είπε η πριγκιπισσία.
Άλλά, τη στιγμή που ο Μινιέ την έσφιγγε στην άγκαλιά του, η ύπνρετορία χτύπησε έλαφρά την πόρτα.
Η Χριστίνα έτρεξε ν' άνοίξει και την άκουσε τότε να της ψιθυρίζει σιγά:
— Ήθελε ο κύριος Μυσσέ.
— Οδήγησε τον στό κίτρινο σαλόνι, ποδόςταε η πριγκιπισσία.

Την ήμερα εκείνη, στή μικρή και άπόμερη βίλλα τών Βερσαλλιών συνέβη ένα άπό τ' ά πιο περίεργα και πρωτότυπα έρωτικά κόλπα.
Η Χριστίνα έμενε λίγη ώρα με τόν Μινιέ και έπειτα εύρισκε μια πρόσκαιρη για να τρέξη στόν Μυσσέ. Σε λίγο, άφανε τόν ποιητή, για να ξαναγυρίσει κοντά στόν ιστορικό...

Κατά τ' ό βράδυ έφυγαν και οι δυο. Άλλά, στό μεταξύ, είχε γτάσει κι' ένας τρίτος, ο φιλόσοφος Βίκτωρ Κουζέν, που ήξερε επίσης να φτιάχνει θαυμάσια γλυκίσματα.

Η Χριστίνα είχε π' ό στην ύπνρετοιά της, που της άνήγγειλε την έπίσκεψή του: Ήταν στόν κύριο Κουζέν ότι είμαι λίγος άδιάθετη. Άλλά, ότι θα σηκωθώ άμέσως από τ' ό κρεβάτι μου για να τον δεχθώ. Πές τού άκούη, ότι θα ήμουν πολύ ευτυχισμένη να φάω από τ' ά χείρα τού μια ποιητήκα. Κι' έπειδή είμαι βέβαιη πως θα προθυμοποιηθ' να π' ό φτιάξη μόνος του, οδήγησε τον στην κουζίνα, φέρεσε τού μια δική σου ποδιά και δός του όλα τ' ά απαραίτητα ύλικά.
— Έτσι κι' έγινε.

Άψε — σβύσε ο Κουζέν φέρεσε την ποδιά, άνασκουμπήθηκε, κατέβηκε στην κουζίνα και καταπίσιπκε με τ' ό φτιάσιμο της ποτήγας.
Ήταν στό στοιχείο του.

Μετά την άναχώρησή τού Μινιέ και τού Μυσσέ, η Χριστίνα έτρεξε στην κουζίνα, όπου ο φιλόσοφος είχε φτιάξει στό άναμεταξύ, την ποιητήκα.
Η πριγκιπισσία, για να τόν άνταμείψη για τόν κόπο του, τόν καάτησε όλη τη νύχτα μαζί της...
Η μεγάλη άδυναμία της ήταν όμως πάντα ο Μυσσέ.

Άλλά, λίγο καιρό άργότερα, ένα άπό όπο γεγονός τούς χώρισε οριστικά. Ο Μυσσέ, έκτός από τούς άάνατους στίχους τού, έκανε και αξιόλογα σκίτσας. Μία μέρα, κατά τη διάρκεια μιας κομικής συγκεντρώσεως είπε στή Χριστίνα:

— Καμιά γυναίκα δεν έχει τόσο ώραία χαρακτηριστικά σαν τ' ά δικά σας. Κι' όμως θα ύπορούσε χωρίς να τ' ά μεταβάλω καθόλου, να κάμω τ' ά πρόσωπό σας να φανή σαν π' όν τ' ό κομική καϊκατούρα.
Και, παρίοντας ένα πολύδι, άρχισε να τραβάν μελμβές πάνω σ' ένα γαρτί.
Η επιτυχία αυτού τού σκίτσου ήταν μοναδική. Ο Μυσσέ δεν είχε μεταβάλει κανένα από τ' ά χαρακτηριστικά της Χριστίνας. Άλλά η έντύπναις που έδινε τ' ό σύνολό τους ήταν πολύ κομική. Όλοι ξεκαρδιστήκαν στά γέλια. Και η ίδια η πριγκιπισσία ώμολόγησε στό τέλος ότι τ' ό σκίτσο ήταν πολύ επιτυχημένο.

Άλλά κατά βάθος δεν συγχώρησε ποτέ στόν ποιητή την προσβολή τού της είχε κάμει. Κι' αυτό στάθηκε η άφορηή τού χωρισμού τών.

Ο Μυσσέ βοήγησε αυτό τ' ά χωρισμό σ' ένα ύπερόχο ποίημα, που έχει τόν τίτλο «Γιά μια νεκρή...». Λίγο καιρό άργότερα, η πριγκιπισσία ξαναγύρισε μαζί με τόν άνδρα της στην Ιταλία.

15ον — Πάρε κι' αυτά μαζί σου. Τό ένα είνε ένα νομάμα που ά- πευθύνεται στόν ευνενέστατο ύ- πουρνό και πούτανι τού Πανε- πιστηνίου τών Παοισίων κύριον Ζάκ Α- υινότ. Είνε φίλος μου κι' έλπιζω πως θα σε βοηθήση. Τό ποσόν που σου δίδω είνε πεντακάσιες πιστόλες τίς όποιες θα λα- δαίνης τακτικά κάθε χρόνο από σήμερα! Έλπιζω να σου θάναουν, γιατί δεν είμαι σε θέση να διαδένω περισσότερα. Στο κα- λό, ύποκόμπη...

»Ακούγοντας τὰ λόγια αυτά του πατέρα μου, έμεινα σάν αλιολιθωμένος. Έλπιζα ό- τι θα μου έδινε τὸ χέρι του να μ' άποναί- ρετηση για τελευταία φορά. Έλπιζα ότι θα μου έλεγε ανένα λόγo τρυφερό. Δυστυχώς ο πατέρας μου έμεινε βουδός.

»Η καρδιά μου πληνώθηκε βαθειά με τὴ στάσι του αυτή. Σάν να υπήρχαν δε αυτό, πρόσθεσε σέ λίγο με τόν ίδιο χροό τόσο και τὰ έξής:

— Έπειδή ένεις τὴν τιμή να φέρες τὸ δνομά μου, προσπάθησε να μὴ τὸ κηλι- δώσης.

»Κατάλαβα πὰ ότι αυτό ήταν τὸ τέλος τῆς συνομιλίας μας.

»Καί σε μιά ώρα έτοενα καλπάζοντας πρὸς τὸ Παοίσι.

»Ο Βοινδινός ήταν δλος αὐτιά. Ἡ Ιστο- ρία του Φλοεστάν ήταν πολὺ ενδιαφέρουσα. Πλησίασε λοιπὸν τὸ κάθισμά του πὶδ κον- τὰ στὸν ύποκόμπη να ν' άκούση κι' άλ- λα πὶδ ενδιαφέροντα πράγματα.

— Όταν έφτασα γιά πρώτη φορά στὸ Παοίσι, συνέχισε ὁ Φλοεστάν, έφυγε να γίνονται οί νιοστές τῆς στέψεως. Καί νά- οισ' στήν προστάσια του ύπουνοῦ Ἄυωτ προσκολληθήκα αμέσως στήν ύπνοεσία του Καρόλου του Θ' που ήταν ακόμα δώ- δεκα χρονών.

»Στὸ τέλος κάθε νοόνου άκρίδως ελά- δισαν ἀπὸ τὸν πατέρα μου τὸ έπίδουά μου χωρίς καμμία έπιστολή. Δεν ενδιαφε- ρόταν οὔτε γιά τὴν ύνεια μου, οὔτε γιά τὴν κατάστασί μου. Γὸ μόνον που ζητούσε ήταν να τὸ στείλω ἀπόδειξι παραλαβῆς τῶν νοημάτων.

»Ενὼ ἀντιθέτως τοῦ έστειλα ὄχι μόνον τὴν ἀπόδειξι ἀλλὰ κι' ἓνα έκτενέστατο νομάμα με τὴν έλπίδα ότι θα μαλάκωνε λίγο τὴ σκληρὴ καρδιά του. Δεν έλαβα ὅ- υως στὸ νομάμα μου αὐτὸ καμμία ἀπάν- τησι.

»Τὸν άλλο νοόνο έλαβα πάλι τὸ ίδιο ποσόν χωρίς καμμία ἄλλη είδησι.

»Στενωχωρήθηκα πολὺ με τὴν στάσι αὐ- τή του πατέρα μου.

»Τὸν έπόμενο δως χρόνο — πράγμα περίεργο — οὔτε νοήματα, οὔτε κανένα νομάμα έλαβα.

»Σκέφθηκα να γράψω στὸν πατέρα μου καί να τοῦ υπενθυμίσω τὴν καθυστέρησι τῶν νοημάτων τὰ όποία μου ήταν καί ά- πολύτως ἀναγκαία. Ἄλλὰ ὁ έγωισμός μου καί ἡ ύπεροφάνειά μου δεν μου επέτρεψαν να τὸ κάνω.

»Ζώντας δως μέσα στήν αὐλή μισούσα τὰ ψέμματα, τίς ύποκορίσιες, τίς κολακείες. Έτσι ἐνὼ ὅλοι έπαιοναν βαθιούς κι' αεί- ὤματα, ἐνὼ ἀντιθέτως ἦουν ὁ πὶδ παρα- μερισμένος. Ἀποφάσισα λοιπὸν να φύγω καί να τεθῶ στήν ύπνοεσία ξένου ξένου. φτάνει να ἦταν ἐνθ' ὁ στὴ Γαλλία.

»Πρὶν ἐγκαταλείψω τὸ Παοίσι, θεώσησα καλὸ να περάσω ἀπὸ τὸν πατέρα μου καί να τοῦ καταστήσω γνωστὴ τὴν ἀπόφασί μου. Ἥφερα βέβαια ότι αὐτὸς δεν θα συ- νεκινείτο, ἀλλὰ έπρεπε σάν πατέρας να ξε- ρῃ τί κάνω.

»Καί μιά μέρα βοήθηκα στὸν πύργο μας. Πεονώντας τὸν κῆπο έφτασα στὰ διαμερί- σματα τοῦ πατέρα μου, χωρίς να δῶ έστω κι' ἓναν ύπνοητὴ να έρῃ πρὸς ποῦπάν- τησι μου. Προνώσησα κατόπιν στὰ διαμε- ρίσματα τῶν ύπνοητῶν. Κι' ἐκεί δεν βοή- κα κανένα Πῆνα στους σταύλους, δεν εί- δα οὔτε ἓνα ἄλογο. Στὰ μαγειρεία οί φω- τίες ήταν σδυμένες καί φαίνοντουσαν ότι ειναν νοόνα ν' ἀνάψουν.

»Ἄουσια να τρουαζῶ με τὴν έρημιά έ- κεινη τοῦ πύργου μας. Στὸ μυαλό μου πέ- ρασε αμέσως ἡ ιδέα ότι ὁ πατέρας μου εί- γε πεθάνει. Ὡπλίσθηκα με θάρρος κι' άο- γισα να ψάχνω σ' ὅλα τὰ δωμάτια τοῦ πύργου. Φθάνοντας στήν κορεδβατοκάμαρα τοῦ πατέρα μου υπήκα μέρα. Μὰ δεν είδα τίποτε. Προνώησά στὸ παραπλεύρως δω- μάτιο πού τὸ νοσηματοποιούσε ὁ πατέρας μου καμμιὰ φορὰ γιά πρόνιορο νοσφεό. Σηκώνω τὸ παροπτάσμα καί βλέπω ἐκεί τὸν πατέρα μου.

»Δόξα σοι ὁ Θεός! Ὁ πατέρας μου ζούσε!

»Καθισμένος μπροστὰ σ' ἓνα τοαπέζι, σκυφτός διάβαζε. Πλάι του υπήρχαν τ' ά- πομεινάκια ἐνός λίτου δειπνου. ἀπὸ ψωμί νερό καί κασπούς.

»Κανένα έπίπλο δεν υπήρχε ἐκεί μέρα. »Τότε κατάλαβα τί είνε συμβῆ

»Ο πατέρας μου είνε φτωγέψει έτσι εα- φικά, ὅπως εαφικά είνε καί πλουτίσει. Έτσι εξηγήσα καί τὸ ότι είνε σταματήσεσι να μου στέλνῃ τὸ ποσόν που μου είνε ὀρί- σει γιά τὴ ζωή μου στὸ Παοίσι.

»Πλησίασα καί ύποκλίθηκα με σεβασμὸ πεοιμένοντας ν' άνοιξη τὴν ἀγκυλιά μου.

»Αὐτὸς ὡλίε με είδε σήκωσε τὸ μάτιο του καί μου είπε ὅπως πάντα ψυχρά:

— Είσαι σὺ, ύποκόμπη. Ένὼ ἐνόμιζα ότι είνεσι πεθάνει.

— Σὰς ένοησα, κύριε τοῦ ἀπάντησα με σεβασμὸ καί δεν έλαβα ἀπάντησί σας. Ένας λόγος που με ἀνάγκασε να έξ-

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

θω τώρα να σὰς δῶ ἦταν κι' αὐτὸς. Ἄνη- συχοῦσα πολὺ γιά τὴν ύνεια σας.

»Ο πατέρας μου πλησίαζε τὰ ὀγδόντα. Μὰ ὅταν έφηνενα γιά τὸ Παοίσι, τὸν είχα άφήσει σέ πολὺ καλὴ κατάστασι. Τώρα τὸν έβλεπα ἓνα κουρέλι σωματικὸ κι' ἀκό- μα οί στερεήσι τὸν είχαν τασκίσει.

— Καθὼς βλέπω, μου είπε δεν ἀποκα- τασταθήκατε ακόμα.

— Τότε κι' ἐνὼ τοῦ ἀπάντησα:

— Μὰ καί σεις, κύριε καθὼς βλέπω, σὰ βοίσκεσθε σέ καλύτερη κατάστασι.

— Τί με νοιάζει; μου είπε με ἀδιαφο- ρία. Λίγη ζωή μου μένει ακόμα.

Κατόπιν πήσα ἓνα κάθισμα καί τὸ πλη- σίασα κοντὰ του. Ἄουσια να τὸ διηγου- μαί τὴ ζωή τὸν πέντε χρόνων που έκανα στὸ Παοίσι. Ὅταν τελείωσα ὁ πατέρας μου κούβοντας τὴ συγκίνησί του μου είπε:

— Τὸ δνομά μου έπεσε σέ καλὰ χέρια, κύριε. Στὴν έποχή μας δως δεν φτάνει νάνα κανείς μόνο τίμιος, ἀλλὰ αὶ να προ- οδεῦῃ στὴ ζωή του. Στὴν ηλικία που είσθε πρέπει να κάνετε κάτι. Καί πότε φεύγετε πάλι.

— Αὔριο.

— Καί που θα πάτε;

— Δεν ξέρω ακόμα. Θα σκεθῶ ὅλη τὴ νύχτα.

— Πάντως μὴν φύγετε πρὶν με δῆτε. Έχω σκόπὸ να σὰς δῶσω ἐνὼ μιά κατεῦ- θνησι στὸ ταξίδι σας.

Ἀέσως ντύπησε ἓνα κουδούνι καί πα- ρουσιάστηκα ἓνας νερό- ύπνοητης περὶ- που στὴν ηλικία κι' αὐτὸς τοῦ πατέρα μου, ὁ ὁποίος με είνε μεγαλώσει.

— Κοντοῦά, τοῦ είπε, ὀδήγησε τὸν ὑπο- κόμπη στὸ δωμάτιό του.

Πραγματικά ὁ Κοντοῦά γεμάτος γαρά που με εανάδλεπε μ' έφερε στὸ δωμάτιο, που είνε περὰσι τὰ πρώτα νεανικά μου χρόνια. Τὴν ὅλη μέρα υπήκα τὸ πρὸτὶ τὸ νοσφεό τοῦ πατέρα μου. Τὴ στιγμὴ ἐκεί- νη έκλεινε στὸ φάκελλο ἓνα νομάμα.

— Ὑποκόμπη, μου είπε, θα φύγετε αμέ- σως γιά τὴν Τουρασίνη. Έκεί θα ζητήσετε κάποιον Λαντὺ Κογεφέρ, στὸν ὁποίό θα δώσετε τὸ νομάμα μου. Ἄν τὸν βοήθε- στε του τὸ νομάμα με τὸ έγγοναφο που τοῦ εαωκλείω καί τότε έλπιζω πως ἡ τύ- νη θα στοσφῇ με τὸ μέρος σας. Ἄν δως δεν γίνῃ τίποτε, τότε δεν σὰς μένει τίπο- τε άλλο παρὰ ν' ἀναλάβετε ὑπνοεσία στὸ στοαστὸ ἐνός ξένου κράτους. Ένω πολλές έλπίδες πὶν πεθάνω ν' άκούσω ότι νίνατε πλούσιος δυνατὸς κι' ἐνδεδος Σὰς πασχ- καλῶ μόνον να προσέξετε τὸ έγγοναφο, τὸ ἥποιο ἂν γαθῇ είσατε καί σεις γαυένος.

— Έπειτα μ' ἓνα παρόενο ναῦονελο μου νιθύσισε τούτίζοντας τίς λέξεις:

— Προσέξετε καί τοῦτο: Ἡ παρουσία σας στήν Τουρασίνη ν' άνησυγήση πολ- λούς. Καί τῶρα πνιγνέιτε τὸ καλὸ.

Εὐνοαιόσησα τὸν πατέρα μου γιά τὸ ἐνδιαφέρον του καί καθὼς έσκυβα να τὰ φιλήσω τὸ νεοί μου είπε με νλυκειά φωνή:

— Ὁ Θεός παιδί μου ἂς άνουνῇ γιά ζένα!

Κατέβηκα τὰ σκαλοπάτια συνοδευόμενος ὡς τὴν πρὸτα τοῦ πύργου ἀπὸ τὸν Κο- ντοῦά. Έκεί στάθηκα ν' άποναίρετησῶ τὸν πιστὸ μας ὑπνοητὴ κι' έβγαλα ἀπὸ τὴν τσέπη μου τὰ λίγα νοήματα που μου εί- ναν ἀπομεινεί. Τὰ νοήματα με τὸν Κο- ντοῦά βέβαιος ότι ἐκείνος θα τὸ εδινε ἡ- σφαλῶς τοῦ πατέρα μου. Έπειτα έφουνα.

— Καί τὸ φάκελλο τὸν είνετα μαζί σας: ὡτῶσε ἀνυπόμουνος ὁ Βοινδινός.

— Καί βέβαια... ἀπάντησε ὁ ὑποκό- μπε ἐκπληκτος ἀπὸ τὴν ἐρώτησι τοῦ νοσ- κόμου.

Κατόπιν τοῦ διηγήθηκε πως ἦθε στήν Τουρασίνη πως έμιασε νὰ βοή τὸν Λαν- τουά. Κογεφέρ γιά να τοῦ δώση τὸ έγγοναφο καί πως ειασε ότι αὐτὸς είνε πεθῶσι πρὸ τῶν ἐτῶν. Δεν πρόφτασε δως να μάθῃ ἔωτερα γιά τὴ μεσολάβησε ἡ μονογαμία με τὸν Δὸν Ραφαήλ.

— Καί τῶρα, ἀγάπητέ μου φίλε, κατέ- ληξε ὁ Φλοεστάν, τὴν Ιστορία τῆς ζωῆς μου τὴν έρερε τῶς καλὰ ὅσο κι' ἐνὼ ὁ ίδιος. Δεν ζήτῳ τίποτε ἄλλο ἀπὸ σὰς πα- ρὰ να μου δώσετε μιά συμβουλή: Τί να κάνω τὸ γράμμα, ἀφὸ αὐτὸς ὁ Κογεφέρ

πέθανε; Πρέπει να τὸ ὡρῶς στὸν αερόφο του ἢ καί τὸ γυρίσω στὸν πατέρα μου;

— Καί ποίος ἐνὼ τὸ γράμμα αὐτό; ὡ- τῆσε ἀνίσχυος ὁ Βοινδινός.

— Ποίος ἄλλος παρὰ ἐγὼ, ὁ νυίος τοῦ κόμπης Ντὲ Μορλάκ;

— Είμαι πολὺ περίεργος να τὸ δῶ, εί- πε ὁ νοσκόμος.

Τότε ὁ ὑποκόμπη τοῦ εδίδε, τὰ ρούχα του πού ἀπὸ ἡμέρες βοίσκοντουσαν διπλω- μένα σέ μιά καρέκλα.

»Ο Βοινδινός σηκώθηκε πρόθυμος γιά να ψάξη.

— Δεν ὑπάρχει τίποτε, είπε σέ πέντε λεπτά.

— Ψάξε παντοῦ. Ψάξε καί στίς τσέπες τῆς ζωπης μου.

— Οὔτε κι' ἐκεί βοίσκω τίποτε, ἀπάν- τησε ὁ Βοινδινός.

»Ο Φλοεστάν φώναξε τότε γεμάτος ά- γωνία:

— Δεν μπορεῖ να γαθῇ... Ἦταν ἐ- δῶ... πρέπει να βοεθῇ... Ποίος μποροῦ- σε να μου τὸ κλέψη;

— Οί ἐχθροί σας... ψιθύρισε ὁ Βοινδι- νός.

— Τί κάθεσαι καί μου συζητεῖς, φίλε μου; Πού τούς βοήκα ἐνὼ τούς ἐχθρούς, ἐδῶ πρὸς;

— Μὴ λησμονῆτε κύριέ μου, πως μόνος σας πρὸ ὀλίγου μου λέγατε, ότι ὁ πατέρας σας σὰς εῤύστησε να προσέχετε τούς ά- νθρωπῶς τῆς Τουρασίνης.

— Ένεις δικήν, φίλε μου. Καλὰ λές. Ἄλλὰ ποίος ἄλλος ἀπὸ σένα υπήκε στὸ σπίτι αὐτό, ὅλο τὸν καπὸ που ἡ κατάστα- σις μου ήταν σοδραῖ; Μόνον ἐγὼ...

— Ὅστε με παίρνετε γιά κανένα κλέ- φτη; ὡτῆσε ὁ Βοινδινός. Τί συμφέρον θα είνε ἐνὼ να σὰς πάρω τὸ γράμμα; Ένα μόνον σὰς λέω: ότι ἂν δεν ἦμουν ἐγὼ να σταθῶ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι σας σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, οί ἐχθροί σας θα σὰς είχαν ξεφορτωθῇ.

— Συχώρεσε με καλὲ μου φίλε, φώναξε συγκινημένος ὁ Φλοεστάν. Είμαι τῶρα ταραγμένος γιά τὴν ἀπώλεια τοῦ γράμμα- τος ἐκείνου. Έσὺ δεν ὑποπτεύεσαι κανέ- ναν;

— Ποίον να ὑποπτεύωμαι; Έκείνοι που σὰς τὸ πῆραν είναν συμφέρον να τὸ εἰ- σφαινόσιν. Τώρα πια τὸ γράμμα αὐτὸ εἰ- μαι βέβαιος θα ἐνῇ γίνει σταγῆν.

»Ο Φλοεστάν έπινξε μέσα του μιά κραυ- γὴ μανιδῶν. Έλπιζε πως μ' αὐτὸ τὸ γρά- μα θα γίνονταν πλούσιος καί δυνατὸς, ὡς τοῦ είνε πῇ κι' ὁ πατέρας του.

»Ο Βοινδινός τὸν κῦτταξε στὰ μάτια καί τοῦ είπε:

— Κύριέ μου, καταλαβαίνω τίς σκέψεις σας. Μένετε δως ἥσυχος καί οί φιλοδο- ξίες σας δὰ ἱκανοποιηθῶν.

— Τί θέλεις να πῇς μ' αὐτό; τραῦλισε ἐκπληκτος ὁ ὑποκόμπη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Έστι δίκης ὀφθαλμός...

Έξη μίλλια μακριὰ ἀπ' τὴν καλοκαιρι- νὴ Βιλλίτσα του, σέ μιά στορφή τοῦ μεγά- λου δρόμου, ὁ δόκτωρ Ρίτσαντ Μπρούμ- φιλντ πήδησε ἔξω ἀπ' τὸ αὐτοκίνητό του κι' έμεινε γιά μίαν στιγμὴ ἀκίνητος κυττά- ζοντας ἐκείνον που καθόταν στὸ βολάν... Έπειτα τὸ αὐτοκίνητο έπεσε πάνω στὰ κάγκελλα τῆς άκοης τοῦ δρόμου, τάσπαρε καί κατοακῦλησε στὸ γκρεμὸν...

Ἀκούσθηκε ὁ πάταγος τῆς πτώσεως του πάνω στους βράχους κι' αμέσως κατόπιν μιά τρομερὴ ἔκρηξι. Τότε ὁ δόκτωρ Μπρούμφιλντ ἀναστέναξε μ' ἀνακούφισι. Δεν ήταν πια ἓνας ἀστυνομικὸς ὀδοντοίατρος τῆς αμερικανικῆς πόλεως Ρόζεμποουργκ, νε- σκόπος κι' άξιουσέδαστος με σύζυγο καί τρία παιδιά. Ὁ Μπρούμφιλντ ήταν τῶρα τὸ ἀνώνριστο πτώμα, μέσα στὸ κομματια- σμένο αὐτοκίνητο. Ὁ ἄνθρωπος που στε- κόταν στὸ δρόμο, είνε ἄλλας εἰς ὄνομα κι' ἰδιότητα: Ἦταν ὁ Νόρμαν Γουίντνυ ψη- λός, ἑλκυστικός, ἀνύπανττος. Θα πῆγαίνε ἄλλοῦ μακριὰ, καί θα μπορούσε ἐπιτέλους να ζήσῃ τὰ δνειρά του καί να εαναθυμῆθῃ τὰ νεύια του, μακριὰ ἀπ' τὴ μούχλα τοῦ Ρόζεμποουργκ.

Ένα ἄλλο αὐτοκίνητο περίμενε λίγο μα- κύτερα, κρυμμένο μέσα στὸ δάσος. Ὁ Μπρούμφιλντ κάθησε στὸ βολάν καί ἐκεί- νησε πρὸς τὸν Καναδά, πρὸς τὴν ἐλευ- θερία...

Είνε καταστῶρεσι τὸ σχέδιό του με ὡ- πουνὴ κι' ἐπιτέλεια. Πολλοὺς μῆνες προη- γουμένως, είνε ἀσφαλίσει τὴ ζωή του γιά 27.000 δολάρια, ὑπὲρ ἓνας καποίου ανύ- παρκτου Νόρμαν Γουίντνυ κατοίκου τοῦ Σήπτλ. Είνε συντάζει τὴ διαθήκη του, κλη- ροδοτώντας τὴ μικρὴ περιουσία του στήν οἰκογένειά του. Είνε προσφέρει 500 δολ- λάρια γιά μιά καινούργια ἐκκλησία, ὡστε να τὸν νοσήσουν ὅλοι εὔπορο, θεοφοδούμε- νο καί ἄριστο οἰκογενειακό.

Είνε έπειτα γεμίσει μιά Βαλίτσα με πα- λινες εἰσημερίδες, είνε παρουσιασθῇ στὸ σι- δηροδρομικὸ σταθμὸ τοῦ χωριοῦ Μάουριλ- νας Νόρμαν Γουίντνυ κι' είνε σταλεί ἀπὸ κεί με τὸ τρένο τὴ Βαλίτσα στὸν εαυτό του, στὸ Σήπτλ.

Είνε διαλέξει ἂν τὸ μεταδῇ τὸ θῶμα του: ἓνα κάποιον Ντένις Ρουάσελ τύπο ὑποῖ- που ζῶσε ὀλομόνατος σέ μιά ἄλλη πόλῃ, καί που τοῦ εἰσφίσε στὸ ἀνάστημα καί στή σωματικὴ διάπλασι. Τὸν ἐκάλεσε μιά νύχτα με κάποιον πρόφασι στὸ εἶημο ἐ- ἑοχικό σπιτάκι του, δίχως να τὸ εἰρη κα- νεί. Τοῦδωσε να πῇ, καί στὸ τρίτο πο- τῆρι τούρριξε μέσα μιά δυνατὴ δόσι σπο- γίνης. Σέ λίγο, ὁ δυστυχισμένος ἄνθρω- πος είνε ξεσηχῆσει με σπασμούς.

»Ο Μπρούμφιλντ δεν αισθανόταν καμμία συμπόνοια, οὔτε τύψεις συνειδήσεως. Έ- ντυσε τὸ νεκρὸ μ' ἓνα κοστούμι δικό του, τοῦ πέρασε στὸ δαχτύλο τὴ βέρα του κι' ἔγωσε ἀνάμεσα στὰ σφιγμένα δόντια του τοῦ δυο φουίγγια δυναμιτίδος. Τὸν ἔπληξε κα-

τόπιν με τὸ αὐτοκίνητό του ὡς τὴν ἀπότο- μη στορφή τοῦ δρόμου πρὸ είνε διαλέξει, φρενάρισε ἐκεί, κάθισε σπὴ θέσι τοῦ σωφῆ- ρο τῶ πτώμα ἀνάψε τὸ μακρὸ φωτῆρι τῆς δυ- ναμιτίδος ἔβαλε σέ κίνησι τὸ αὐτοκίνητο καί πήδησε ἔξω.

»Ὅλα είνοναν ὅπως τὰ είνε προβλέψει: Μετὰ τὸ γκρέμισμα τοῦ αὐτοκινήτου, ἔξεο- ράγη ἡ δυναμιτίς. Θάγε κατακοματιάσει δίχως ἄλλο τὸ κεφάλι τοῦ νεκροῦ. Ὅταν θα τὸν εῤοισκαν λοιπὸν, ἀνάμεσα στὰ συν- τοίμματα τοῦ αὐτοκινήτου, τὰ ρούχα του καί ἡ βέρα θαπειθαν τὴν ἀστυνομία ότι ἦ- ταν ὁ Μπρούμφιλντ. Ὅσο γιά τὴν παρου- σία τῆς δυναμιτίδος μέσα στὸ αὐτοκίνητο, δεν θα φαίνονταν παράξενη, γιά τὸν τε- λευταίο καιρὸ ὁ Μπρούμφιλντ ἀγόρασε τακτικά δυναμιτίδα καί τὴν ἐπῆγαίνε στὸ ἐξοχικό σπίτι του, ὅπου είνε βάλε μερικά φουρνέλα στους διπλανούς βράχους.

»Ο Νόρμαν Γουίντνυ βοήκε κατόπιν δου- λειὰ σ' ἓνα ἀγρόκτημα τοῦ Καναδά. Ἀδύ- νατος κι' ἡλιοψημένος, φαίνονταν τῶρα ἄλ- λοιότικος ἀπ' τὸ δόκτωρα Μπρούμφιλντ.

Προέβλεπε ότι ἡ ἀσφαλιστικὴ εταιρεία θ' ἀναζητούσε τὸ Γουίντνυ, γιά να τὸν πλη- ρώσῃ τὸ ποσόν τῆς ἀσφαλείας τοῦ Μπρούμ- φιλντ. Τηλεγράφοησε, λοιπὸν στὸ σιδη- ροδρομικὸ σταθμὸ τοῦ Σήπτλ να ποῦ στεί- λουν τὴ Βαλίτσα με τίς εἰσημερίδες στὴ νέα διαμονή του. Μαζὶ τῆς θάφτανε κι' ὁ λογαρίσμος τῶν ἐξόδων. Αὐτός, ἡ ἀποδεί- ξις παραδόσεως τῆς Βαλίτσας στὸ χωριὸ Μάουριλ κι' ἡ βεβαίωσις τοῦ κτηματία στὸν ὁποίό ἐργαζόταν, θ' άκούσαν γιά ν' ἀποδείξουν στήν ἀσφαλιστικὴ εταιρεία ότι ἦταν ὁ Γουίντνυ.

Εαφικά δως έφτασαν στὸ χτῆμα δυὸ ἀστυνομικοί καί τὸν συνέλαδαν!

Τί είνε συμβῆ;... Κάτι που δεν τὸ εἶ- γε προβλέπει... Ὅταν ἡ ἀστυνομία είνε βοή τὸ κατακοματιασμένο αὐτοκίνητο, εἶ- γε διαπιστώσει ἀπ' τὴ μηχανή του ότι εἶ- τρεχε με δευτερὴ ταχύτητα, δηλαδὴ μόνον με 15 χιλιόμετρα τὴν ώρα. Ἦταν ἀδύνα- τον λοιπὸν να μὴν προλάβῃ ὁ σωφῆρ να σταματήσῃ, πρὶν πέσει στὸ γκρεμὸν... Δεν χρειάζοντουσαν περισσότερα στοιχεία, γιά να μαγεύουν οί ἀστυνομικοί τὴ σκηνο- θεσία. Ἡ ταυτοτης τοῦ θύματος είνε ἐξα- κριβῶθῃ ἀπ' τὸ ἰδιότερο σῆμα που εἶ- χαν τὰ μυχία τῶν ποδιῶν του.

Έτσι, ὁ ἐγκληματίας ὀδοντοίατρος δι- κάσθηκε καί καταδικάσθηκε σέ θάνατο. Δεν ἐξετελέσθη δως ἡ ποινή του, γιά τὴν στίς 12 Ὀκτωβρίου 1921 αὐτοκτόνησε μέ- σα στὴ φυλακή του. Ἦταν ἡ δευτερὴ φορὰ που σκοτώνε τὸν εαυτό του, σ' ἄληθεια τῶρα!

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Η ΘΕΛΙΣ της Γυναίκας

Κουβεντούλες

Με ρωτάτε, καλή μου φίλη, αν μπορείτε να δεχθείτε την πρόσκληση που σας κάνει ο φίλος σας να κάμει μαζί μια έκδρομη που θα κρατήσει τρεις ημέρες, με άλλους λόγους ένα μικρό ταξίδι. Μου λέτε ότι το περιού ο λόγος πρόσωπο είναι ένας νέος με άρχες, ότι φημίζεται για τη σοβαρότητά του και γι' αυτό δεν θεωρείτε διόλου άστοχο να δεχθείτε την πρότασή του. Είσθε όμως πολύ στενοχωρημένη που οι γονείς σας εξανέστησαν όταν τους μιλήσατε γι' αυτό και εν τέλει ζητάει τη γνώμη μου.

Πολύ φοβόμαι, αγαπητή μου, πως δεν θα σας ευχαρίστησε η απάντησή μου γιατί θα σας πω ότι έχουν δική οι γονείς σας, όχι μόνο να μη σας επιτρέψουν να κάμει μια τέτοια τρέλλα, αλλά και να σας μαλώσουν που σκεφθήκατε κάτι παρόμοιο. Όσο για τον νέο να μου επιτρέψετε να αμφισβώλω κάπως για την σοβαρότητά του, γιατί η πρότασή του πως σας έκαμε δεν δείχνει τέτοιο πράγμα. Αυτός περισσότερο από κάθε άλλον θα έπρεπε να καταλάβει ότι μια καπέλλα δεκοσμητή χούφτα δεν ταξιεύει μόνη της με ένα νέο όσο και αν βέλη να φαίνεται εξελιγμένη. Πώς το θέλετε, εινε μερικα πράγματα που δεν νινονται. "Ελπίζω πως θα θελήσετε να με καταλάβετε και από πάντων θα πεισθίτε ότι οι γονείς σας δεν θέλουν το κακό σας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

Το Πάσχα εμφανίζονται συνήθως όλες οι ανοιξιάτικες ή οι καλοκαιρινές τουαλέτες, αν και λίγες ασφαλώς είναι οι τυχερές που μπορούν να έχουν στην γκαρνταρόμπα τους και καλοκαιρινά και ανοιξιάτικα φορέματα. Όπωςδήποτε η προσέγγισις του Πάσχα εκτός των άλλων συγκινήσεων δίνει

Νυφικό φόρεμα που είναι το γιέρ από άσπρο λαινάκι και έχει κοντή φούστα. Συνήθιζεται πολύ για νύμφους όχι πολύ επίσημους.

Τα καπέλλα

Το ζήτημα των καπέλλων είναι το πιο πολύπλοκο, γιατί δεν ξέρουμε αν τα γυναικεία μαλλιάκια θα δεχθούν να φυλακισθούν το καλοκαίρι ή αν θα ξαναστατήσουν.

Πάντως οι Παριζιάνες δεν φαίνονται διόλου διατεθειμένες να φορέσουν καπέλλα το καλοκαίρι και όταν λεμε Παριζιάνες δεν εννοούμε βέβαια τις ξένες που επισκέπτονται τη γαλλική πρωτεύουσα και για να μη φορούν καθυστερημένες έννοιον καλά και σώνει, να φορέσουν, ότι βλέπουν στις βιτρίνες. Θα μου πείτε: «Μα οι βιτρίνες στο Παρίσι έχουν πράγματα που δεν είναι της μόδας.» Κάθε άλλο. Έχουν, ότι αποτελεί την τελευταία λέξη της μόδας. Άλλα έχουν πράγματα για όλα τα γούστα, από μπλε λαινάκι με κόκκινα λαινάκια, στρουγγυλή μπασκαλιά, κρύτερη πίσω, γαρνιρισμένη με ποικίλα.

Πασχαλιάτικο τανιεράκι από μπλε λαινάκι με κόκκινα λαινάκια, στρουγγυλή μπασκαλιά, κρύτερη πίσω, γαρνιρισμένη με ποικίλα.

Χαρακτηριστικό τανιεράκι από μπλε λαινάκι με κόκκινα λαινάκια, στρουγγυλή μπασκαλιά, κρύτερη πίσω, γαρνιρισμένη με ποικίλα.

Χαρακτηριστικό τανιεράκι από μπλε λαινάκι με κόκκινα λαινάκια, στρουγγυλή μπασκαλιά, κρύτερη πίσω, γαρνιρισμένη με ποικίλα.

Χαρακτηριστικό τανιεράκι από μπλε λαινάκι με κόκκινα λαινάκια, στρουγγυλή μπασκαλιά, κρύτερη πίσω, γαρνιρισμένη με ποικίλα.

Χαρακτηριστικό τανιεράκι από μπλε λαινάκι με κόκκινα λαινάκια, στρουγγυλή μπασκαλιά, κρύτερη πίσω, γαρνιρισμένη με ποικίλα.

Χαρακτηριστικό τανιεράκι από μπλε λαινάκι με κόκκινα λαινάκια, στρουγγυλή μπασκαλιά, κρύτερη πίσω, γαρνιρισμένη με ποικίλα.

Χαρακτηριστικό τανιεράκι από μπλε λαινάκι με κόκκινα λαινάκια, στρουγγυλή μπασκαλιά, κρύτερη πίσω, γαρνιρισμένη με ποικίλα.

Χαρακτηριστικό τανιεράκι από μπλε λαινάκι με κόκκινα λαινάκια, στρουγγυλή μπασκαλιά, κρύτερη πίσω, γαρνιρισμένη με ποικίλα.

Χαρακτηριστικό τανιεράκι από μπλε λαινάκι με κόκκινα λαινάκια, στρουγγυλή μπασκαλιά, κρύτερη πίσω, γαρνιρισμένη με ποικίλα.

Χαρακτηριστικό τανιεράκι από μπλε λαινάκι με κόκκινα λαινάκια, στρουγγυλή μπασκαλιά, κρύτερη πίσω, γαρνιρισμένη με ποικίλα.

Χαρακτηριστικό τανιεράκι από μπλε λαινάκι με κόκκινα λαινάκια, στρουγγυλή μπασκαλιά, κρύτερη πίσω, γαρνιρισμένη με ποικίλα.

Χαρακτηριστικό τανιεράκι από μπλε λαινάκι με κόκκινα λαινάκια, στρουγγυλή μπασκαλιά, κρύτερη πίσω, γαρνιρισμένη με ποικίλα.

Χαρακτηριστικό τανιεράκι από μπλε λαινάκι με κόκκινα λαινάκια, στρουγγυλή μπασκαλιά, κρύτερη πίσω, γαρνιρισμένη με ποικίλα.

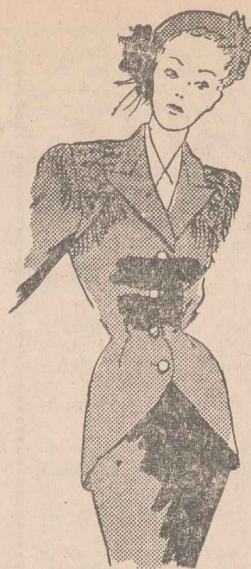
Χαρακτηριστικό τανιεράκι από μπλε λαινάκι με κόκκινα λαινάκια, στρουγγυλή μπασκαλιά, κρύτερη πίσω, γαρνιρισμένη με ποικίλα.

Χαρακτηριστικό τανιεράκι από μπλε λαινάκι με κόκκινα λαινάκια, στρουγγυλή μπασκαλιά, κρύτερη πίσω, γαρνιρισμένη με ποικίλα.

Χαρακτηριστικό τανιεράκι από μπλε λαινάκι με κόκκινα λαινάκια, στρουγγυλή μπασκαλιά, κρύτερη πίσω, γαρνιρισμένη με ποικίλα.

Χαρακτηριστικό τανιεράκι από μπλε λαινάκι με κόκκινα λαινάκια, στρουγγυλή μπασκαλιά, κρύτερη πίσω, γαρνιρισμένη με ποικίλα.

Χαρακτηριστικό τανιεράκι από μπλε λαινάκι με κόκκινα λαινάκια, στρουγγυλή μπασκαλιά, κρύτερη πίσω, γαρνιρισμένη με ποικίλα.

φτάσουν θα κατέβη για να χαιρετήσει την κυρία με τον συνήθη τρόπο, δηλαδή βγάζοντας το καπέλλο του και φιλώντας το χέρι της ή απλώς σφίγγοντάς το. Το νεοφύλλημα δεν είναι κάτι απαραίτητο και ποτέ δεν πρέπει να παρεξηγούμε έναν κύριον, αν δεν έχει τη συνήθεια να το κάνει.

Ωραιότητες και υγιεινή

Τα λουτρά: Πολλές φίλες μου με ρωτούν, αν πρέπει να κάνουν κρύο λουτρό ή ζεστό. Άλλα αυτό το ζήτημα θα το κανονίσουν μόνες τους, γιατί οι γιατροί υποστηρίζουν ότι ωφέλει το λουτρό το οποίο και ευχαριστεί συγχρόνως. Επομένως αν μπαίνοντας σε κρύο νερό αισθάνεστε ένα μικρό ρίγος, με άλλα λόγους τουρτουρίζετε, δεν πρέπει να ρίξετε, δεν πρέπει να κάνετε κρύο λουτρό, γιατί είναι ενοχλητικό και θα σας βλάψει στην καρδιά. Αν σας ευχαρίστησε το κρύο νερό, τότε συνεχίστε αφορα κρύα λουτρά. Πάντως και όταν κάνετε ζεστό λουτρό δεν πρέπει να υπερβείτε τους 27 βαθμούς γιατί η μεγάλη θερμότητα κουράζει την καρδιά και χαλαρώνει τους μύς.

Καλόν είναι το ζεστό λουτρό να γίνεται το βράδυ, πριν κοιμηθείτε, γιατί ξεκουράζει το σώμα και διευκολύνει τον κανονικό ύπνο. Θα ξυμπεριλάβω και για τη διατήρησις της υγείας αλλά και για τη διατήρησις της νεότητας. Όταν δεν κοιμάστε καλά έχετε πρόσωπο κουρασμένο, μάτια νεκρά και σιγά-σιγά αποκαίτε ρυτίδες.

Μη μένετε πολύ μέσα στον λουτήρα σας. Πέντε λεπτά το πολύ φθάνουν. Έτσι ωφέλιμα και τονώνεται το σώμα. Το πιο πολύ κουράζει. Μη μπαίνετε επίσης σε κρύο νερό όταν είστε ιδρωμένες. Αποφεύγετε τα κρύα λουτρά, αν έχετε πονοκεφάλους, ή κίρσοις.

Η αλληλογραφία μου

Ελπίδοφόρον.— Μετά το ξέρισμά σας να χρησιμοποιήτε μια κρέμα που δεν έχει άλλον προορισμό παρά να μαλακώσει την επιδερμίδα σας που θα είναι κάπως έρηθισμένη. Αυτό είναι απαραίτητο.

Μετανοημένην Κ.— Τι να σας πω, μικρούλα μου, και πως να σας λυπηώ; Και όμως δεν μπορώ να μη σας πω την αλήθεια: Το μόνο φάρμακο είναι η ομορφιά. Μη βλέπετε τίποτε στα μαλλιά σας και σε διάστημα 3-4 μηνών θα επανέλθουν μόνα τους στο φυσικό τους χρώμα. Μη πιστέψετε, ότι άλλο και αν σας πούν.

Μιμίζαν.— Αυτή η συνταγή θα σταματήσει τον πόνο των μαλλιών σας: Τεντώστε ντεκινάκι 15 γρ. "Ασέτακ ντ" αμμονιάκ 10 γρ. Ροζμί 60 γρ. Να τρίψετε με αυτό τις ρίζες. Έπειτα όμως υποθέτω ότι το πέσιμο οφείλεται σε γενική εξασθένισις του οργανισμού, καλόν είναι να πητε στο γαστρολόγο, αν υπάρχει παιδί στο σπίτι. Πάντως το πασχαλιάτικο δώρο είναι προαιρετικό, άλλ' αν μάς καλέσουν σε γεύμα τότε καταντή υποχρεωτικό.

Ενας κύριος όμως που δέχεται πασχαλιάτικη πρόσκλησις από φίλους του μπορεί, για ν' ανταποδώσει, να καλέσει κι' αυτός τους φίλους του σε ένα καλό ρεστωράν ή σε μια έξοχη, αν έχει δικό του αυτοκίνητο. Στην περίπτωση αυτή αν οι καλεσμένοι του είναι ανδρόγυνο οι θέσεις που θα τους δώση στο αυτοκίνητό του θα είναι οι εξής: "Αν οδηγεί ο ίδιος θα τοποθετήσει το ανδρόγυνο στις πίσω θέσεις αν όμως έχει σωφισ τότε θα καθίσουν στις δυο άκρες αυτός και ο κύριος και θα τοποθετήσουν την κυρία στη μέση. Θα τους οδηγήσει δε σε ένα από τα καλά έξοχα κέντρα και αναλόγως της ώρας θα τους προσφέρει όρεκτικά και ούζο ή μπύρα, τσάι, γεύμα. Στον γυρισμό, είναι περιττό να πούμε, ότι θα τους πω ως την πόρτα του σπιτιού τους και όταν

φτάσουν θα κατέβη για να χαιρετήσει την κυρία με τον συνήθη τρόπο, δηλαδή βγάζοντας το καπέλλο του και φιλώντας το χέρι της ή απλώς σφίγγοντάς το. Το νεοφύλλημα δεν είναι κάτι απαραίτητο και ποτέ δεν πρέπει να παρεξηγούμε έναν κύριον, αν δεν έχει τη συνήθεια να το κάνει.

Το ζήτημα των καπέλλων είναι το πιο πολύπλοκο, γιατί δεν ξέρουμε αν τα γυναικεία μαλλιάκια θα δεχθούν να φυλακισθούν το καλοκαίρι ή αν θα ξαναστατήσουν.

Πάντως οι Παριζιάνες δεν φαίνονται διόλου διατεθειμένες να φορέσουν καπέλλα το καλοκαίρι και όταν λεμε Παριζιάνες δεν εννοούμε βέβαια τις ξένες που επισκέπτονται τη γαλλική πρωτεύουσα και για να μη φορούν καθυστερημένες έννοιον καλά και σώνει, να φορέσουν, ότι βλέπουν στις βιτρίνες. Θα μου πείτε: «Μα οι βιτρίνες στο Παρίσι έχουν πράγματα που δεν είναι της μόδας.» Κάθε άλλο. Έχουν, ότι αποτελεί την τελευταία λέξη της μόδας. Άλλα έχουν πράγματα για όλα τα γούστα, από μπλε λαινάκι με κόκκινα λαινάκια, στρουγγυλή μπασκαλιά, κρύτερη πίσω, γαρνιρισμένη με ποικίλα.

Χαρακτηριστικό τανιεράκι από μπλε λαινάκι με κόκκινα λαινάκια, στρουγγυλή μπασκαλιά, κρύτερη πίσω, γαρνιρισμένη με ποικίλα.

Χαρακτηριστικό τανιεράκι από μπλε λαινάκι με κόκκινα λαινάκια, στρουγγυλή μπασκαλιά, κρύτερη πίσω, γαρνιρισμένη με ποικίλα.

Χαρακτηριστικό τανιεράκι από μπλε λαινάκι με κόκκινα λαινάκια, στρουγγυλή μπασκαλιά, κρύτερη πίσω, γαρνιρισμένη με ποικίλα.

Χαρακτηριστικό τανιεράκι από μπλε λαινάκι με κόκκινα λαινάκια, στρουγγυλή μπασκαλιά, κρύτερη πίσω, γαρνιρισμένη με ποικίλα.

Η ΓΗ ΜΑΣ ΘΑ ΓΕΜΙΣΗ Τέρατα

Οι κίνδυνο, από τη χρησιμοποίησις της ατομικής ενέργειας

ΠΟΛΛΟΙ Άμερικανοί βιολόγοι και φυσικοί, ασχολούμενοι με τα προβλήματα της ατομικής ενέργειας εξέφρασαν τελευταία σοβαρούς φόβους για το μέλλον της ανθρωπότητος. Ένας απ' αυτούς, μάλιστα, ο δόκτωρ Έρμαν Μύλλερ, βραβειον Νόμπελ της Ιατρικής για το 1946 βλέπει στην απελευθέρωσις της ατομικής ενέργειας έναν κίνδυνο βαθμιαίου εκφυλισμού των ζώντων όντων. Ο δόκτωρ Μύλλερ έκαμε διάφορα πειράματα σε μύγες, που τις υπέβαλε στην επίδρασις ακτίνων Χ. Παρήρρησε λοιπόν ριζικές αλλοιώσεις στους απογόνους των: Γεννήθηκαν δηλαδή έτοι μύγες δίχως φτερά, άλλες με μάτια πράσινα, κιτρινα κόκκινα άλλες τυφλές ή δίχως μάτια, άλλες άτριχες ή με άλλοτετες τρίχες, άλλες νάνες ή κουτσές... Ο δόκτωρ Μύλλερ κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι περισσότερες μεταβολές που επέρχονται σ' αυτά τα ζώα από την επίδρασις της ραδιενέργειας είναι δυσμενείς και ότι οι μεταβολές προς το καλύτερο είναι τόσο σπάνιες, που καταστύβουν να μην έχουν σημασία.

Το ίδιο λοιπόν αποτέλεσμα μπορούν να έχουν οι ακτίνες. Οι ακτίνες θα επηρεάσουν απ' το βιογενετικό κύτταρο κι' επηρεάζουν συνεπώς την κληρονομικότητα. Για να μιλήσουμε πιο συγκεκριμένα η ραδιενέργεια προκαλεί μεταβολές στα «χρωματοσώματα» των άρσενικών και των θηλυκών γεννητικών κυττάρων. Τα «χρωματοσώματα» είναι υπερμικροσκοπικά μόρια ζωντανών λευκωμάτων, αποτελούμενα από διάφορα χημικά άτομα ενωμένα μεταξύ τους κατά ώριμο τρόπο. Αναλόγως του είδους αυτών των ατόμων και της συνδεσώσεως των, τα «χρωματοσώματα» δημιουργούν το ένα ή το άλλο ανθρώπινο χαρακτηριστικό π.χ. το χρώμα των ματιών, το μέγεθος της μύτης, το σχήμα των χειρών κλπ. Μεταβιβάδονται δε α-ναλλοίωτα απ' τη μία στην άλλη γενιά και γι' αυτό οι απόγονοι μοιάζουν με τους προγόνους των. Ο θαμβορδισμός όμως με ακτίνες Χ ή με ατομική ραδιενέργεια μετακινεί διάφορα άτομα των «χρωματοσωμάτων», αλλάζοντας τη μορφή τους και συνεπώς την επίδρασις τους. Έτσι, ένα «χρωματοσώμα» που δημιουργούσε π.χ. μαύρα μάτια αρχίζει να δημιουργεί γαλάνα.

Άλλα θα μπορούσαμε να μην έχουμε καμιά ανησυχία, εφ' όσον δεν χρησιμοποιούμε την ατομική ενέργεια για θανατικούς σκοπούς, εφ' όσον δηλαδή δεν υποβάλουμε στην επίδρασις της ζωντανούς οργανισμούς.

Ο δόκτωρ Μύλλερ παρατηρεί όμως ότι το γεγονός αυτό δεν απομακρύνει τον κίνδυνο. Από τα ατομικά εργαστήρια, λέγει, εκπέμπονται ακτινοβολίες, που επιδρούν καταστρεπτικά στους ανθρώπους, τα ζώα και τα φυτά.

Αν οι άνθρωποι δεν καταστραφούν από ένα ατομικό πόλεμο, υπερβαίνει ο δόκτωρ Μύλλερ, είναι επωδύποτε καταδικασμένοι σ' ένα βαθμιαίο εκφυλισμό από το γεγονός και μόνον ότι άρχισαν να χρησιμοποιούν την ατομική ενέργεια. Και αν συνεχισθί αυτή η χρησιμοποίησις, πολύ σύντομα ίσως θα ιδούμε να εμφανίζονται αποκρουστικά τέρατα, παιδιά χωρίς χέρια και πόδια, άλλα με υπερέρημα μέλη, άλλα με ιδιόρυθμα κεφάλια ή με παράξενα χρώματα, άλλα τυφλά ή άτρηχα. Το ίδιο όμως πρόκειται να συμβεί πιθανώς και στα ζωικά φυτικά βασίλεια. Η εξέλιξις των όντων θα ακολουθήσει ένα γοργότατο ρυθμό. Οι μέλλουσες γενεές θα ζήσουν μέσα σ' έναν παράξενο κόσμο, που θα κατοικείται από εφιαλτικά πλάσματα. Μέσα σ' αυτό τον κόσμο θα βλέπαμε τη χλόη των ανδρών και τους μυκήτας να ορθώνονται σαν γιγαντιαία δένδρα και αντίθετα τις περφόρες δρύς και τα έλατα να μεταβάλλονται

σε θάμνους. Οι ατομικές ακτινοβολίες θα είχαν επίσης δυσάρεστη επίδρασις στον κόσμο των εντόμων και των ζώων. Θα βλέπαμε τότε γιγαντιαίες πεταλούδες να πετούν στον αέρα ταλούδρες να πετούν στον αέρα άραχνες μεγάλες σαν μπουλντόγκ και ακυλιά μικρά σαν ποντίκια,...

Η ατομική ραδιενέργεια περιέχει τριών ειδών ακτίνες, τις «άλφα» (βήτα) και «γάμμα». Οι τελευταίες είναι οι πιο διεισδυτικές και προκαλούν τα άμεσα αποτελέσματα, στο μέρος της έκρηξης μιας ατομικής βόμβας. Οι «άλφα» και οι «βήτα» ταξιεύονται πιο αργά. Η ενέργειά τους δεν είναι άμεση. Μπορεί όμως να γίνουν με τον καιρό επικινδυνότερες από τις ακτίνες «γάμμα» για τον εξής λόγο: Τα μόρια των ραδιενεργών ουσιών που τις εκπέμπουν φθάνουν σε μεγάλες αποστάσεις, μαζί με τα σύννεφα κι' έπειτα πέφτουν με τη βροχή στα ποτάμια και στις λίμνες. Έτσι λοιπόν εισχωρούν, μαζί με το νερό μέσα στο ανθρώπινο σώμα, στα ζώα και στα φυτά. Και μένουν πια υφιστάμενα μέσα στο σώμα, εγκατεστημένα στα κόκκαλα. Ο οργανισμός δεν μπορεί να τα διώξει. Γίνονται άπειρες εστίες συνεχούς και εσωτερικής ακτινοβολίας, που καταστρέφει λίγο-λίγο όλα τα ζωντανά κύτταρα και προκαλεί καρκίνο των οστών, εκφύλιση του ήπατος, καταστροφή των αιμοσφαιρίων, προπάντων δε βλάβες των κυττάρων της αναπαραγωγής. Ίδιως έχουν επίδρασις σε γυναικείες εγκυες, και μάλιστα στην αρχή της κύησης. Το παιδί που θα φέρουν στον κόσμο, μπορεί να είναι τυφλό, παράλυτο, τρελό, ανάπηρο...

Είπαμε πιο πάνω ότι η φοβερή αυτή ραδιενέργεια σκόνει ταξιδεύει σε μεγάλες αποστάσεις. Όπουδήποτε λοιπόν κι' αν εκραγή μια ατομική βόμβα ή ραδιενέργειά της μπορεί ν' απλωθί σ' ολόκληρη τη γη και να προσβάλει τους κατοίκους των μακρυνότερων χωρών. Να γιατί η χρησιμοποίησις των ατομικών βομβών είναι επικίνδυνη ακόμη και για τα χώρα που θα τις μεταχειρισθί κατά των εχθρών της.

Άλλη σοβαρή συνέπεια της ραδιενέργειας είναι η στέρησις. Για να προφυλάξουν απ' αυτήν οι γιατροί κι' οι νοσοκόμοι των ακτινοβολικών ιατρείων φορούν ποσάς έκτακτες επιπονημένες με μόλυβδο, που εμποδίζουν τη διόδο των ακτίνων, είτε προστάτευονται πίσω από διαφράγματα ιαλυρούχου γυαλίου. Ός τόσα, ένα αρκετά μεγάλο ποσοστόν ακτινολόγων δεν κατορθώνουν να αποφύγουν την στέρησις. Όπως είπαμε και στην αρχή όλοι αυτοί οι κίνδυνοι υπάρχουν και κατά την ειρηνική χρησιμοποίησις της ατομικής ενέργειας. Αν λοιπόν δεν ληφθούν οι κατάλληλες προφυλάξεις το ανθρώπινο γένος μπορεί να εκφυλισθί και να χαθί, όπως έχάθησαν τόσα ζώα είδη που υπέστησαν δυσμενείς μεταβολές.

Μεταξύ των δυνατοτήτων που η απελευθέρωσις της ατομικής ενέργειας θα παράσκη στάν άνθρωπο, ο καθηγητής Μαρσέλ Μπολ σημειώνει και τις εξής:

1) Θα είναι δυνατόν να τροποποιήσουμε την κλίση του άξονος του πλανήτη μας. Και τα αποτελέσματα θα ήταν ότι θα είχαμε ένα αιώσιο καλοκαίρι και ότι οι ημέρες θα ήταν ίσες με τις νύχτες καθ' όλο το χρόνο.

2) Θα είναι δυνατόν επίσης να αυξήσουμε και αυτή ακόμη την ταχύτητα της περιστροφικής κινήσεως της γης. Τα αποτελέσματα θα ήταν καταπληκτικά. Τα σώματα θα είχαν τότε μικρότερο βάρος από το σημερινό και η μυική μας δύναμις θα γύκανε καταπληκτική. Έτσι, θα είχαμε μεγαλύτερη απόδοσις με πολύ μικρότερη προσπάθεια και όσο για τα σημερινά ρεκόρ των αθλητών μας θα μας φαινόταν τότε ολότελα κωμικά.

Έτσι, θα είχαμε για ζωή θάρχις πάνω στον πλανήτη μας, έκτος αν, στην προσπάθειά μας για να την επιτύχουμε, φτάσουμε στο κομμάτισμα και διασκορπισμό της γης.

Α. ΣΧΑΓΓΙΝΘΕΑΝΤ

σε θάμνους. Οι ατομικές ακτινοβολίες θα είχαν επίσης δυσάρεστη επίδρασις στον κόσμο των εντόμων και των ζώων. Θα βλέπαμε τότε γιγαντιαίες πεταλούδες να πετούν στον αέρα άραχνες μεγάλες σαν μπουλντόγκ και ακυλιά μικρά σαν ποντίκια,...

Η ατομική ραδιενέργεια περιέχει τριών ειδών ακτίνες, τις «άλφα» (βήτα) και «γάμμα». Οι τελευταίες είναι οι πιο διεισδυτικές και προκαλούν τα άμεσα αποτελέσματα, στο μέρος της έκρηξης μιας ατομικής βόμβας. Οι «άλφα» και οι «βήτα» ταξιεύονται πιο αργά. Η ενέργειά τους δεν είναι άμεση. Μπορεί όμως να γίνουν με τον καιρό επικινδυνότερες από τις ακτίνες «γάμμα» για τον εξής λόγο: Τα μόρια των ραδιενεργών ουσιών που τις εκπέμπουν φθάνουν σε μεγάλες αποστάσεις, μαζί με τα σύννεφα κι' έπειτα πέφτουν με τη βροχή στα ποτάμια και στις λίμνες. Έτσι λοιπόν εισχωρούν, μαζί με το νερό μέσα στο ανθρώπινο σώμα, στα ζώα και στα φυτά. Και μένουν πια υφιστάμενα μέσα στο σώμα, εγκατεστημένα στα κόκκαλα. Ο οργανισμός δεν μπορεί να τα διώξει. Γίνονται άπειρες εστίες συνεχούς και εσωτερικής ακτινοβολίας, που καταστρέφει λίγο-λίγο όλα τα ζωντανά κύτταρα και προκαλεί καρκίνο των οστών, εκφύλιση του ήπατος, καταστροφή των αιμοσφαιρίων, προπάντων δε βλάβες των κυττάρων της αναπαραγωγής. Ίδιως έχουν επίδρασις σε γυναικείες εγκυες, και μάλιστα στην αρχή της κύησης. Το παιδί που θα φέρουν στον κόσμο, μπορεί να είναι τυφλό, παράλυτο, τρελό, ανάπηρο...

Είπαμε πιο πάνω ότι η φοβερή αυτή ραδιενέργεια σκόνει ταξιδεύει σε μεγάλες αποστάσεις. Όπουδήποτε λοιπόν κι' αν εκραγή μια ατομική βόμβα ή ραδιενέργειά της μπορεί ν' απλωθί σ' ολόκληρη τη γη και να προσβάλει τους κατοίκους των μακρυνότερων χωρών. Να γιατί η χρησιμοποίησις των ατομικών βομβών είναι επικίνδυνη ακόμη και για τα χώρα που θα τις μεταχειρισθί κατά των εχθρών της.

Άλλη σοβαρή συνέπεια της ραδιενέργειας είναι η στέρησις. Για να προφυλάξουν απ' αυτήν οι γιατροί κι' οι νοσοκόμοι των ακτινοβολικών ιατρείων φορούν ποσάς έκτακτες επιπονημένες με μόλυβδο, που εμποδίζουν τη διόδο των ακτίνων, είτε προστάτευονται πίσω από διαφράγματα ιαλυρούχου γυαλίου. Ός τόσα, ένα αρκετά μεγάλο ποσοστόν ακτινολόγων δεν κατορθώνουν να αποφύγουν την στέρησις. Όπως είπαμε και στην αρχή όλοι αυτοί οι κίνδυνοι υπάρχουν και κατά την ειρηνική χρησιμοποίησις της ατομικής ενέργειας. Αν λοιπόν δεν ληφθούν οι κατάλληλες προφυλάξεις το ανθρώπινο γένος μπορεί να εκφυλισθί και να χαθί, όπως έχάθησαν τόσα ζώα είδη που υπέστησαν δυσμενείς μεταβολές.

Μεταξύ των δυνατοτήτων που η απελευθέρωσις της ατομικής ενέργειας θα παράσκη στάν άνθρωπο, ο καθηγητής Μαρσέλ Μπολ σημειώνει και τις εξής:

1) Θα είναι δυνατόν να τροποποιήσουμε την κλίση του άξονος του πλανήτη μας. Και τα αποτελέσματα θα ήταν ότι θα είχαμε ένα αιώσιο καλοκαίρι και ότι οι ημέρες θα ήταν ίσες με τις νύχτες καθ' όλο το χρόνο.

2) Θα είναι δυνατόν επίσης να αυξήσουμε και αυτή ακόμη την ταχύτητα της περιστροφικής κινήσεως της γης. Τα αποτελέσματα θα ήταν καταπληκτικά. Τα σώματα θα είχαν τότε μικρότερο βάρος από το σημερινό και η μυική μας δύναμις θα γύκανε καταπληκτική. Έτσι, θα είχαμε μεγαλύτερη απόδοσις με πολύ μικρότερη προσπάθεια και όσο για τα σημερινά ρεκόρ των αθλητών μας θα μας φαινόταν τότε ολότελα κωμικά.

Έτσι, θα είχαμε για ζωή θάρχις πάνω στον πλανήτη μας, έκτος αν, στην προσπάθειά μας για να την επιτύχουμε, φτάσουμε στο κομμάτισμα και διασκορπισμό της γης.

Α. ΣΧΑΓΓΙΝΘΕΑΝΤ

Θα γεννηθούν παιδιά—τέρατα, με απειράριθμα μέλη.

Θα γεννηθούν παιδιά—τέρατα, με απειράριθμα μέλη.

Θα γεννηθούν παιδιά—τέρατα, με απειράριθμα μέλη.

Θα γεννηθούν παιδιά—τέρατα, με απειράριθμα μέλη.

Θα γεννηθούν παιδιά—τέρατα, με απειράριθμα μέλη.

Θα γεννηθούν παιδιά—τέρατα, με απειράριθμα μέλη.

Θα γεννηθούν παιδιά—τέρατα, με απειράριθμα μέλη.

Θα γεννηθούν παιδιά—τέρατα, με απειράριθμα μέλη.

Θα γεννηθούν παιδιά—τέρατα, με απειράριθμα μέλη.

Θα γεννηθούν παιδιά—τέρατα, με απειράριθμα μέλη.

Η μυική δύναμις του ανθρώπου θα ηυξάνε καταπληκτικά.

Η μυική δύναμις του ανθρώπου θα ηυξάνε καταπληκτικά.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Σταχυρόλεξο με εύχη

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑΣ

- 1) Η μέρα της εβδομάδας, η πιο σπουδαία για τους Έλληνες. — Ο τελευταίος δείπνος του 'Ιησού.
- 2) Την εδίδασκε ο Χριστός — Σχηματίζεται μέσα στο μυαλό μας (γεν.).

- 3) Αριθμητικό (θηλ.). — Η σειρά του είναι μεταξύ του Ε και του Ζ.
- 4) Φρούριο στο οποίο φυλακίστηκε ο Κύμας Μοντενέροτος — Αντιθετικός σύνδεσμος — Αγγλικά σημαίνει: εις.
- 5) Τοπικόν επίρρημα που χρησιμοποιήθηκε ο Χριστός μιλώντας στον Σατανά.
- 6) Τα κρατούν οι μαθηταί — Αριθ. μόλις σχεδόν τριπλάσιος των χρόνων που έζησε ο Χριστός (άνορθ.).
- 7) Αντικείμενο αφιερωμένο στον Θεό (καθ.). — Δύο μέρη του σώματος μας (στη δοτική).
- 8) Κτητική αντωνυμία (πληθ. ούδ.). — Αρθρο.
- 9) Αρχηγός των 'Ιωνων.
- 10) Μέσα σ' αυτά φυλάσσεται ο άρτος της Θείας Εuchaριστίας.
- 11) Τον Ιδίκον του έστειλε ο Θεός, για να σώσει την ανθρωπότητα. — Ένα σημαντικό τμήμα του αυτοκινήτου.
- 12) Άγαθόν — Σκοπεύω να κάνω κάτι.
- 13) Την είδε στον ύπνο του ο 'Ιακώβ (αίτ.). — Διάγει βίον ακόλαστον (αίτ.).

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Λιμνή της Ρωσίας επί του Εο-ξείνου.
- 2) Πρόθεσις (άρχαϊσμός).
- 3) Νότα μουσικής — Ερωτηματική αντωνυμία (οὐδέτ.). — Με μιά... πέρασε ο Χριστός την Τιβεριάδα.
- 4) 'Εται λέγεται η Κυριακή των Βαΐων — Όνομα αποθανόντος γκαγκαστέρ.
- 5) Στρατιωτικός και πολιτικός τίτλος στην Τουρκία (αίτ.). — Διακοπή εργασίας.
- 6) Αρθρο (πληθ.). — Ακρωτήριο της 'Ελλάδος.
- 7) Αποδέχονται τις άρχες κάποιου και είναι θιασώτες του. — Αρθρον (αίτ.).
- 8) Το χρησιμοποιούσαν στους όρκους τους οι άρχαιοι — Επίρρημα: Αύριον.
- 9) Δύο γράμματα συνεχόμενα απ' τη λέξη κωφός.
- 10) Νότα μουσικής — Νύχτα χωρίς φεγγάρι.
- 11) Η 'Εταιρεία... μας πουλάει ακριβώς το νερό της — Αθηναϊκός φύλαρχος.
- 12) Η πρώτη λέξις του 'Υμνου μας — Χρησιμοποιείται ένα ένασμα στο τσακμάκι.
- 13) Πρακτορείο ειδήσεων — Ο μυελός αυτός δεν βρίσκεται στο κεφάλι.
- 14) Αφήγησις, Ιστορία — Μισό «πώ-μα».
- 15) Αρνητικό (άγγλικά) — Η περιέργεια μετέτρεψε την γυναίκα του σε στήλη άλατος.
- 16) Ερωτηματική αντωνυμία (οὐδέτ.).
- 17) Διαμέρισμα προσωρινό για με-λιάν. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Αίνιγμα

Δεν καίει κάρβουνο, πετρέλαιο ή άλλ. καύσιμη ύλη, ούτε συνδέεται με κανένα τρόπο με ηλεκτρικό ρεύμα. Δεν βρίσκεται πάνω στη φωτιά. Κι όμως είναι θερμότερο απ' το έστωτικό του θερμότερου φούρνου. Τι είναι;

Το παζινίδι των γνώσεων

- 1) Όταν κάποιος κάνει ένα έγκλη-μα στο άνοιχτο πέλαγος, σε ποιά γώ-ρα δικάζεται;
- 2) Ποση δύναμη σε ίππους έχει ο άνθρωπος κατά μέσον όρον;
- 3) Ο φωτοστέφανος ύπηρχε, ως θρησκευτικό σύμβολο, πριν απ' τον 'Ι-ησού Χριστό;
- 4) Μιά μεγάλη πόλις με ούρανοξέ-στες είναι σχετικώς ασφαλής θέσις, ό-ταν πέφτουν κεραυνοί;
- 5) Ο μισός άκρίβως κόσμος βρίσκεται κάθε στιγμή στο σκοτάδι;

Ο σπάγγος

Μπορείτε να παίξετε το έξης παζινίδι στους φίλους σας, ιδίως σ' ό-σους θέλουν να σας δώ-σουν τον έξυπνο. Δένετε τη μία άκρη ενός σπάγγου στη λαβή ενός συρ-ταριού και κρεμάτε στην άλλη άκρη ένα φυτζάνι, αφήνοντας το να αιωρή-ται στο κενό. 'Επειτα στοιχηματίζετε ότι μπο-ρείτε να κόψετε το σπάγγο στη μέση του περίπου, ανάμεσα στο φυτζάνι και στη λαβή του συρταριού, χωρίς να πέσει το φυτζάνι. Πώς θα το καταφέρετε;

Γύρω απ' τη μύτη

- 1) Ποιανού η μύτη γινόταν μεγαλει-τερη, κάθε φορά που έλεγε ψέματα;
- 2) Ποιος ήρωας ενός έργου του Ρο-στάν έμεινε διάσημος για τη μεγάλη μύτη του;
- 3) Ποσες μύτες είχε ο 'Ιανός;
- 4) Η προδοκίδα του έλευαντος εί-νε η μύτη του;

Αλυσιδωτά λέξεων

Μέσα σε κάθε ορθογώνιο του σχεδίου μας πρόκειται να τοποθετήσετε από μία συλλαβή. Οι ζητούμενες λέξεις είναι δι-λακά ή όλες τρισυλλαβείς και η μεσαία, δεύτερη συλλαβή τους αρχίζει πάντα από «β».

Εκτός αυτού η τελική συλλαβή μιας λέξεως είναι ή αυτή με την πρώτη της έπομένης. Αν δηλαδή η λέξις του ά-ριθμού 8 τελειώνει σε ΚΑ, η πρώτη συλλαβή της υπ' άρ. 9 λέξεως πρέπει να είναι ΚΑ.

Και τώρα να ή εξήγηση των διαφο-ρων ζητούμενων λέξεων:

- 1) Ο λογογραφισμός της Ουλέν είναι ανάλογος μ' αυτό.
- 2) Λιμνή της Β. 'Ελλάδος.
- 3) Σημείας έκκλησιών και σωμα-τείων.
- 4) Μιά των πα-λαιότερων πόλεων της 'Ιταλίας όπου βρίσκεται και ο τά-φος του Δάντη.
- 5) Νομός της Δ.
- 6) 'Ισπανίας, άλλοτε βασιλείον.
- 7) Κρέμα που μας προφυλάσσει α-πό τα κακά της ήλι-οθεραπείας.
- 8) Ο Γενάρης των 'Εσραίων.
- 9) Μέγας βελγι-κός λιμνή.
- 10) Πράγματα ά-χρηστα χωρίς καμ-μιά αξία (μεταφ.).
- 11) Μπασιτούνια (καθ.).
- 12) Απαποφασιστά, χωρίς θέλησι.
- 13) Τραυματισμός με όπλο (δημ.).
- 14) Παιχτής από την Κέρκυρα, έ-νας από τους πρώτους δημοτικιστάς.

Οι 100 πέτρες

Σ' ένα έξοχικό δρόμο, έφινετε κα-ταγής μία μικρή πέτρα, κάθε 2 βήμα-τα. 'Αφινετε έτσι εν όλω 100 πέτρες. Κατόπιν προτίεντε σ' ένα φίλο σας να πάρη κ' ά θ ε μ ι α π έ τ ρ α χ ω ρ ι σ τ ή και να τη μεταφέρει στο ση-μείο απ' όπου ξεκινήσατε. Στοιχημα-τίζετε μαζί του ότι δεν θα υπάρξει να το κατορθώσει μέσα σε μία ώρα, θα κερδίσετε αυτό το στοιχήμα;

Στοιχείο - τονόγραφος

'Ενα όρος της 'Ελλάδος αν το άποκεφάλισα και το χαμηλοτόνισα, 'Ασιάνη με σαρκι-θά έδης και θ' άπορρησις! Οί λύσεις στη σελ. 44

Ο σοφός χωρικός

Μία φορά κι 'έναν καιρό ένας βασιλιάς κυριζόν-τας έξω μεταμφιεσμένος έφτασε σ' ένα χωράφι ό-που ώργωνε ένας πενήνταρης χωρικός. — Ο Θεός να σ' έχη καλά άνθρωπε της γής! του είπε.

— Κι' εμένα άρχοντα της γής! του άπάντησε ο χωρικός. — Κιαντί με λες έτσι; τον ρώτησε ο βασιλιάς. Ξέ-ρεις ποιος είμαι; — Όχι, είπε ο χωρικός. Σε είπα έτσι γιατί ο άνθρωπος είναι άρχοντας της γής άφου ο Θεός τον έπλασε γι' αυτή. — Έργάζεσαι πολύ κι' άς είσαι και περασμένος στα χρόνια, του είπε ο βασιλιάς. — Έχω να θρέψω ανθρώπους πιο ήλικιωμένους ά-πό μένα. Έξ' άλλου πρέπει να έργασθω για να βνά-λω και το δικό μου το ψωμί. — Και πόσα βγάσεις την ήμέρα; — Βγάζω τόσα όσα χρειάζονται να φάω έγώ και ή γυναίκα μου. Άλλα τόσα δίνω για να ξεπληρώσω ένα παλιό μου χρέος. Άλλα τόσα το δένειζω κι' άλλα τόσα τα πετώ στον άέρα!

— Τι θέλεις να πής μ' αυτά; — Πρώτα — πρώτα βγάδω τόσα όσα θέλω να φάω έγώ και ή γυναίκα μου. Δεύτερον ξεπληρώνω το χρέος που έχω στους γέροντες γονείς μου. Όπως έ-κείνοι μ' έθρεψαν τώρα είναι ή σειρά μου να τους συντηρήσω έγώ. Τρίτον ζοδεύω άλλα τόσα να θρέ-ψω τα παιδιά μου που είναι μικρά. Αργότερα που θα γεράσω θα δουλεύουν εκείνα για να ξεπληρώ-σουν το χρέος τους σε μένα. Τέταρτον άλλα τόσα πετώ στον άέρα γιατί πρέπει να θρέψω τα παιδιά της γυναικάς μου που την πήρα σε δεύτερο νόμο. Τα χρήματα που ζοδεύω γι' αυτά δεν πρόκειται να τα πάρω πίσω γιατί τα παιδιά της άμα μεγαλώσουν και παντρευτούν δεν θα κυττάζουν έμένα, άλλα το σπίτι ό τους...

Κυριζοντας στο παλάτι ο βασιλιάς κάλεσε τους αυλικούς του και τους διηγήθηκε την συνάντησι- του και τα σοφά λόγια του χωρικού.

— Πώς εξήγητε έσεις τους είπε αυτά τα λόγια; Θα σας δώσω τρεις ήμέρες όιορια να μου άπαντή- σετε. Αν δεν μπορέσετε θα σας διώξω απ' το πα-λάτι μου.

Εκείνοι μη βρίσκοντας τη λύσι του αίνιγματος τραβήξαν να βρουν τον χωρικό του πρόσφεραν μία σακκούλα χρυσά νομίσματα και τον έπεισαν να λυ-ση τη γλώσσα του. Γύρισαν κατόπιν στο παλάτι και είπαν στο βασιλιά τι εόρμαιναν τα λόγια του χω-ρικού.

Θυμωμένος ο βασιλιάς έτρεξε να βοή το χωρικό. — Γιατί δεν κράτησες τη γλώσσα σου; τον ρώτη-σε μόλις τον είδε.

— Την κρατού! διαμαρτυρήθηκε ο χωρικός. — Με κοροϊδεύεις; Δεν σου είχα απαγορεύσει να μιλήσεις; Είπε αλήθεια ότι είπες το μυστικό σε άν-θρώπους του παλατιού;

— Αλήθεια είναι. Μα δεν έκανα τίποτα χωρίς να μου το διατάζετε. Την πρώτη φορά ήρθαν χωρίς έ-σας. Δεν τους είπα τίποτε γιατί μου είχατε πη να μη μιλήσω, αν δεν δώ το πρόσωπό σας. Τη δεύτερη φορά όμως μου έδειξαν πρόσωπα πολλά όμοια σαν το δικό σας.

— Τρελλάθηκες; — Δεν τρελλάθηκα. Νά, κυττάζετε αυτά.

Κι' ο χωρικός έδειξε τα νομίσματα που είχαν την εικόνα του βασιλέως επάνω και είπε: — Έχω λοιπόν δικιο άρχοντα της γής; Μόλις εί-δα το πρόσωπό σας μπροστά μου σκέφθηκα ότι υπο-ρούσα να μιλήσω έλευθερά...

Ο βασιλιάς θαύμασε τώρα περισσότερο την εύ-φροσύνη του, τον πήρε στο παλάτι του και του ζη-τούσε σε πολλές περιστάσεις τη συμβουλή του.

Η Μανούλα

Μαύρες ειδήσεις μούφεραν απ' τη γλυκειά πατρίδα. Η μάνα μου άρρώσθηκε, ή μάνα μου νονεί-κι' ένώ μακριά στην Ξενιτιά δεν έχω πιά έλπίδα... Πλάστη. Παρθένα πέστε μου το τί θέ-να νενή!

Στόν πόνο σου διπλά πονώ κι' ένώ καλή μανούλα άς σ' έβλεπα να μούδινες χρυσή παρηγορία... Τώρα έδω στην Ξενιτιά την έρημ μου καρδούλα λές σκίζουν άκαρδα σκληρά κι' αντίμερα θερία.

Ας ήτανε στο πλάι σου να ζαγυρηθώ λίγο, κι' όλα του Πλάστη π' άναθα για σένα θα σκεπώ.

Ετσι στο μαύρο πόνο σου και την καρδιά μου ά-νά δής το πώς σ' άγάπησα και πόσο σ' άγαπώ!

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΠΩΣ ΘΑ ΕΙΣΑΣΤΕ ώραία την άνοιξη

Η υγιεινή της γυναικάς

Η άνοιξις είναι άναμφισβήτη-τα ή πιο ευχάριστη εποχή. Άλλα για τη γυναικα κούβει κάποιους κινδύνους, που καλό θα είναι να τους προλάβει και να τους άπομακρύνη.

Μ' άλλα λόγια, υπάρχει μία ειδική «άνοισιατική υγιεινή» για τη γυναικα και ή παρεκτροπή απ' αυτή είναι πάντα ένοχλητι-κή και δυσάρεστη.

Πρώτα — πρώτα ή άνάπαυσις είναι άπαραίτητη στο γυναικειό όργανισμό κατά την άνοιξη. Μην λέτε: μου είναι άδύνατον ν' άναπαυθώ, γιατί εργάζομαι! Μπορείτε ν' άναπαυθήτε άξιόλo-γα, περιορίζοντας στο έλάχιστο τις βαρύνουσες έξόδους σας και φροντίζοντας να περνάτε μερι-κές ώρες περισσότερο στο κρεβ-βάτι σας ή ξαπλωμένη σ' ένα ντιβάνι.

Πρό πάντος άποφύγετε κάθε κόπο. Οι φυσικές άσκήσεις σας, ό περίπατος σας ό έξόδοι σας σε πρότεία να γίνονται με τέ-τοιο τρόπο, ώστε να μην σας κουράζουν. Άποφύγετε επίσης τα ένυστρια και γενικά τις κα-τανόσεις στην τροφή ή τις διασκεδάσεις σας. Τα δυσάρε-στα άποτελέσματα όποιουδή-ποτε καταναλώσεως είναι πολύ μεγάλα για τη γυναικα κατά την άνοιξη, όποτε ή άντοχή της είναι πολύ μικρότερη από όλης τις άλλες εποχές.

Και τώος άκολουθήστε τις παρακάτω συμβουλές:

Κατά το ύπνυνο. Είναι κα-λό να πίνετε ένα μεγάλο πο-τήρι νερό, όπου θα βάλετε από το βράδυ να μουσκεύουν καμ-μιά τριανταριά σπυαία έζωή σταφίδα. Στο τέλος, μασήστε αυτά τα σπυαία.

Αν δεν έχετε όρεξι. συ-νηθίστε να πίνετε ένα ποτήρι ζωμού κρεμμυδιών. Θα κόψετε ένα κρεμμυδι στα τέσσερα και θα το βάλετε να βράση μισή ώρα μέσα σε έκατό δρόμια νε-ρό. Έπειτα από τη δεύτερη ή την τρίτη ήμερα, ή έπίδερμίδα σας θα φρεσκαισθή και θα αισθανθήτε μία πολύ μεγάλη εύεξι.

Αν ύποφέρετε από δυσ-κοιλίστητα. θα πάρετε το πρωί πριν από το πρόγευμά σας ένα ποτήρι από το ακό-λουθο άφέψημα: Θα ρίξετε μέ-σα σε μία λίτρα βρασμένου νε-ρού μία κουταλιά της σουπας από ρίζες αλτέας, μία κουτα-λιά γλυκορίζας και μία κουταλιά ξεφλουδισμένου κριθαριού και μία κουταλιά γλυκάνισου.

Μπορείτε επίσης να παίονε τε κάθε πρωί ένα ποτήρι οα-κής από την άκόλουθη διάλυσι, που θα την δώσετε στο φαρμα-κοποιό σας να σας την έτοι-μάσει:

Θεικόν νάτριον 6 γρα.
Φωσφορικό νάτριον 4 >
Διττανθρακικό νάτρ. 2 >
Κιτρικό νάτριον 2 >
διαλυμένα σε μία λίτρα βρα-σμένου νερού.

Αν έχετε στο σπυκίτι- σας έννοχλησις, που κατα-στρέφουν την όροσερότητα της έπίδερμίδος σας, θα πάρετε μία φούχτα ξερά φύλλα άγκι-νάρας και θα τα βράσετε επί 10 λεπτά μέσα σε μία λίτρα νερό. Θα πίνετε ένα οακοπότι-ρο από το νερό αυτό 3—4 φο-ρές την ήμερα, άνάμεσα στα γεύματα.

Αν έχετε θυμώσιον πρόγευμα είναι να ρίξετε μέσα σε μισό ποτήρι γάλα το χυμό ενός πορ-τοκαλλιού και το άσπραδί έ-νός αυνού, που θα το έζα-τε από πριν γυμνήσει έλαφρά. Αν δεν έχετε τη συνήθεια να προγευματίζετε, θα σας κά-μει πολύ καλό ένα μίλο που θα το φάτε με τη φλούδα του.

Κατά το γεύμα, μην πίνετε κανένα ποτό. Η τροφή σας πρέ-πει να είναι έλαφρη και να συνο-δεύεται άπαραίτητα από μία σαλάτα.

Το βράδυ, άποφύγετε τις σουπές και τα λιπαρά φαγητά. Το φαγητό σας πρέπει να συνο-δεύεται από το χυμό ενός φρού-του, που μπορείτε να τον πάρετε μαζί με λίγο μέλι.

Μεταξύ των γευμάτων πίνετε άσθονο νερό άλλα πολύ λί-γο την κάθε φορά.

Μην παρκαλιέτε το δερ-μα σας. Θα το κάμετε πιο ά-παλό πλένοντάς το με νερό, ό-που θα βάλετε να μουσκεύουν μερικά φύλλα μαρουλιού ή λί-γη αλθαία.

Θα το φρεσκάρετε πλένοντάς το με νερό από άνηθ αλτέας (κουφοζυλιάς).

Θα το άναλώγονήσετε πλέ-νοντάς το με νερό από ξεφλου-δισμένο κριθάρι.

Για να κάμετε τους πόρους του να σφίξουν, μπορείτε να το περάσετε μ' ένα υπαυπάκι βρεγμένο μέσα σε χυμό λεμο-νιού.

Θα έξαφανίσετε τις ρυτίδες με τον άκόλουθο τρόπο: Κόψ-τε ένα μίλο σε μικρά κομμα-τάκια και βάλετε τα να βρά-σουν μέσα σε λίγο γάλα ζε-πού να σιγατισθή ένας πολ-τός. Αυτόν τον πολτό θα τον άπλώσετε επί πέντε λεπτά στο μέρος όπου έκαμαν την έμφα-νισί τους ρυτίδες. Κατόπιν θα ξεπλύνετε αυτό το μέρος με λί-γο χλιαρό άνθόνερο.

Για να έχετε λευκά δόν-τις, είναι καλό να άντικαθίστα-τε κάθε τόσο τη συννηθισμένη σας όδοντόπαστα με λίγο κα-βουδισμένο ψωμί, που θα το μεταβάλετε κατόπιν σε λεπτή σκόνη. Τα δόντια σας θα λάμ-πουν τότε.

Για να έχετε άπαλά γέ-ρια, βράστε μερικές πατάτες, ως που να γίνουν πουρές και προσέστε κατόπιν λίγο γάλα και μερικές σταγόνες άνθόνεο. Με τον πολτό αυτό θα τρίβετε τα γέρια σας όσο συννότερα μπορείτε.

Για να έχετε ώραία μάτις, πάρτε μία πατάτα ώμη και τρίψετε την στον τρίφτη. Κα-τόπιν άπλώστε αυτά τα τρίμ-ματα σε μία κουπερσά και βάλετε την πάνω στα μάτια σας. Θα την κρατήσετε ένα τέ-ταρτο περίπου. Το άποτέλε-σμα θα σας κάμει να έκπλα-γείτε.

Η ΔΟΚΙΜΗ

— Η δεσποινίς Λουκία σάς στέλνει τους χαιρετισμούς της, μου είπε ή υπηρέτρια της ώ-ραίας γειτόνισσάς μου, και σάς ρωτάει αν θα μπορούσατε να έρθετε μία στιγμή στο σπίτι της.

— Αμέσως τώρα; τη ρώ-τησα.

— Μάλιστα μου είπε εκεί-νη. Μου φαίνεται ότι ή δεσποι-νίς βιάζεται.

Τι να κάνω; Ήταν τόσο ώ-ραία ή δεσποινίς Λουκία!... Κατέβηκα λοιπόν και την βοή-θα στον κήπο της μ' ένα πρό-σωπο γάλα... Μόνο που δεν έκλεινε.

— Πόσο σάς είμαι ευνώμων που ήρθατε!... μου είπε μό-λις με άντίκρουσε.

— Ό! παρακαλώ, της άπάν-τησα. Τι μπορώ να κάμω για σάς; Γιατί μου φαίνόσαστε ά-ληθινά ταραγμένη.

— Έχω μία περίεργη παρά-κλησι να σας κάω κ. Πέτρο, είπε διατακτικά. Κυττάστε τί έπαθα!... Έξασα τα κλειδιά μου και σάν άνδρας που είσα-σε, θα σας παρακαλούσα να υπήτε στο σπίτι μου μ' όποιον τρόπο βρρίσκετε καλύτερον. Το παραθυράκι της σοφίτας το βρίσκει συντομότερο. Άμα υπήτε από κεί κατεβαίνετε κα-τόπιν να μου άνοίξετε την πόρτα.

— Ό! είπα όχι βέβαια και πολύ ένθουσιασμένος. Καταλα-βαίνω τί μου λέτε. Άλλά πώς θ' άνεβώ ως τη σοφίτα;

— Θα σας υποδείξω έγώ, μου είπε ευγενικά ή δεσποινίς Λουκία, ενώ με οδηγούσε από το άλλο μέρος του σπιτιού. Κυττάστε...

— Αν άνεβείτε στο ντεπόζιτο του νερού, θα φτάσε-τε έτσι εύκολα ως τον έξαιρι-στήρα της κουζίνας.

— Κι' από κεί που θα πάω;

— Δεν ξέρω, άλλα έλπίζω

— Μα έσας είσθε ισοδύνα-μοι με τον άπόστολο Παύλο!

— Τι νάκανα; Άρχισα, θέλον-τας και υή, την όνοδο, ώπου έφτάσα στο τέλος του σωλή-νος. Δυστυχώς όμως άντελή-φθη ήτι το παράθυρο που μου έλεγε ή δεσποινίς Λουκία άπεί-νε πολύ από μένα.

— Δεν ξέρω, άλλα έλπίζω

— Μα έσας είσθε ισοδύνα-μοι με τον άπόστολο Παύλο!

— Τι νάκανα; Άρχισα, θέλον-τας και υή, την όνοδο, ώπου έφτάσα στο τέλος του σωλή-νος. Δυστυχώς όμως άντελή-φθη ήτι το παράθυρο που μου έλεγε ή δεσποινίς Λουκία άπεί-νε πολύ από μένα.

— Δεν ξέρω, άλλα έλπίζω

— Μα έσας είσθε ισοδύνα-μοι με τον άπόστολο Παύλο!

— Τι νάκανα; Άρχισα, θέλον-τας και υή, την όνοδο, ώπου έφτάσα στο τέλος του σωλή-νος. Δυστυχώς όμως άντελή-φθη ήτι το παράθυρο που μου έλεγε ή δεσποινίς Λουκία άπεί-νε πολύ από μένα.

— Δεν ξέρω, άλλα έλπίζω

— Μα έσας είσθε ισοδύνα-μοι με τον άπόστολο Παύλο!

— Τι νάκανα; Άρχισα, θέλον-τας και υή, την όνοδο, ώπου έφτάσα στο τέλος του σωλή-νος. Δυστυχώς όμως άντελή-φθη ήτι το παράθυρο που μου έλεγε ή δεσποινίς Λουκία άπεί-νε πολύ από μένα.

— Δεν ξέρω, άλλα έλπίζω

ότι, όταν βρεθήτε εκεί έπάρ-νω, κάτι θα μπορέσετε να κάμετε.

— Κατάλαβα, είπα, εί-μαι έτοιμος.

Κι' άμέσως πήδησα στο ντε-πόζιτο κί, από το ντεπόζιτο στον έξαιριστήρα που άπείνε ένα μόνον βήμα. Άλλά δυστυ-χώς ο έξαιριστήρας ήταν γε-μάτος καπνιστή. Κύτταζε με στε-νωγία τα γέρια μου, τους άγ-κόνες και τα νόνάτα μου που είχαν μαυρίσει.

— Προσέξτε μη λερωθήτε! μου σύστησε από κάτω με ύ-φορ υπηκόο ή δεσποινίς Λου-κία.

Από εκεί που βρισκόμουν έόρριξα μία ματιά και άντίκρου-σα το παράθυρο της σοφίτας, που βρισκόταν πολύ ψηλά. Φώ-ναδα λοιπόν στη δεσποινίδα Λουκία:

— Δεσποινίς, έσθε βεβαία, ότι το παράθυρο της σοφίτας είναι το μόνο, από το όποιο μπορώ να μπώ; Δεν γίνεται να μπώ από κανένα παράθυρο του ίσογειού;

— Δυστυχώς όλα τα άλλα παράθυρα κλείνουν καλά από μέσα, μου άπάντησε ή ώραία δεσποινίς Λουκία. Και πρόσθε-σε: Άλήθεια γιατί δεν έπιχει-ρείτε να μεταχειρισθήτε το λού-κι; Πολλοί άνδρες — έτσι έ-να διαβάσει στο μυθιστορήμα-τα — υπάινουν από κεί στα σπύτια. Πρό πάντων ό λωπο-δύτης κι' οι έρωτευμένοι.

— Άπλωσα το νερό μου και δοκίμασα τε σωλήνα. Είδα ό-τι δεν ήταν καθόλου γερός. Η δουλειά του ήταν να κατεβά-ζε τα νερά της βροχής κι' όχι ν' άνεβαίνον άνθρώποι σ' αυτόν.

— Είπε πολύ σπερεός και καθαρός!... μου φώναξε ή δε-σποινίς Λουκία, βλέποντάς με κάπως διατακτικά.

Τι νάκανα; Άρχισα, θέλον-τας και υή, την όνοδο, ώπου έφτάσα στο τέλος του σωλή-νος. Δυστυχώς όμως άντελή-φθη ήτι το παράθυρο που μου έλεγε ή δεσποινίς Λουκία άπεί-νε πολύ από μένα.

— Δεν ξέρω, άλλα έλπίζω

— Μα έσας είσθε ισοδύνα-μοι με τον άπόστολο Παύλο!

— Τι νάκανα; Άρχισα, θέλον-τας και υή, την όνοδο, ώπου έφτάσα στο τέλος του σωλή-νος. Δυστυχώς όμως άντελή-φθη ήτι το παράθυρο που μου έλεγε ή δεσποινίς Λουκία άπεί-νε πολύ από μένα.

— Δεν ξέρω, άλλα έλπίζω

— Μα έσας είσθε ισοδύνα-μοι με τον άπόστολο Παύλο!

— Τι νάκανα; Άρχισα, θέλον-τας και υή, την όνοδο, ώπου έφτάσα στο τέλος του σωλή-νος. Δυστυχώς όμως άντελή-φθη ήτι το παράθυρο που μου έλεγε ή δεσποινίς Λουκία άπεί-νε πολύ από μένα.

— Δεν ξέρω, άλλα έλπίζω

— Μα έσας είσθε ισοδύνα-μοι με τον άπόστολο Παύλο!

— Τι νάκανα; Άρχισα, θέλον-τας και υή, την όνοδο, ώπου έφτάσα στο τέλος του σωλή-νος. Δυστυχώς όμως άντελή-φθη ήτι το παράθυρο που μου έλεγε ή δεσποινίς Λουκία άπεί-νε πολύ από μένα.

— Δεν ξέρω, άλλα έλπίζω

— Μα έσας είσθε ισοδύνα-μοι με τον άπόστολο Παύλο!

— Τι νάκανα; Άρχισα, θέλον-τας και υή, την όνοδο, ώπου έφτάσα στο τέλος του σωλή-νος. Δυστυχώς όμως άντελή-φθη ήτι το παράθυρο που μου έλεγε ή δεσποινίς Λουκία άπεί-νε πολύ από μένα.

— Δεν ξέρω, άλλα έλπίζω

— Μα έσας είσθε ι

σε! μου φώναξε ενθαρρυντικά η δεσποινίς. Τώρα αν αποταχθώτε καλά από το λούκι υποδείτε ε ύ κ ο λ α να φτάσετε ως το κούφωμα του παραθύρου. Κουράγιο, φίλε μου!

Το έκανα κι' αυτό. Δεν ξέρω να πω πως, αλλά πραγματικά βοήθηκα πισμένως στο κούφωμα. 'Εκεί τέλεια το χέρι μου για να σηκώσω το παντζούρι. 'Ετρεμα σύγκορμος. Με ζάλισε ο ήλιος. 'Αν έπεφτα θα γινόμουν... κιμάς!

Μα τα βάσανα μου δεν τελείωσαν. Το παντζούρι δεν άνοιγε.

— Δέν άνοίγει! φώναξα απελπισμένος.

— Βέβαια δέν άνοίγει, μου φώναξε η ώραία δεσποινίς Λουκία από κάτω. Είνα βιδωμένο και χρειάζεται ένα μαχαίρι για να βγάλετε τις βίδες.

— Βιδωμένο!... Πίσω μου σ' έχω σατανά! 'Αλλο κακό αυτό. Μά δέν έχω μαχαίρι, μούγκριασα αισθανόμενος ότι οι δυνάμεις μου άρχιζαν να μ' εγκαταλείπουν.

— Δέν έχετε μαχαίρι; τσίριξε η δεσποινίς Λουκία. Και γιατί δέν το λέγατε πρωύτερα; Τώρα πρέπει να κατεβείτε για να πάρετε ένα.

Τί να κάνω; 'Επρεπε να υποχωρώσω την εύνηκή, ώραία και υπάνηκη δεσποινίδα Λουκία. Γλύστρησα λοιπόν ως κάτω.

Η ΠΡΟΤΙΜΗΣΙΣ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΚΟΣΜΟΥ

ΚΡΕΜΑ
[Νυκτός και ημέρας]
ΡΟΥΖ
ΠΟΥΔΡΑ
ΚΡΑΓΙΟΝ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 4 ΤΗΛ. 22.322

Ότι ποδεί κάθε γυναίκα...

ΜΙΑ ΚΑΛΤΙΑ
πού να συνιδάζη
• ΚΟΜΙΣΗΤΗΤΑ
• ΕΠΕΡΕΟΤΗΤΑ
• ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Ένα ΖΕΔΣΕΥ
δουλάτο και αντιστά

Σ. ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52

τώ σκορπίζοντας στο δρόμο δυο κουμπιά του σακκακιού μου ένα κομμάτι από τα γόνατα του πανταλονιού μου και το χειρότερο γδερνώντας χέρια και πόδια!...

— Όρίστε το μαχαίρι, μου είπε η δεσποινίς Λουκία. Τώρα ανεβείτε πάλι. Το δρόμο τόν ξερετε.

Ξανάκανα το ταξίδι, άλλ' όταν βρέθηκα ψηλά, είδα ότι είχα κάνει ένα χοντροειδέστατο λάθος. Είχα ανάγκη δυο χεριών για να κρεμαστώ και δυο άλλων, για να μεταχειρισθώ το μαχαίρι. 'Η Θεία Πρόνοια όμως ήθελε βοηθός. Θά χρησιμοποιούσα ένα χέρι για κάθε δουλειά.

— Έτσι χρειάσθηκα δέκα λεπτά επίκινδυνης, έντατικής και συνεχούς εργασίας για ν' ανοίξω το παράθυρο. Κατεβουσιάζοντας γιατί το κατάφερα επί τέλους έβαλα το κεφάλι μου μέσα, για να ρίξω μία ματιά στη σοφία.

— Μπορείτε να περάσετε. 'Ελάτε μέσα, άκουσα αυτή τη στιγμή τη φωνή της δεσποινίδος Λουκίας.

Η φωνή της όμως άκούστηκε πολύ κοντά μου. Σάστισα. Γούλωσα τα μάτια μου.

Η δεσποινίς Λουκία βρισκόταν μέσα στη σοφία!

— Κύριε 'Ιησού Χριστέ! φώναξα, πώς μπορέσατε και μπήκατε; Βρήκατε το κλειδί, δεσποινίς;

— Δέν το βρήκα, για τόν απλουστάτο λόγο ότι... δέν τ' είχα χάσει, μου απάντησε ήσυχα-ήσυχα η δεσποινίς Λουκία. Την κύτταξα σαν γαζός.

— Σά λίγες ημέρες φεύγω για την εξοχή, μου εξήγησε, και ήθελα να βεβαιωθώ ότι κανείς δέν θα μπορούσε να μπή σπíti μου. Για όλα τα άλλα παράθυρα ήμουν βεβαία, αλλά για το παράθυρο της σοφίας όχι. 'Ηθελα να βεβαιωθώ, αν μπορώ να σκαρφαλώω κανείς σ' αυτό για να το καρφώσω ή πω μέσα. Γι' αυτό σας έκάλεσα. Για να κάνουμε ένα πείραμα, μία δοκιμή. Πάντως σας ευχαριστώ πολύ. Είσατε πρόθυγη τάξεως άκοροδάτης. 'Εχετε ταλέντο. Γιατί δέν έπτατε να πιάσετε δουλειά σ' ένα τσίρκο; — Τσί... τσίρκο!... τραυλίστα.

— 'Αλλά δέν πρόφτασα να τελειώσω. 'Η ώραία, η άνεκδιήγητη δεσποινίς Λουκία είχε φύγει και μ' είχε αφήσει με το στόμα ανοικτό!...

ΚΟΛΕΝ ΧΟΒΑΡΝΤ

Concombrine
Κρέμα προσώπου από χυμό 'Αγγουριού

Δι' όλες τας επιδερμίδας
Régénérateur

Όπ' άριθ. 222.495

Λοσιόν μαλλιών προσεπαναφοράν του φυσικού χρώματος.

Φαρμακείον ΜΩΡΑΪΙΔΟΥ
Κάπνγγος 8
Τηλέφ. 25-892

Katia
POUZ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Παναγ. Οϊκονόμου, Πειραιά: Δέν ξεχάσαμε καθόλου την παλιά μας γνωριμία, το τελευταίο σας γράμμα όμως είνε το πρώτο που κάνει λόγον γι' αυτήν. Πιστεύετε πάντως ότι το πρώτο σας μεταπολεμικό γράμμα μάς χαροποίησε, έστω και αν δέν εκδηλώσαμε την χαρά μας από τις στήλες του περιοδικού, δένό μένου ότι δέν κάνομε καμιά διάκρισι μεταξύ των καλών παλιών φίλων μας. 'Η δημοσίευσις των αποστελλομένων σταυρολέξεων είνε η καλύτερη απόδειξις για την καλή τους ποιότητα. Τζοτζεφ Μακρήν, Θεσνίκη: Με μερικές τροποποιήσεις και διορθώσεις το σταυρολέξο σας θα δημοσιευθί με τη σειρά του. 'Αναστ. Ζωγράφον, Χανιά: Παιγνίδια σας έλήφθασαν. Μερικά θα δημοσιευθούν. Δημ. 'Αναστασόπουλον, Πειραιά: Το σταυρολέξο σας πολύ δύσκολο. 'Εκτός αυτού όμως περιέχει και μερικές λέξεις όπως: ΤΗΚ, ΑΗΒΑ, ΩΒΑ, ΕΣΤΗΡ. Θα δημοσιευθί, αν γίνουν μερικές αλλαγές. 'Αλλη φορά στείλετε μάς κάτι πιο απλό. Παναγ. Καραγεωργίου, Χίον: Το σταυρολέξο σας πολύ καλό ως πρώτο. Θα δημοσιευθί με μερικές τροποποιήσεις. Πιστεύομε πως με την υπομονή θα φτιάξετε κάτι πολύ καλό. Β. Χαλδατζήν, Θεσνίκη: Καλό το σταυρολέξο σας. Θα δημοσιευθί με τη σειρά του. Δημήτριον Ξηροῦ, Χ. α. κ. η. ν. 'Ενταύθα: Πολύ καλό το σταυρολέξο σας. Θα δημοσιευθί συντόμως. 'Ανδρέαν Ταταρίδην: Καλό το σταυρολέξο σας. Θα δημοσιευθί. Ι. Μηλιον, 'Ενταύθα: Το σταυρολέξο σας θα ήταν πολύ καλό, αν με το σχέδιο δέν το χωρίζατε στα τέσσερα. Θα δημοσιευθί πάντως με τη σειρά του. 'Ερατοσθ. Βακατάσην, 'Ενταύθα: 'Ενδομυθετα τόν παλαιό μας σύνδεσμο και με μεγάλη εύχαριστη είδαμε πάλι κάτι δικό σας. Το σταυρολέξο σας καλό, θα δημοσιευθί. Για το άλλο ζήτημα όμως δέν είμεθα πρός το παρόν σε θέση να 'ικανοποιήσωμε την επιθυμίαν σας. 'Απόστολον Λαμπιδάκην, 'Ενταύθα: Το σταυρολέξο σας καλό, θα δημοσιευθί. Ιωάννην Στρατήν, Μοσχάτον: 'Αν θέλετε να δημοσιευθί σταυρολέξο σας στείλετε μάς κάτι πολύ καλύτερο. Γεώργιον Τσιθιρίλην, Θεσνίκη: 'Επί τέλους έχομε μπροστά μας ένα πραγματικά καλό σταυρολέξο, πράγμα που αποδεικνύει ότι... ο έπιμένων νικά. Θα δημοσιευθί. Νικόλαον Πουλιον, Χαρακίων: Σταυράκον και Σία: Μερικά από τα πολυάριθμα σταυρολέξια σας είνε καλά και θα δημοσιευθούν. 'Επαναλαμβάνομε την σίτασιν: Λίγα και καλά. 'Όσο για το «ποιηματοσταυρολέξο», θα μπορούσε να ήταν πολύ καλύτερο με περισσότερη προσοχή. 'Η ιδέα σας ήταν πάντως καλή και σας συστατούμε να έπιμειντε, χωρίς να απογοητευθήτε, από την πρώτη άποτυχία. Φιλοκλήμονα Αδαπούλον, Περιορίται: Τα σταυρολέξια σας άρκετα καλά, θα δημοσιευθούν με τη σειρά τους. Δημ. Στρατή-α. λ. η. ν. 'Ενταύθα: Τα σταυρολέξια σας καλά για την ηλικία σας, δυστυχώς όμως όχι τόσο καλά για να τα προσφέρωμε στους αναγνώστες μας. 'Αθην. ούλ. λ. η. ν. Θεοδωρου: Δυστυχώς το πρώτο σας γράμμα δέν έλήφθη. Το δεύτερο όμως το ήραμε και σπεύδομε να σας ποίμε πως το σταυρολέξο σας είνε καλό και θα δημοσιευθί. 'Αλλη φορά όμως να μαυρίζετε λιγώτερα τετραγωνίδια. 'Ανδρέαν Βαγγελάτον, 'Ενταύθα: Το νέο σας σταυρολέξο καλό, θα δημοσιευθί. 'Υπάρχει ακόμη το προηγούμενο, το οποίο η σειρά πλησιάζει. Γαλατρίαν Καραλάτση, 'Ενταύθα: Το σχέδιο του σταυρολέξου σας δέν είνε και τόσο καλονικό. 'Επί πλέον το χωρίζετε σε πέντε κομμάτια. 'Υπομονή και έπιμονή, δν θέλετε να φτιάξετε κάτι καλό. Δημήτριον Φουγιάνη: 'Ανορθογραφίες άμέτρητες αιτιατικές και γενικές, ως και λέξεις έλλειπτες είνε μερικά από τα ελαττώματα του σταυρολέξου σας. 'Αλλη φορά προσέξτε περισσότερο Κρήτια. 'Ηράκλειον: Φτιάξετε ένα σταυρολέξο πάνω σε σχέδιο από τα δημοσιευόμενα στο 'Εθναυρόν ή κάτι παρόμοιο. Το δικό σας σχέδιο χωρίζε το σταυρολέξο σε 15 κομμάτια. Θωμάν Κόκκαλην, Κοζάνη: Το σταυρολέξο σας καλό, δέν μάς στέλνετε όμως και τους όριανούς τών λέξεων. Θα δημοσιευθί με τη σειρά του. Β. Κοντίτσην, Πειραιά: Καλό το σταυρολέξο σας, θα δημοσιευθί. Κ. Δ. 'Αργυράλην, Λέσβον: Το σχέδιο του σταυρολέξου σας που λάβαμε, σας άναγκάζει να χρησιμοποιήσετε πολλές λέξεις με δυο μόνο γράμματα, οι περισσότερες τών οποίων δέν έχουν κανένα νόημα. 'Εκτός αυτού υπάρχουν πολλές γενικές και αιτιατικές. Περιμένομε κάτι καλύτερο. Δεκάνα Πράσινον Γεωργίου. 'Ενταύθα: Με το νέο σας σταυρολέξο σημειώνετε κάποια πρόδο, δυστυχώς όμως υπάρχουν μερικές λέξεις όπως: λ. χ. ΙΕΡΙΑ, ΛΑΚΟΙ, ΝΤΣ, ΜΙΣΤΑ, κ. λ. π. που το καταστρέφουν. Ζακ Φελλόυ, Λαρίσσα: Το σταυρολέξο σας θα ήταν καλό, αν δέν περιείχε τις λέξεις: ΝΤΡΟΑ, ΦΩΛΙ, ΚΟΝ, ΦΑΚΙ, και πολλές γενικές και αιτιατικές. Ι. Τ. Μ. 'Ενταύθα: Προφανώς παρανοήσατε την πρόθεσι του σταυρικού ητρωστικού που τόσο σας εξερέθει. Σκοπός μας δέν ήταν να ερωτευθούμε τα θυμάτα καί τις οικογένειες των, αλλά να ψέξωμε την πορεία των ανακρίσεων που με τόν άργότατο ρυθμό της προκαλέσε την άγανάκτησι της Κοινης Γνώμης, η οποία απαιτούσε να δη συντομώτατα στο έδωλο τους απευθύνου. 'Επί τς κ. α. ρ. ε. ε. α. ρ. γ. κ. τ. π. ο. υ. ν. Θεσνίκη: Θερμά συγχαρητήρια για τα διορθωμένα μάτια σας, που μάς τα περιγράφετε, αλλά λυπούμεθα πολύ που δέν μπορούμε να σας εξυπηρετήσωμε. Μ. Ι. Ρ. η. ν. Φλώρινα: 'Αδυνατούμε να σας εξυπηρετήσωμε. Δέν έχομε καμιά σχετική πληροφορία. 'Α. λ. α. ζ. ι. α. ο. π. τ. α. ρ. ι. α. ν. Το θέατρο μας σημερα περνάει μεγάλη κρίσι. Κάνετε λίγη υπομονή για άγώτερο. 'Η διεύθυνσις της Ντιάνας Ντάρμπιν είνε: Universal Studios, Hollywood, Calif., U.S.A. 'Αναγνώστην. Καρίσσα: Μας ζητάτε πληροφορίες για κάποιο θέο σας που βρίσκεται στήν 'Αμερική και ξεχνάτε να σημειώσετε τ' όνομά σας. Δυστυχώς μάς είνε άδύνατον να βρούμε αυτή την διεύθυνση. Μ. Λ. ο. υ. κ. α. ο. ν. 'Ενταύθα: 'Η διεύθυνσις της Μπέττυ Γκρανιμπλ είνε: Fox Film Studios, Hollywood, Calif., U.S.A. 'Αναγνώστην Κ. λ. α. 'Ενταύθα: Το πρόσωπον που σας ενδιαφέρει δέν έπιμειν να γίνεται γνωστό η διεύθυνσις του. Αποφάσισα που δέν μπορούμε να σας εξυπηρετήσωμε. Α. Ε. Κ. Μερολόγγιον: Σας ευχαριστούμε. Δέν ανεκρίθη. 'Αναγνώστην: Μας στείλατε μία μετάφρασι, χωρίς να σημειώσετε τ' όνομά σας. 'Η μετάφρασις είνε καλή, αλλά δέν δημοσιεύομε συνεργασίαν άναγνωστών. 'Εχομε έληψη πολλές φορές τούς λόγους. Χ. Παπαδόπουλον, Β. Σ. Τ. 904. Δέν μπορούμε δυστυχώς να σας ευχαριστήσωμε, γιατί δέν δημοσιεύομε τέτοιες άγγελίες. 'Εμ. Μελαχροινόν, 'Αλεξανδρείαν: Καί σ' εσάς δίνουμε την ίδια άπάντησι.

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τό χταπόδι

Έδω κι' ένα χρόνο υπηρετώσα ως τιμονιέρη στο ταχυδρομικό ('Ζαν-'Ανγκό) το οποίο έκανε περιοδεία στις θάλασσες της 'Ινδοκίνας. 'Ο άδελφός μου Μπερτράν είχε βγί απ' τη ναυτική σχολή και είχε σταλή στο Τονκίνο για να εκπαιδευθί πρακτικά. 'Ο πλοίαρχος με είχε πάρει με καλό μάτι και σε λίγον καιρό προσέλαβε και τόν Μπερτράν στο καταρτίσιμο.

Καταλαβαίνετε τώρα με πόση όρεξι εργαζόμαστε και τα δυο άδελφια για να ικανοποιησωμε τόν καλό μας κυβερνήτη. 'Όλα πηγαιναν καλά όταν μία μέρα μάς έστειλαν στήν πόρθη του 'Αλόνγκ. 'Ο πορθμός αυτός έχει βαθιά νερά, αλλά σπαρμένα από χιλιάδες δράκους και νησάκια.

Ο κυβερνήτης μας έλαβε διαταγή να καταστρώσω ένα χάοτη τών δράκων του 'Αλόνγκ. 'Επειδή όμως το πλοίο έπρεπε να κάνη νηυσία βολής στο άνοιχτό πέλαγος ανέθεσε τη δουλειά στον άξιωματικό Βιριέ. Τού έδωσε τη βενζινακάτο του καταδρομικού τ' φα. λαινίδα και μερικους άνδρες τών οποίων έμένα και ταυ τών οποίων έμένα και τόν Μπερτράν. Και τόν άφισε να κάνη τις άπαιτούμενες βυθοληρήσεις στή επικίνδυνη εκείνα νερά, τα γεμάτα νησάκια και άνωστο κυβερνήτη.

Ήταν μία δουλειά διασκεδαστική. Όταν νύχτωσε κατασκηνώσαμε σ' ένα από τα τόρα νησάκια. Οί μύνοι που δέν μάς κύτταζαν με καλό μάτι ήσαν οί θάγενεσι φαραδες που όλο που άνορούσαμε τα ψάρια τους σε καλή τιμή και φάιντορούσαμε μ' α. ζ. ι. τους, με παντομίμα βέβαια γιατί δέν καταλαβαίνουμε την καταρτίσιμη νύχτωσε τους...

Είχαν όμως ένα νερό ψηλά και ξερακινώνον ή αρκινό τους που κωπάρυναν να μιλήν μαζί μας σε θάλλα γαλλική γλώσσα. Αυτός λοιπόν ήθελε τη δεύτερη νύχτα...

Τέσσερες μέρες άργότερα ένώ κι' ο Μπερτράν στήγαμε κάτι έρναλεια μαζί με δυο άλλους νύχτες σ' έναν ψηλό βράχο. 'Ασφον ο Μπερτράν γλύστρησε κι' έπεσε από ύψος δέκα μετρών και άρχισε να ουρλιάζει από τόν πόνο. Τρέχαμε κοντά του και είδαμε ότι είχε σπάσει τα δυο τόν πόδια και το δεξι του χέρι. Μέσα στο ξεφώνισμα τόν άκούσαμε να λέη:

— Είνε ο θεός τους!... Το Πνεύμα του Νερού!... που μάς τιμωρεί!...

Οί άλλοι είχαν δ' όπ τη βενζινακάτο το δυστύχημα και ο Βιριέ είδοποισε με τόν άσφύρματο τόν κυβερνήτη, ο οποίος απάντησε ότι με το ύδροπλάνο μάς έστελνε γιατρό και όλα τα κρείωδη.

Ο δυστυχιμένος Μπερτράν βασανίζοταν από τούς πόνους και το φοβερό ήλιο τού μέρους αυτού. Οί θάγενεσι είχαν τριγυρίσει τώρα το νησάκι μας σαν τούς καρχαρίες που κυριζονται ένα πτώμα. 'Η λύπη μας όμως δέν μάς άφηνε καιρό ν' άπασχοληθούμε σ' αυτούς.

Ύστερ από δύο ώρες άκούσαμε το θορυπτό ύδροπλάνο που μάς άνοηπούσε. Σε λίγα λεπτά προσβαλασώθηκε ήρεμα κοντά στο νησάκι. Κατέβηκαν ο γιατρός ένας νοσοκόμος κι' ο πιλότος Γκαλιέ. 'Ο γιατρός άμέσως περιποιήθηκε τα τραύματα του Μπερτράν και διάταξε κατόπιν να τόν μεταφέρουν

μ' ένα φορείο στο ύδροπλάνο.

— Κουράγιο παλληκάρι μου! τού έλεγε Σε λίγη ώρα θα βρίσκεσαι σε μαλακό κρεβάτι και ύστερ από δυο μήνες θα είσαι έντελώς καλά.

Τό ύδροπλάνο γλύστρησε πάνω στο νερό γοργά αλλά τη στιγμή που άνυψωνόταν σπασίπασε απότομα και εξαπάσε στο νερό.

— Εμείς άπ' το νησάκι βγάλαμε μία κορυνή φρίκης, στήν οποία απάντησαν τα ουρλιάσματα τών θάγενων. 'Ασφον μέσα από τα νερά είδαμε να προβάλλουν, έξη τεράστια πλοκάμια και να ζώνουν το ύδροπλάνο και τούς έπιβάτες του!

Διακρίναμε ένα τεράστιο χταπόδι. Ένα τέρας άγνωστο στις δικές μας θάλασσες.

Αυτό ήταν το Πνεύμα τών θάγενων, το οποίο έκανε τώρα την εμφάνισι του με τρόπο φοβικό.

Οι φαραδες ουρλιάζαν άπό χαρά να ζωντανέουν από το νερό-μάγο.

Χωρίς να χάσουμε καιρό ώπλισθήκαμε με τσεκούρια, σιδερένιους μοχλούς και πήδαμε όλοι στή βενζινακάτο τραβώντας προς το μέρος του δράστου.

Όταν φτάσαμε εκεί είδαμε το τέρας να έχη στερωθή με τα δυο του πλοκάμια σ' ένα βράχο του βυθού. Με τα άλλα έξη έσφιγγε το ύδροπλάνο τόν πιλότο Γκαλιέ τόν γιατρό, τόν άδελφόν του και το νοσοκόμο.

Τό ύδροπλάνο άρχισε να βυθίζεται. Τα φτερά του έτριζαν από το τριμερό σφιξιμο.

— Όσο κι' αν το χτυπούσα με με τα τσεκούρια μάς το τέρας φαίνονταν πως δέν τ' θανάτωναν τίποτε. Τα μεγάλα του μάτια μάς κύτταζαν άγρια. Το στόμα του άνοιγόκλεινε άπειλντικά. Το άσάλι τών τσεκουριών γλυστρούσε χωρίς να τόν πληγώνη σχεδόν. Χρησιμοποιούσε τα πλοκάμια του με τα οποία κρετιόταν προπνομίζοντας για να μάς πολεμή. Τό ύδροπλάνο ή βενζινακάτο, οί άνδρες που έποτελούσαν τώρα ένα άμορφο σμήνισμα που στερόφταν γύρω στο νερό. Και πιο πέρα άκούσαμε τα τύμπανα τών θάγενων και τα ουρλιάσματα τους!

Χτυπούσαμε όλοι σαν τρελοί. 'Ενώ κοτώρομα να τού βγάλω το ένα μάτι. Κάποιας νύχτας τού έκοψε ένα πλοκάμι.

— 'Ασφον όμως άνοιξε το στόμα του και έβγαρε πάνω μας ένα κύμα από το χαμένο νησάκι. 'Η δύρασιμάς έφερε άσφύρμα. Κυλήσαμε σ' ένας πόνον στήν άλυσον. Παρ' όλην νά βουλιάζομε, όταν συνήλθε με και σπκώθηκαμε δέν ύπαρχε στήν επιφάνεια της θάλασσας ούτε χταπόδι, ούτε το ύδροπλάνο!

Κάθε έρευνά μας ήπνε χαμένη. Οί άνδρες που έβγα τα μετάρια βρισκόντοσαν πάλι στο βυθό της θάλασσας. Μετ' α. ζ. ι. τών και ο δυστυχιμένος άδελφός μου, ο μικρός Μπερτράν.

Θέλω να ριχτώ στή θάλασσα μα ο Βιριέ με έμπόισε να ριθκινδυνεύω τη ζωή μου άδικα.

Κατόπιν είδοποιήσαμε το 'Ζαν-'Ανγκό. 'Επί τριετις μέρες εξακολούθησαν οί έρευνες αλλά δέν βρέθηκε τίποτε. Μονάχα το πηλίκιο του γιατρού... Την τέταρτη ημέρα ή σπηλιά του πλοίου ύψώθηκε μεσάτιος, έφεραν είκοσι μία κανονίες κι' ο παπας διάβασε τη νεκρώσιμη ακολουθία...

ΖΩΡΖ ΤΟΥΝΤΟΥΖ

Ο ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΠΑΣΤΩΡ

Ο σ' ερωτεύομενος 'Αμερικανός πάστωρ Ντελβιν Κ. Κραμμιέ (κάτω δεξιά) είδε σε μία εφημερίδα τη φωτογραφία αυτή της ώραίας Ντόναλντ Τζαρομπο που ερωτεύεται μαννεκέν. Κάθε νύχτα λοιπόν έπι τρεις μήνες, ο πάστωρ της τηλεφώνουσε για να της ζητήσει ένα ραντεβού. 'Η άμορφη 'Αμερικανίδα όμως βρήκε στο τέλος πολύ ένοχλητικά αυτά τα τηλεφωνήματα και κατήννησε. Τον έρωτευμένο πάστορα στήν άστυνομία. Κι' ο άίδος, Κραμμιέ, σπνελήθη τη στιγμή που άνέβαινε στήν άσβυνα και κλεισθήκε στή φυλακή για κάποιερα άποπληνώσεις!

Ο ΜΑΚΟΚΟ ΚΑΙ Ο ΦΥΛΑΚΑΣ ΤΟΥ

Στο ζωολογικό κήπο του Μπρόνξ της Νέας 'Υρκης ο μικρός νορβίλλας Μακόκο κάνει άμέσως το κέφι του μόλις ο φύλακας του τολμήσκει να υπήμει στον κλωσό του. 'Ο Μακόκο σπνέθως άρχίζει μία κωμική πόλη με τόν τομηνή φύλακα, που δισκοεδά. Ζει τώτε έπ σκέπτας του Ζωολ. Κήπου.

Ερωτευμένος με μία τοιγγάνα

—Οι τοιγγάνες της Μόσχας άρχισαν να μας διηγούνται το Ρώσσο κόμη Βάνια Κορμίσκοφ, ήταν άλλοτε μία απ' τις τρέλλες μας. Τις πληρώναμε με χρυσάφι, για ναρθούν να χορεύουν τη γύχτα κάτω απ' τους πολυελαίους των παλατιών μας. Στό μέγαρο λοιπόν μιας πριγκίπισσας — που διαπρέι τώρα ένα καμπαρέ στη Σταμπούλ — πρωτοείδα την 'Αγκριφίνα. Ήταν 15 χρόνων, στην ηλικία της ερωτικής φωτιάς, για τους τοιγγάνους. 'Ο χορός της κι' η μαγική ωμορφιά της είχαν ξετρελλάνει άντρες και γυναίκες.

Την ξαναείδα στο ίδιο μέγαρο άλλες δυο φορές. 'Εκείνη είχε καταλάβει την εντύπωση που μουχε κάνει, και μουτέλιε προκλητικά καμώνελα. Πριν τελειώσει το χορό της πήγα να την περιμένω έξω απ' τη σάλλα. Την πρώτη φορά, πέρασε από κοντά μου, χωρίς να καταδεχτεί να με κυττάει. Τι να με κάνη, αφού είχε τελειώσει πια ή παράσταση;... Τό ίδιο και τη δεύτερη φορά. Την τρίτη, της έφραζε το δρόμο. 'Εκείνη χτύπησε κάτω το πόδι της, τώ μάτια της πέταξαν φωτιές θυμού, θέλλιος να φύνη. Την άρπαξα όμως με τα νέρια μου υπέρτατα και τη φίλησα. Με δάγκωσε τότε στα χείλη, άγρια. 'Ο πόνος μ' έκάλε να χαλαρώσω το σφιγμένο μου. 'Η τοιγγάνα μου έφυνε κι' έτρεξε προς την έξοδο όπου την περίμενε μία τρώικα μ' ένα αθλητικό παλάν. Κάρι της φυλάει τις γιά να την πάη προς στην κατασκηνίωσή τους. 10 βέρσια έζω απ' τη Μόσχα.

Δυο φίλοι μου πούμαθαν τον έρωτά μου, με συμβούλευσαν να παραιτηθώ από κάθε έλπίδα.

Μά ενώ άκουσα τον πόθο μου, κι' όχι τη φωνή της λογικής. 'Αρχισα να πηγαίνω με τό άλογό μου ως την κατασκηνίωσή Τέλος, ένα βράδυ είδα την 'Αγκριφίνα! Γλυτούσε μέσα στο σκοτάδι, σαν άσπρο φάντασμα, ενώ ενώ είχα καρφωθή στη θέσι μου, σαν άπολιωμένο απ' τη συνκίνησι... Δεν υπόρουσα να πιστέψω σε τόση εντυχία! Την είδα να σταματάει είκοσι μέτρα μακριά μου και να με κυττάει επίμονα. 'Ετρεξα κοντά της.

— Φύγε!... Φύγε άμέσως! Μουπέ εκείνη με φωνή χαμηλή και λαχναρισμένη.

Νά φύνη, ενώ ήμουν επίτελους μόνος μαζί της;... Δεν φοδούμουν δλους τους τοιγγάνους του κόσμου! 'Απλώσα τα χέρια μου γιά να την άγκαλιάσω. Μά εκείνη μου έέφυγε κι' άποικακύνθηκε τρέχοντας...

Την ίδια στιγμή, ένα μαύρο ύφαν έπεσε πάνω μου, και με τυλίξε όλόκληρον! 'Ενοιωσα να μ' άρπα-

ΚΑΛΤΣΕΣ "ΑΡΑΧΝΗ"

Γυναικείες ζωϊκές 100% λεπτές έξτοα (με έλαττωσάκι) σε γαυηλές τιμές

ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ θηνά
ΘΗΣΕΩΣ 17
(Πάροδος Κολοκοτών)

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ - ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ

ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΑ

Σιδικος ΑΛ. ΤΣΑΚΙΡΗΣ, 'Αγ. Κων-
σταντίνου 28, 7 π.μ. - 3 μ.μ.
Τηλ. 64.224.

ζουν, να μ' άνασκηώνουν, χωρίς να μπορώ να φέρω την παραικρή αντίστασι. Με μετέφεραν κάπου, έτοι στα χέρια και τράπηξαν κατό-
πιν τό μανδύα με τον όποιο με εί-
χαν τυλίξει. Κύτταζε γύρω μου

Βρισκόμουν σε μία μεγάλη ακη-
νή, άντίκρου σ' ένα γέρο ταϊνάνο, καθισμένο πάνω σε μία κάσα. Κα-
τάλαβα ότι ήταν ό άρχηγός της φυ-
λής. Σήκωσε ψηλά τις γροθίες του και φώναξε:

— Γιατί έρχεσαι να μάς κλέψης την κόρη μας, τό πιδ άναπημένο μας παιδί που ζέρει όλα τα τρα-
γουδία και τους χορούς μας; Γιατί τη φίλησες με τη βία; Μή τό άρ-
νηθής! Σε είδε ό Νικόλαϊ, ένας απ' τους δίκους μας, αυτός που τη συ-
νώθευε...

Πίσω μου, στο βάθος της ακηνης, στεκότουσαν πολλοί άλλοι τοιγγά-
νοι, αμύλητοι, μ' άπειλητικές δια-
θέσεις. 'Ωστόσο σκόπευα να ύπε-
ρασπισθώ τον έαυτό μου! Με τα χέ-
ρια σταυρωμένα στο στήθος κύτ-
ταζα κατάματα τον άρχιστοιγγάνο και του είπα:

— Ξέρω ότι οι άνθρωποι της φυ-
λής σου έχουν δύο χορίσματα: εί-
νε άφοβοι και κρατούν τό λόγο τους. Οι κανόνες λοιπόν, της τιμής δεν επιτρέπουν να τό βάλουν δε-
καπέντε με ένα! Δέχομαι μία μο-
νομαχία, όποια μου προτείνης έσύ.
'Αν νικηθώ, θα με κλέβης ό,τι θέ-
λεις, έφ' όσον είμαι άιχμάλωτός σου. 'Αν νικήσω, θα πάρω την 'Αγ-
κριφίνα!

'Ο γέρος μ' έκοψε με μία απότο-
μη χειρονομία. Είπε έπειτα στους άλλους λίγες λέξεις στη γλώσσα τους. 'Ενας μελαψός γέρος προχώ-
ρησε, έθναλε τη μπλούζα του, κά-
θισε σ' ένα σκαμνί εμπρός σ' ένα τραπέζι, και με προσκάλεσε να τον μιμηθώ. 'Ακούμπας έπειτα τό δε-
ξιο άγκώνα του στο τραπέζι, με τό χέρι τεντωμένο κατόκρυφα. 'Εκα-
να κι' ενώ τό ίδιο. 'Εξερα τό σμην-
θισμένο αυτό παιχνίδι, στο όποιο καθένας απ' τους δύο αντιπάλους προσπαθεί να λυγίση τό χέρι του άλλου και να τό κατεβάση ως τό τραπέζι.

Τα δάχτυλά μας ένώθηκαν σφι-
χτά. Σε λίγα δευτερόλεπτα ό τοιγ-
γάνος είχε νικήθ.

Τόν άντικοπέτησε δεύτερος πιο γεροδεμένος. Αυτός κράτησε λίγο περισσότερο, ως ένα λεπτό της ώ-
ρας. 'Επειτα ή γροθία του χτύπησε στο τραπέζι.

Κατάλαβα ότι άντιμετώπιζα τους ύποψιφους μνηστήρες της 'Αγκρι-
φίνας. Πόσοι θα ήσαν άραγε;... 'Ενοιωσα φόβο γιά μία στιγμή μό-
νο. 'Επειτα έτοιμάσθηκα να έπα-
ναλάβω τό (παιγνίδι) με τρίτο τοιγ-
γάνο: τό μελαψό παλληκάρι που συνώδεε πάντα την 'Αγκριφίνα με
την τρώικα... Γιά δυο λεπτά ή δύ-
ναμι μου ίσορρόπησε με τη δική του. Οι μύες μου είχαν φουσκώ-
σει. Τό μέτωπό μου είχε άρχεισει να ιδρώνη. 'Η καρδιά μου σφινγόταν...
Μά, ζαφνικά, ή όπτασία της 'Αγκρι-
φίνας έκανε τό αίμα μου να βρά-
ση! Τό υπέρτατο του τοιγγάνου άρ-
χιος να λυγίση σινά... σινά... Τά κόκκαλα του έτρεξαν σαν έζωρό κλα-
δι που σπάει... κι' επί τέλους τό χέρι του έπεσε πάνω στο τραπέζι!

'Ο γέρος πετάχτηκε όρθιος βλα-
στημώντας με μανία. 'Εδωσε μία διαταγή. Σε λίγες στιγμές, υπήκε στη σκηνή ή 'Αγκριφίνα

— Πάρτην! μου είπε ό άρχιστοιγ-
γάνος! Φύγε... και μην ξαναβρε-
θής ποτέ στο δρόμο μας!

'Εφωνα με την άναπημένη μου μη τολμώντας άκούη να πιστέψω σε τόση ευδαιμονία...

Την άλλη μέρα, την πήρα μακριά απ' τη Μόσχα. Γνώρισα έξη μήνες άγριας εντυχίας.

'Επειτα, μία νύχτα, με έύπνησε ένας ήχος τοιγγάνου βιολίου που άνηκούσε στο δρόμο, κάτω απ' τα άνοιχτά παράθυρά μας, κι' άπομα-
κρυνόταν σινά... σινά. 'Η 'Αγκριφί-
να άκούων άκουμπώντας με τον άγκώνα στο μαζιλάρι, με την ψυχή στα μάτια της...

— Κοιμήσου! της είπα.

Τό πρωί, δέν την βρήκα πιά κον-
τά μου. Είχε φύγει κρυφά, άκολου-
θώντας τη φωνή της φυλής της.

ΛΕΟΝ ΛΑΦΑΖ

ΤΑ ΠΕΡΙΣΣΕΥΜΑΤΑ του χημικού πολέμου

Η ειρηνική χρησιμοποίησίς των

"Όταν τελειώσε ό πόλεμος, τά διάφορα περισ-
σεύματα του άμερικανικού στρατού βρήκαν διάφο-
ρες χρησιμοποίησεις στις συγκοινωνίες στη βιομη-
χανία, στην καθημερινή ζωή κλπ. 'Εκείνο όμως που
φαινόταν πως θαμνε τελείως άζήητο ήταν τό
υλικό της Χημικής Πολεμικής 'Υπηρεσίας! Ποιός θ'
αγόραζε τά εμπρηστικά υνός, τά φλογόβολα, τις
αντιασφυζιογονικές μάσκες ή τά καπνογόνα;
Θάλεγε κανείς ότι ή μόνη λύσις ήταν... να τό
πετάζουν όλα στη θάλασσα! 'Η φαντασία όμως κι' ή
έφευρετικότητα των άρμυώνων προφύλαξε τό 'Αμε-
ρικανικό Δημόσιο από μία ζημία πολλών εκατομμυ-
ρίων δολларίων.

Τόννοι ολόκληροι μιάς προστατευτικής άλοιφής
προωρισμένης γιά τά παπούτσια των στρατιωτών σε
περίπτωση χημικού πολέμου, χρησιμοποιήθηκαν ως
καύσιμος ύλη γιά είδικά καμινέτα. Οι έλασμοί 'Αν-
τιπυρηνικοί) μανδύες από σελλάνα, έγιναν σκα-
κούλες γιά τά ρούχα στό άμερικανικό σπίτι.

'Υπήρχαν επίσης στις στρατιωτικές άποθήκες 20
χιλ. τόννοι μίγματος από μαγνήσιον, και πετρέλαιο
γιά τις εμπρηστικές βόμβες αξίας 200.000 δολλα-
ρίων. Χρησιμοποιήθηκε λοιπόν κι' αυτό γιά τό κά-
ψιμο των άκρητων προϊόντων των δασών της Ουά-
σινγκτον και της 'Ορεγκόν. Τά προϊόντα αυτά (ζε-
ρά φύλλα και κλαδιά) πρέπει κατά τον νόμο να
καίονται γιά να έλαττώνονται οι πιθανότητες πυ-
ρκαίων. 'Αν όμως τό καψιμό τους γινή την εποχή
της ξηρασίας κινδυνεύουν ολόκληρα δάση. 'Όταν
πάλι είναι ύγρα, καίονται δύσκολα. Σ' αυτή λοιπόν
την περίπτωση, απέδειχθη ιδεώδες τό εμπρηστικό
μίγμα γιά ν' άποτεφρώνη με εύκολία τά ύγρα
φύλλα.

Με τον ίδιο τρόπο καθορίζονται απ' τά χόρτα και
τους θάμνους όδρνοι, αιδροδρομικές γραμμές κλπ.
'Εξ άλλου τό μίγμα αυτό απέδειχθη άποτελεσματικό
έναντι των ώριωμένων έντόμων που καταστρέφουν τά
δάση των πεύκων.

'Εκατοντάδες (όχήματα άπολυμάνσεως) προωρι-
σμένα γιά την εξουδετέρωσι των χημικών αερίων
που θάμναν στο έδαφος σε περίπτωση έχθρικής έ-
πιθέσεως με ασφυζιογόνα, χρησιμοποιήθηκαν γιά τό
ραντίσμα μεγάλων κοπαδιών κεραφόφων ζώων με
D.D.T. 'Ετσι εξωντρώθηκαν διάφορα έντομα
κατέστρεφαν την ύνεια ή ζωτικότητα και τό δερ-
μα αυτών των ζώων. Μισή ως μία ώρα μετά τό ράν-
τισμα τά κεραφόφια είχαν άπαλαυνή απ' όλα τά
έντομα. 'Η μέθοδος αυτή εφαρμόθηκε μέσα σε
λίγες ημέρες σε 9.000 ζώα. Κι' άμέσως πούληθη-
καν 500 (όχήματα άπολυμάνσεως) σε γεωργικές
σχολές άγροτικών συνεταιρισμούς, κλπ.

Πιο περιεργή ήταν ή ειρηνική χρησιμοποίησις των
καπνογόνων, που χρησιμοποιούν κατά τον πόλεμο
γιά να σκεπάσουν μ' ένα άσπρο σύννεφο τό λιμά-
νι, τις ζώνες των έπιχειρήσεων κλπ., και να τό
κρύβουν απ' τον έχθρό. Αυτός λοιπόν ό καπνος
μένει επί πολύ χαμηλά, πάνω απ' τό έδαφος. 'Α-
πέδειχθη δε ότι συγκρατεί την ήλική της θερμότητά
και κρατάει ζεστή τη γή. Μ' αυτό τον τρόπο σώ-
ζονται απ' την καταστροφή, στις υπερβολικά παγω-
μένες χειμωνιάτικες νύχτες οι φυτείες έσπερίδων
της Καλιφορνίας και προλαμβάνονται ζημιές
εκατομμυρίων δολларίων. Τά καπνογόνα είναι έν-
κατεστημένα πάνω σε τζιπ. 'Ενας άνθρωπος άρκει
γιά να χειρισθ ή μία τέτοια συσκευή και να προετα-
τεύση 400 στρέμματα.

Κατά τις έρευνές τους γιά τό μικροβιακό πόλεμο,
οι 'Αμερικανοί είχαν βρή όχι μόνο τον τρόπο να
προκλήουν αρωσότητες στους ανθρώπους τά ζώα
και τά φυτά των έχθρικών χωρών αλλά και τά άν-
τίδοτα έναντι των ίδιων άσθενειών. Οι άνακαλύ-
ψεις τους λοιπόν αυτές (εμβόλια, όροφί κλπ.) χρη-
σιμεύουν τώρα γιά την καταπολέμηση επιδημιών που
άπειλούν να άποδεκατίσουν τά ζώα της 'Αμερικής
της Κίνας ή των 'Ινδιών.

'Ενα εμπρηστικό μίγμα, όμοιο με ζελατίνα με-
ταβάλλεται σε σαπούνι. Τέλος οι άκροστες πιά
αντιασφυζιογονικές μάσκες χρησιμοποιούν γιά την
προστασία των εργατών των αλευρομύλων, κι' άλλων
βιομηχανιών όπου παράγονται πολλές σκόνης κα-
θώς και των καλλιεργητών όπιν ραντίζουν τά χή-
ματά τους με έντομοκτόνα βλαβερά στην άναπνοή.

Ζ. ΡΑΤΚΛΙΟ

Οι βιταμίνες φέρνουν τό θάνατο;

'Ο ιδιαίτερος γιατρός του Προέδρου Τρούμαν συ-
νιστά να μη γίνεται κατάχρησις βιταμινών, που ύπο-
ρούν να φέρουν άκόμη και τό θάνατο! Σ' ένα πρόσ-
φατο ίατρικό συνέδριο δήλωσε ότι (πέρασε εύ-
τυχώς ή χειρότερη περίοδος της βιταμινωμανίας)
κι' ότι ό κόσμος άρχισε να σκέπτεται λογικότερα.
Καθώς δε ότι ή κατάχρησις βιταμινών σκληραί-
νει τους νεφρούς και τους μύς της καρδιάς, ύπο-
ρεί δε να πειράξη τους πνεύμονες, τό στομάχι και
τά αιμοφόρα άγγεία και να φέρη τό θάνατο. Τέλος,
κατακήρισε ως (ήλιθια) την ιδέα ότι οι βιταμίνες
μπορούν να προσφυλάζουν από τό κρυολόγημα.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΦΡΙΚΗΣ

ΜΑΙΟΥΕΛ
ΚΡΑΝΤΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μία νύχτα ό Σάμ Μάρον έ-
νας από τους πιο τρομερούς κα-
κούργους της Ν. 'Υόρκης, μέλος
μιάς μεγάλης λαοδοτικής συμμο-
ρίας της οποίας δεν ζέρει κι' ού-
τε έχει όη ποτέ τον άρνηγόν κατο-
διατην τό όποιο ένεργει, υπαι-
νει στο άπαιρο σπiti του χημικού
Ράντολφ Μάσον, σκοτώνει τον κι-
μαριέρη Ντρεζελ και κλέβει 12
μεγάλα ζαφείρια. Ρίχνει κατόπι
τό πτώμα του Ντρεζελ σ' ένα τέλ-
μα γιά να άποδοθή σ' αυτόν ή
κλοπή και τρέχει να δάση τά ζα-
φείρια στον 'Όττο Μάλλερ γιά να
τά παραδώσει στο μυστηριώδη άρ-
χηγόν της συμμορίας. Συγχρόνως
στο 'Αλεχχό Κόμπλαντ' ένας περι-
εργος τύπος άριστοκράτη ό Λα-
μουρ Κράντον που όλοι τον θεω-
ρούν έναν πλούσιο τεμπέλη, ενώ
στην πραγματικότητα είναι ένας
καίσιμος κι' ένερνητικός άν-
θρωπος, προσποτιμένους από δια-
βάσει την έπιμεριδα του παρο-
κούλθι έναν περίερον 'Ισπανό
τον Ραμόν 'Ορτέγκα 'Ιδιοκτήη
μεγάλων φυτειών καουτσούκ στην
Σινγκαπούρη όπως έχει πιά ό 'Ι-
διος. 'Ο Κράντον είναι ό 'Μαύ-
ρος 'Ανθρωπος' ό τρομερός δι-
άκτης των κακοποιών. Κανείς ο-
μως δεν ζέρει τη διπλή του 'πο-
σάσι ούτε κι' ή άστυνομία. 'Ο
Κράντον έχει λάβει ύποπτες πλη-
ροφορίες γιά τον 'Ορτέγκα 'τό
ένα πράκτορά του τον Κλιφ Μάρο.
λαμνννννννννννννννννννννννννν
στον κοτόφειρο να είσχωρήσει
στη συμμορία του Σάμ Μάσον.
'Ο 'Ορτέγκα σφηνεί απ' τη λέξη.
'Ενα λαγυνικό του Κράντον ό
Χάρου Βέσιναν τον παρακολουθεί
ώσ τό σπiti του άστν. έπιθεωρη-
σώ Τζος Κερντόνα. 'Ο Κράντον
τά μαθαίνει αυτά κι' άπορεί. Γιατί
ό 'Ορτέγκα βρισκεται σ' έπαφή ή
έναν κακούδον τό Μάρον, και
και με τη διαταμία συνγγράνης.
Είχε την εντύπωση πως κάποι
ζανάγε όπ τον 'Ορτέγκα, κάποι
μακριά στην 'Ανατολή. Κι' έξα-
φνα θυμάται: Είναι ό 'Αλφ Σίνγκ
ό μαχαρναγής της Ραζκούμανιά.
Τού μιλάει πλέον άνοιχτά κι' έ-
κείνος άναγκάζεται να όμολογήσει
ότι ήρθε στην Ν. 'Υόρκη γιά να
βρή τά κλεμένα ίερά ζαφείρια της
θεάς Σκύλας, άλλωςέινε χαμέ-
νος. 'Ο μαχαρναγής λέει ότι ή
θεά θά τιμωρήσει όποιος έχουσι
στό χέρι τους ίερά ζαφείρια. 'Ενα
απ' τά ζαφείρια τό κατέχει ό βα-
βυλωνίους γέρος Πέτερ Ράντολφ.
Την ίδια αυτή νύχτα ό Ράντολφ
δέχεται την έπίσκεψη κάποιου Ντε
βιντ Φοικ ό όποιος του λέει ότι
είνε δήθεν ντετέκτιβ και του ζή-
τάει τό ζαφείρι. 'Ο Ράντολφ άρ-
νείται. 'Ο κακούδον τον σκοτώνει.
'Ανοίγοντας όμως τό χρημα-
τοκιώτσιο δέχεται την έπίθεσι έ-
νος μπουλντόξ. Τό σκοτώνει και
αυτό, κλέβει τό πετρόδι και βά-
ζει στο χέρι του Ράντολφ ένα
ψεύτικο.Παίρνει έπειτα τό πτώμα
του σκύλου και φεύγει. Τό ίδιο
βράδυ ή μίς 'Ισαμπελ Πάιν φίλη
του Μάσον ύπιασταται την έπιθε-
σι ένος κακοποιού στο ξενοδό-
χείο της. 'Ενας όμως απ' τους

5ον

Χάνκευ. 'Ο πολιτισμένος αυτός
άνθρωπος τό κόσμου που κα-
θόταν στο μόντερόν γραφείο
του, στην καρδιά της Νέας
'Υόρκης φοδόνταν την έκδοκπι
ένος άψυχου χρυσού άνδρα.
Τος των μακρυνών 'Ινδιών!

Τά μάτια του Μάουρος Αν-
θρώπου είχαν μία διαπεραστή
κάλαση όταν βρήκε στην ή-
λιόλουστη Περμπη Λεωφόρο.
Ενοιώσε νύρη του τον κινδυ-
νο... τη σκία του θανάτου!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Δυο δολοφονικές άπόπειρες

'Ο Μάουρος 'Ανθρωπος δεν
είδε τώρα τό παρομοιον ίχνος
του μελαψού 'Ανατολήτη και
του μαυρού (σεντάν) που εί-
χε έπιχειρήσει να τον παρα-
κολουθήσει ως τό κατάστημα
του Τζουλιους Χάνκευ. 'Ανεβή
κε στο αυτοκίνητό του ίκανό.
Ποιμήνος Είχε ύποσχεθί να
έπιστρέψη τό ταχύτερο τό ζα-
φείρι στον Τζος Κερντόνα. Πή-
σε, τό δρόμο του νουσιούσι.

'Ενα κόκκινο φωτεινό σπια
της τροχιάς τον σταμάτησε.
Περιμενε στο διασταύρω με
τό νου το συνκντωμένο στο
πρόβλημα του πετραδιού που
είχε βρεθί στο χέρι του Ράν-
τολφ. Ήταν ή δεν ήταν ννή-
σιό.

'Εξαφνα άνασκήτος και
κάμφωσε τό βλέμμα του σ' ένα
μεγάλο κομινό που ερόχταν
απ' τό αντίθετο μέρος. Οι κι-
νύσεις της του φάνηκαν παρά-
ξενες... Καθώς δειχάκι ή
λεωφόρος ό σφωρο έστρίψε ά-
πότομα τό τιμόνι, αυξάνοντας
συνκνόνους την ταχύτητα. 'Ε-
τσι, τό καμινό διευδυνήθηκε ό
λοταχώς προς τό έλασρό αυ-
τοκινητάκι του Κράντον!

'Αλλά εκείνος είχα έντιμη-
σθ ή όλος τον κίνδυνο. Είχε
ιδί τό πρόσωπο του σφωρο. Ή-
ταν ό ίδιος μελαψός άνθρωπος
που τον είχε παρακολουθήσει
πρό όλίνου!

Τό καμινό έπεσε με άρνη
στο έλασρό αυτοκινητό και τό
έλυωσε πάνω στον μεταλλικό
πλεκτρικό στυλό της νύνης.
'Η έτοιμότης όμως του Μάουρου
'Ανθρώπου τον έσωσε. Είχε ά-
νοίξει ήδη την πόρτα κι' έβγα-
νε προς τό πεδούριο όταν
ένινη ή συνκρούσι. Τό τραν-
ταγμα τον πέταξε έξω, σαν
βλήμα. Έπεσε στο πεδούριο
με την κοιλιά με τόση δύναμη
ώστε κόπηκε ή άναπνοή του.

Πρόλαβε ως τόσο να ιδί ή
σφωρο του καμινόυ να πηδή
απ' τη θέσι του και να τρέξη
προς τη στροφή του δρόμου.
Δεν είχε πάθει τίποτε σοβαρό
απ' τη συνκρούσι. Μέσα στο
βαρύ αυτοκινητό του Είχε χτυ-
πήσει όμως φαίνεται τό πόδι
του γιάτι κοιτούσε.

'Ενα τάρι περιμενε στη στροφή
φί Βρισκόταν σφαλωμένος εκεί
επίτηδες. 'Ο μελαψός άνδρας
προς χύθηκε μέσα. Τό ταξί έ-
κίνησε άμέσως κι' άπομακρύν-
θηκε. Πριν άκούη σβήσι τελεί-
ως ό κρότος της συνκρούσεως.

'Όταν σκώθηκε όρθιος ό
Κράντον δεν είδε πιά τό τα-
ξί. 'Ο κόσμος είχε περικυκλώ-
σει τό κατεστραμμένο αυτοκί-

νητό του. Τον ώπτουσαν άν
είχε χτυπήσει άν χρειάζοταν
βοήθεια.

'Ενας πόλιουαν έφωτοε τρέ-
κοντας, άνδριένος. 'Όταν ό
μως είδε τό κατασκονισμένο
θύμα, άλλαξε έκφρασι και χα-
μογέλασε με σεβασμό. Είχε ά-
γαννιώσει τον ύψηλ όκεινο
τέντλεμεν με την άριστο-
κρατική έπιμόνι που είχε ιδί
τόσε φορές τό ποστόσιο του
στις έφημερίδες.

— Έσείς, κύριε Κράντον; Φύ-
ναε. Πως είσαοτε; Χτυπήσα-
τε;...

— Πιστευω πως είναι καλλιτε-
ρα να ρίξετε μία ματιά σ' αυτό.
Τό τό καμινό, μουσιεύσιος ό
Κράντον Μου φαίνεται ότι
θανε κλειμένο.

'Ο πόλιουαν νουώλεσε τά μά-
τια του. Κυττάζε την πλάκα
του αοίμου του αυτοκινητού.
'Επειτα έθναλε απ' την τέ-
πη του και συμβουλευτηκε ένα
σημειωμάτιο.

— Έχετε δικιο παραδεχθί-
κε. Τό κλέψανε πρό μισή ή
ρας Μήπως είδατε καθόλου τον
άνθρωπο που τό οδηγούσε;

— Όχι δυστυχώς άπάντησε
ό Κράντον χαυνευλώντας.

'Εδωσε μερικές άκούη τυπι-
κές άπάντησεις. 'Όταν τελείω-
σε χύθηκε στο συντομμένο
αυτοκινητό του και τρέβηξε έ-
ξω κάτι τι: ένα μικρό πέτινο
βολιτζάκι. Κρατώντας τό καλά
στο χέρι του προχώρησε άνα-
μεσα στο πλήθος. Τό ήουχο
βλέμμα του φαίνόταν πως δεν
είνε προσοχή στο πρόσωπο
των ανθρώπων που κυκλοφο-
ρούσαν νύρη του. Κι' όμως έ-
να απ' αυτά τον ένδιέσεσε έ-
ξαιρετικά. 'Ήξερε ότι τον πα-
ρακολουθούσε ένας συνένοχος

τό σφωρο που είχε έπιχειρή-
σει να τον σκοτώσι! 'Ο δεύτε-
ρος αυτός ένκλυσιας είχε
χρώμα τό ίδιο μελαψό σαν τον
άλλον.

'Ενα σαρκαστικό νέλιο βνή-
κε απ' τη χείλη του και πάνω-
σε τό αίμα του αντιπάλου του.
— 'Ο Μάουρος 'Ανθρωπος!...
τραυλίες ό κακοποιός.

Πήδωσε ζαφνικά προς τό έυ-
πρό και κατόφερε ένα χτύ-
πημα με τό μαχαίρι του. 'Αλλά
τό όπλο δεν εύόηκε τό στόχο
του. 'Ο Μάουρος 'Ανθρωπος εί-
χε έπωλελήθ απ' τό στιμνσιο
διαταγών τό δολοφόνου κι' εί-
χε έτοιμασθ να τον άντιμετω-
πίσι. Τά σιδερένια δάχτυλά του
άπορταν στον άέρα τον καρ-
πό του ώπλιωμένου χεριού του.

'Ο κακούδον βλαστήμησε και
διπλώσε τις προσάθειές
του γιά να κλώη τό μαχαίρι του
στην καρδιά του αντιπάλου του.
'Αλλά ό Μάουρος 'Ανθρωπος
ταύτοίσε σινά... σινά τό χέρι,
τόσπερ πίσω απ' την πλάτη
του...

'Εξαφνα, ό δολοφόνος έθνα,
λε ένα ούρλιασμα πόνου, που
τό άκολουθήσε ένας. Ξερός
κρότος. Τό δεξί υπέρτατο του
κασιώθηκε άκρηστο. 'Ο Μαύ-
ρος...

...το σφωρο που είχε έπιχειρή-
σει να τον σκοτώσι!

Τό καμινό έπεσε με άρνη
στο έλασρό αυτοκινητό και τό
έλυωσε πάνω στον μεταλλικό
πλεκτρικό στυλό της νύνης.
'Η έτοιμότης όμως του Μάουρου
'Ανθρώπου τον έσωσε. Είχε ά-
νοίξει ήδη την πόρτα κι' έβγα-
νε προς τό πεδούριο όταν
ένινη ή συνκρούσι. Τό τραν-
ταγμα τον πέταξε έξω, σαν
βλήμα. Έπεσε στο πεδούριο
με την κοιλιά με τόση δύναμη
ώστε κόπηκε ή άναπνοή του.

Πρόλαβε ως τόσο να ιδί ή
σφωρο του καμινόυ να πηδή
απ' τη θέσι του και να τρέξη
προς τη στροφή του δρόμου.
Δεν είχε πάθει τίποτε σοβαρό
απ' τη συνκρούσι. Μέσα στο
βαρύ αυτοκινητό του Είχε χτυ-
πήσει όμως φαίνεται τό πόδι
του γιάτι κοιτούσε.

'Ενα τάρι περιμενε στη στροφή
φί Βρισκόταν σφαλωμένος εκεί
επίτηδες. 'Ο μελαψός άνδρας
προς χύθηκε μέσα. Τό ταξί έ-
κίνησε άμέσως κι' άπομακρύν-
θηκε. Πριν άκούη σβήσι τελεί-
ως ό κρότος της συνκρούσεως.

'Όταν σκώθηκε όρθιος ό
Κράντον δεν είδε πιά τό τα-
ξί. 'Ο κόσμος είχε περικυκλώ-
σει τό κατεστραμμένο αυτοκί-

...το σφωρο που είχε έπιχειρή-
σει να τον σκοτώσι!

Τό καμινό έπεσε με άρνη
στο έλασρό αυτοκινητό και τό
έλυωσε πάνω στον μεταλλικό
πλεκτρικό στυλό της νύνης.
'Η έτοιμότης όμως του Μάουρου
'Ανθρώπου τον έσωσε. Είχε ά-
νοίξει ήδη την πόρτα κι' έβγα-
νε προς τό πεδούριο όταν
ένινη ή συνκρούσι. Τό τραν-
ταγμα τον πέταξε έξω, σαν
βλήμα. Έπεσε στο πεδούριο
με την κοιλιά με τόση δύναμη
ώστε κόπηκε ή άναπνοή του.

Πρόλαβε ως τόσο να ιδί ή
σφωρο του καμινόυ να πηδή
απ' τη θέσι του και να τρέξη
προς τη στροφή του δρόμου.
Δεν είχε πάθει τίποτε σοβαρό
απ' τη συνκρούσι. Μέσα στο
βαρύ αυτοκινητό του Είχε χτυ-
πήσει όμως φαίνεται τό πόδι
του γιάτι κοιτούσε.

'Ενα τάρι περιμενε στη στροφή
φί Βρισκόταν σφαλωμένος εκεί
επίτηδες. 'Ο μελαψός άνδρας
προς χύθηκε μέσα. Τό ταξί έ-
κίνησε άμέσως κι' άπομακρύν-
θηκε. Πριν άκούη σβήσι τελεί-
ως ό κρότος της συνκρούσεως.

'Όταν σκώθηκε όρθιος ό
Κράντον δεν είδε πιά τό τα-
ξί. 'Ο κόσμος είχε περικυκλώ-
σει τό κατεστραμμένο αυτοκί-

ρος "Ανθρώπος του τό είχε
επείσει.

Ο τελευταίος έσκυψε γρή-
γορα κι άρπαξε το μαχαίρι.
που είχε πιάσει στο πάτωμα.
Έψαξε έπειτα τις τσέπες του
αντιπάλου του. Σταμάτησε ό-
μως ξαφνικά το ψάξιμο. Ο θό-
ρυβος της πάλης κι η φωνή
του κακοποιού είχαν τραθήσει
την προσοχή των ένοίκων του
σπιτιού.

Μία γυναίκα είχε βγί σ' ένα
παράθυρο του ίσογειου και φώ-
ναζε. "Ενας άντρας πρόβαλε
στην έξωπορτα κι έριξε μία
ματιά μέσα. Βλέποντας την άλ-
λοκοπή σιλουέττα του Μαύρου
"Ανθρώπου, τόβαλε στα πόδια,
ουρλιάζοντας με τρόμο:

— Βοήθεια!... Άστυνομία!...
θόνος!...

★
Ο Μαύρος "Ανθρώπος άκου-
σε τα βαριά θήματα ενός πό-
λισιαν, που έφτανε τρέχον-
τας. Άποτραβήχτηκε προς τα
μέσα νοήνορα κι άθόρυβα, ά-
φίνοντας τον έχθρο τον πεσι-
νον καταγής. Άνοιξε μία πσι-
νή πόρτα και γλύτωσε έξω.
Βρέθηκε σε μία πλακόστρωτη
αύλη. Έτρεξε προς το χαμη-
λό μαντρότοιχο και σκαφάλω-
σε σαν γάτα. Μόλις είχε πτά-
σει στην κορυφή του, είδε να
προσμοιάζεται ο πόλιςιαν στην
πόρτα της αλληλ Κρατούσε έ-
να πιστόλι στο χέρι του και
κυροβάλλει τη μασέρ σιλουέτ-
τα που διασκέλιζε τον τοίχο.

Η σφαίρα χτύπησε ένα πόν-
το μακριά απ' το χέρι του Μαύ-
ρου "Ανθρώπου. Έκείνος πή-
δωσε απ' το άλλο μέρος του
δρόμου.

ΟΧΙ ΠΛΕΟΝ ΜΑΛΛΙΑ ΛΕΥΚΑ

Μόνον με το 46081 θα δια-
τηρήσετε τα μαλλιά σας πάντα
στο φυσικό των χρώμα. Έάν
τα μαλλιά σας είναι ήδη λευκά
κάμετε όλίγας έπιδιώξεις με το
46.081

και άμέσως θα έπανακτήσουν
το φυσικό των χρώμα.

Η κατασκευή του άριστου
αυτού τονωτικού και έπανο-
ρωτικού των τριχών, γνωστό
από 30ετίας εϊς χιλιάδες ανά
την, Έλλάδα πελάτας εϊνε ό-
ριστικώς έξσηφατισμένη κατό-
ριν της παραδοχής έκ του έ-
ξωτερικού σημαντικών ποσοτή-
των πρώτων ύλων.

Φαρμακείον Κ. ΛΕΜΠΕΣΗ

Όδός Δώρου 3 και Σταθωριάνδου
ΟΜΟΝΟΙΑ

Katia
ΠΟΥΔΡΑ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ
ΤΟΥ ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑ-
ΤΟΠΗ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΛΗ

Κραγιόν χειλέων
ΝΕΛΣΟΝ

Ηγγυημένον
ότι
1/2 ώρα...

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ
ΤΟΥ ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑ-
ΤΟΠΗ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΛΗ

Αουναγώνιστον
...ΕΙΣ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

τοίχου κι έτρεξε προς ένα ύ-
πόγειο. Βγήκε σε μία άλλη εί-
σοδο, κι' από κεί σε μία μικρή
παράδο.

Δυό λεπτά άρνότερα έφτα-
σε εκεί κι' ο πόλιςιαν Δέν εί-
δε όμως ούτε ίχνος του μα-
ρορομένου ανθρώπου που
κυνηγούσε. Βρέθηκε μόνον άν-
τικείμενος μ' ένα κοψίδι τζέν-
τλεμαν που κρατούσε ένα βα-
λικάκι. Ήταν ο Λάμοντ Κράν-
στον. Τό άλλο του χέρι άκου-
πούσε στη λαβή της πόρτας
ένος σταματημένου αυτοκινή-
του. Υποκρινόταν περίφημα τον
κατάληκτο και φοβισμένο

— Τι... τι τρέχει, κύριε πό-
λισιαν; ρώτησε. Ποιος ήταν
αυτός με τ' μαύρα;

— Α τόν είδατε; Πού πήγε;
Πέστε μου γρήγορα! Σκότωσε
σχεδόν έναν άνθρωπο εδώ στο
διπλανό σπιτι!

— Έτρεξε σ' αυτό τό δρόμο.
Όταν όμως με είδε γύρισε
πίσω και χάθηκε στην πόρτα
ένος υπογείου. έχει άοιστερα.

Ο πόλιςιαν ώρυψε προς την
διευθυνση που του είχε υποδεί-
ξει ο Κράνστον και μπήκε στο
υπόγειο.

Ο Κράνστον δέν περίμενε
να ιδί τό τέλος Άπομακρύ-
θηκε σιγά στην άσχη κι έπει-
τα πιο γρήγορα. Δυό τετράνυ-
γα πιο πέρα, μπήκε σ' ένα τα-
ξι. Έπειτα από μία μικρή δια-
δρομή, τό άφισε και πήρε άλ-
λο Χαμογέλασε καθώς έριξε
μία ματιά στο βαλικάκι του.
Έκεί μέσα βρισκότουσαν τό
κοψίδι κι' ο μανδύας του
Μαύρου "Ανθρώπου.

Τώρα ο Μαύρος "Ανθρώπος
πήγαινε στο μουσικό κροσφύ-
γέτό του.

★
Τό δωμάτιο ήταν σκοτεινό.
Άκούστηκε ξαφνικά ένα σφυ-
ριχτό γέλιο κι' έπειτα άνωψε
ένα φως. Θάνηκε τότε ο Μαύ-
ρος "Ανθρώπος καθισμένος
εμπρός σ' ένα νυαλισμένο νρα-
φείο. Πήρε από ένα συρτάκι
ένα φύλλο χαρτί κι' άρχισε να
γράφει.

Καταλάβαινε τη σημασία που
είχαν οι δυό αλληπάλληλες ά-
ποπειρες κατά του Λάμοντ
Κράνστον: Κάποιος ήξερε ότι
ο Κράνστον κρατούσε πάνω του
ένα "ματωμένο ζαφείρι". Η
θελε λοιπόν να βρεθεί πάνω στο
πτώμα του τό κακοποιημένο
έκείνο πετράδι για να πεισθή
άκούη περισσότερο ο ύστερι-
κός κόσμος ότι η κατοχή ενός
τέτοιου ζαφειριού ίσοδυναμού-
σε με θάνατο φορικό!

Ποιος όμως ήταν αυτός ο
άγνωστος άρχιεργκαλμπίας
που σκηνοθετούσε τις "επο-
φωσικές" δολοφονίες;

Ο Μαύρος "Ανθρώπος είχε
γράψει έξη ονόματα στο χαρ-
τί που βρισκόταν εμπρός του.
Έτσι που ήταν γραμμένα ά-
ποτελούσαν ένα περίεργο νευ-
μετρικό σχήμα, κάτι πούμοια-
ζε λίγο μ' ένα κατεργασμένο
ζαφείρι!

Σάμ Μπάρον — Κλίφ Μάρολαντ
Ντέβιντ Φρίκ — Χάρρυ Βένσον
Ραϊόν Όρτέγκα—Λάμοντ Κράν-
στον

Η γεωμετρική αυτή κατάτα-
ξις είχε τη σημασία της για
τό Μαύρο "Ανθρώπο: Ο Μάρο-
λαντ τοποθετημένος στη συμ-
μορία του Σάμ Μπάρον, έδ συν-
τελούσε στην ανακάλυψη του
μυστηρίου. Ο Χάρρυ Βένσον
είχε ήδη μία συνάντησι με τόν
Ντέβιντ Φρίκ, που ήταν κι' αυ-
τός άνακατεμένος στην υπό-
θεσι. Τέλος ο Λάμοντ Κράν-
στον είχε προσωπική έπαση με
τό σεβόρ Όρτέγκα.

Τα γράμματα οδύστηκαν σι-
γά—σιγά απ' το χαρτί, αφίνον-
τας το κατάλευκο και πάλι.
Κι' ο Μαύρος "Ανθρώπος συ-
νεχίζοντας, έγραψε δυό άκό-
μη ονόματα:

«Ρόννευ Μάσον
Ίζαμπελ Πάυν

Αυτοί οι δυό είχαν επίσης
τη θέσι τους στα σχέδια του
άγνωστου έγκληματιού.

Ένα άσπρο φως άναψε έξω
απο στόν τοίχο, αντίκρισ στο
γραφείο. Ο Μαύρος "Ανθρώπος

πήρε ένα άκουατικό, που βρι-
σκόταν δίπλα του.

— Εδώ Μπούρμπανκ, πρόφερε
μία φωνή ήσυχη και μακρυνή
απ' την άλλη άκρη του συρ-
ματος. Ο Κλίφ Μάρολαντ άνέ-
φερε ότι η συμμορία του Μπά-
ρον σκεδιάζει να άπανήν τον
Ρόννευ Μάσον. Θα έπακολου-
θήσουν περισσότερες λεπτομέ-
ρειες.

— Έχει καλώς.
Τό άσπρο φως χάθηκε. Ο
Μάουρος "Ανθρώπος άφισε τό ά-
κουστικό. Η λάμπα του γρα-
φείου του έσβυσε και σε λίγες
στιγμές ξανάναψε. Τώρα ο
Μάουρος "Ανθρώπος κρατούσε
έναν χοντρό βιβλίο, ένα όδιντό
της Ν. Ύορκας.

Γύρισε τό φύλλο και σταμά-
τησε στο ψήφιο Μ. Διάβασε μία
σύντομη παράγραφο, που άφο-
ρούσε τόν Ρόννευ Μάσον. Έ-
μαθε έτσι ό τι ήθελε. Ο Μά-
σον ήταν ένας νέος χημικός,
γνωστός για τις μελέτες του
έπί της μοριακής συνθέσεως
των πολυτιμων λίθων.

Χημικός... μόρια... ζαφεί-
ρια!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Στά νύχια της συμμορίας

Ήταν περασμένο τό μεση-
μέρι όταν έγυνησε ο Ρόννευ
Μάσον. Σηκώθηκε τεμπέλικα
απ' τό κρεβάτι. Δέν χρειαζό-
ταν να κυττάει τό ρολόι, για
να καταλάβει ότι ήταν περα-
σμένη η ώρα. Είχε πέσει να
κοιμηθή κατά τα έφημερώματα.
όταν τ' άστρα είχαν πιά άρχι-
σει να χλωμιάζουν στόν ούρα-
νό.

Άνυποχούσε άκόμη για τόν
Ντρέζελ. Ο καμαριέρης δέν εί-
χε ζαναγουρίσει πιά, έπειτα απ'
την έξοφλήσι του της περα-
σμένης νύχτας.

Ο Ρόννευ ντύθηκε άνοιξε
την έξωπορτα του και πήρε τις
πρωινές έφημερίδες που περι-
μεναν εκεί από ώρες. Όταν
έβριξε μία ματιά στούς τίτλους
έχασε δλν την ήρεμία του. Ο
λόκληρη η πρώτη σελίδα ήταν
γεμάτη απ' την αφήγησι του
φορικού θανάτου του Πέτερ
Ρόντολφ.

Η προσοχή του Μάσον συν-
κεντρώθηκε σε μία μόνο λε-
πτομέρεια αυτής της τραγωδι-
ας: στο "ματωμένο ζαφείρι". Η
πέτρα που είχε βρεθεί μέσα στη
φούχτα του νεκρού έγκοιμου-
ριούχου, ήταν όμοια με τ' συν-
θετικά ζαφείρια που είχε πτιά-
σει ο Μάσον!

Ο χημικός πέταξε την έφη-
μερίδα κι' έτρεξε στο εργαστή-
ριό του. Μετατόπισε την έτα-
ζέρα κι' άνοιξε τό μικρό κοη-
ματοκιβώτιο, που κρυβότα, πί-
σω απ' αυτήν. Έψαξε με τό
χέρι του τό έσωτερικό του. Η
την άδειανό Τά ζαφείρια εί-
χαν χαθή!

Η διαπίστωσις αυτή δέν τού-
κανε πολλή εντύπωσι γιατί ή-
ταν κάτι που τό περίμενε...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεις

Ξαναδιάβασε προσεκτικά την
αφήγησι της έφημερίδας.

Έμαθε την ιστορία του
κλεμμένου Περιδεραιου της Ά.
ννόπτης και τό θούλο των
συμφορών που έφεραν τα έ-
ρα εκείνα πετράδια. Γέλασε ό-
ταν διάβασε για την έκδικησι
της γυνίης χρυσής θεάς με τό
κεφάλι του σκύλου.

— Τι θα κείσει! ουρμούρισε
ανάμεσα σ'ά δόντια του.

Έκείνο που τόν ενδιέφερε
περισσότερο, ήταν η έξοφλή-
σις του καμαριέρη του Ράν-
τολφ. Έτσι ακριβώς είχε καθή
κι' ο δικός του υποθέσις.

Δίστασε άν έπρεπε να είδο-
ποίηση την άστυνομία ή όχι.
Τέλος προτίμησε να τηλεφω-
νήσιν στην Ίζαμπελ Πάυν.

Η φωνή της κοπέλλας άκού-
στηκε στο πλέσμων, τρεμου-
λιαστή, σαν φοβισμένη. Ο τρώ-
μος της μεγάλωσε όταν ο Μά-
σον της μίλησε για την κλησι
των "ματωμένων ζαφειριών"
απ' τό εργαστήριό του.

— Άκούσατε ποτέ, Ρόννευ,
για ένα κάποιον Ντέβιντ Φρίκ;
ρώτησε.

Ο Μάσον δέν άπάντησε για
μία στιγμή. Έπειτα είπε:
— Όχι δέν έχω ακούσει πο-
τέ αυτό τό όνομα. Ποιος εϊνε;
Η Ίζαμπελ περιέγραψε την
έπίθεσι που είχε γίνει έναντι
της της προηγουμένης νύ-
χτας.

Μίλησε για τό νορκωτικό
φαρμακο που της είχε άφαιρέ-
σει τη θέλησι της. Έξήγησε
πως ένας άγνωστος την είχε
βοηθήσει, είχε τρέψει εις συ-
νήν τό Φρίκ και την είχε σώ-
σει απ' την απαγωγή. Δέν εί-
χε ιδέα ποιος ήταν αυτός ο
άνθρώπος. Είχε φύγει τό έη-
μερώματι πριν ζυγνήσιν αυτή.

Ο Μάσον έδειξε ενδιέφερον
για τόν άγνωστο που είχε μα-
ταιώσει την άποπειρα της απα-
γωγής. Έβαλε την Ίζαμπελ
να του περιγράψι τό παρού-
σιαστικό του Χάρρυ Βένσον.
Παρακολούθησε με προσοχή
την περιγραφή της.

Έξωφρα άκουσε τη φωνή
της να αλλάζει να γίνεται ψυ-
χρότερη, καθώς τόν ρωτούσε,
μ' ένα τόνο υποφίας:

— Πού ακριβώς ήσαστε χθές
τη νύχτα Ρόννευ;

— Στο σπιτι μου άπάντησε
ήσυχα ο νέος. Περιμένα πως
θα μου τηλεφωνούσατε. Γιατί
τό ζεχάσατε.

— Σας τηλεφώνησα, άλλα δέν
έπληρα άπάντησι.

Ο Μάσον έμεινε ορασιονέ-
γος για μία στιγμή. Έπειτα έ-
δωσε την εξήγησι:

— Δέν χτύπησε καθόλου τό
τηλέφωνο. Τώρα καταλαβαί-
νω τι συνέβη! Ξέχασα να νυ-
ρίσω τό διακόπτη, για να συν-
δεθί με την κρεδδοκακασιά
μου. Κι έπειδή η πόρτα του
εργαστηρίου μου ήταν κλει-
στή δέν άκουσα τό κουδούνι-
σμα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεις

ΕΝΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ

Τό στράτευμα του Μπρίνκ

Έπί 88 όλόκληρα χρόνια, στίς
Ήνωμ. Πολιτείες και τόν Καναδά τό
Ίδρυμα Μπρίνκ βόισκεται σε άδιά-
κοπη προετοιμασία εναντίον των έ-
πιθέσεων των γκάνγκστερς. Γιατί η
δουλειά του εϊνε ν' αναλαβάνη με-
ταφορές χρημάτων, χρυσού, κοσμη-
μάτων, κλπ., στίς διάφορες άμερι-
κανικές ή καναδικές πόλεις. Διαθέτει
γι' αυτό τό σκοπό 600 αυτοκίνητα,
θωρακισμένα κι' έξωπλισμένα, όπως
θα ίδουσε παρακάτω, κι' ένα όλό-
κληρο ίδιωτικό στρατό.

Σε μία μέρα μόνον, ένα αυτοκίνη-
το του Μπρίνκ μετέφερε 2½ δισε-
κατομμύρια δολάρια. Και μία άλ-
λη μέρα, τό 1929, έγινε απ' τό Ίδιο
Ίδρυμα η μεταφορά μίας όλόκληρης
Τραπεζής.

Ο Μπρίνκ έχει δημιουργήσει σύ-
τη την επιχείρησι απ' τό 1859 κι'
έχει άποκτήσει 50.000 πελάτες, που
του έχουν άπόλυτη έμπιστοσύνη και
του παραδίδουν χρημάτα για πλη-
ρωμές ένογάτων ένοστασιών, τοαπε-
ζιτικές καταθέσεις, κοσμήματα, κλπ.

Τά υποκαταστήματά του λειτουρ-
γούν σε 70 μεγάλες πόλεις, εϊνε δε
συντάς φρουρία από άσάλλι και τοι-
μητόν. Στο κεντρικό κατάστημα, στο
Σικάγο, οι τοίχοι έχουν πάχος 7
περίπου μέτρων. Ολόκληρο τό
24ωρο φυλάει μέσα σε πολυβολεία
έντοπις φρουροί. Τά υπόγεια θη-
σαυροφυλάκια εϊνε εφωδιασμένα με
αυτόματα σήματα κινδύνου και με
συσκευές δακρυογόνων αερίων. Ποίος
κακοποιός θα τολμήσιν ποτέ να έπι-
τεθί κατά του κεντρικού καταστήμα-
τος ή των υποκαταστημάτων του
Μπρίνκ;...

Τό προσωπικό άποτελείται από
3.000 άτομα—φρουρούς, συνοδούς
και σωφεί, όλους με ειδικές στολές
και με κάθε είδους όπλα. Οι άντρες
αυτοί πρέπει να έχουν άνάστημα 1,80
τό λιγώτερο και βάρος 80 κιλά.
Προτιμούνται όσοι έχουν στρατιωτική
πειρία. Τά άπαραίτητα όμως προ-
σόντα για όλους εϊνε η τιμιότης κι'
η κατάλληλη σωματική διάπλασις.
Κάθε ύποψήφιος φωτογραφίζεται,
του παίζουν τά δακτυλικά άποτυ-
πώματα και συγκεντρώνουν λεπτο-
μερείς πληροφορίες για τό ποιόν
του. Άν π'ά στοιχεία αυτά δέν εϊνε
άπόλυτως ίκανοποιητικά, δέν γίνε-
ται δεκτός.

Οι άνθρωποι του Μπρίνκ παίζουν
έκτακτη άμοιβή 1.000 δολαρίων
για κάθε κακοποιό που θα σκοτώ-

ΠΡΟΣΟΧΗ!!!

ΣΤΗΝ ΑΠΟΘΗΚΗ

ΕΜΜ.Γ.ΜΑΛΑΚΟΥ

1 Χρυσοσπληκτωίσσης 1 και Πρα-
ξιτέλους (πλησίον Άγίου Μάρκου)
τηλ. 32-809

Γυναίκες μεταξωτές	Δρχ.	3.500
» φιλές	»	3.900
Κυλόττες	»	1.800
Κομπινάζον	»	4.500
Φανέλλες	»	1.800
Σοσόνια	»	1.500
Ύποκάμ.κουκουλάρικα	»	19.500
Κάλτσες ριγέ άνδρών	»	1.600
Εσώφρακα κοντά	»	4.800
Υποκάμ. ποπλίν έξτρα	»	22.500

Και πολλά άλλα είδη με μικρό έ-
λάττωμα στη μισή τιμή.

σουν σε μία συμπλοκή και 500 δολ-
λάρια άν τόν τραυματίσουν.

Προκειμένου να γίνη μία μεταφο-
ρά, αυτοί που θά την εκτελέσουν τό
μαθαίνουν την τελευταία στιγμή,
για να μη ξεφύγουν καμιά πληροφο-
ρία και γίνη γνωστή στούς γκάνγ-
στερς. Στην πράξη η στο έργο-
στάσιο, τό έξέρει ένας μόνον άνθρω-
πος: ο ταμίας. Όταν φτάση τό θω-
ρακισμένο αυτοκίνητο, οι φρουροί
παίζουν τις θέσεις τους, με τά πι-
στόλια στο χέρι, έπιβλέποντας κάθε
κίνησι του δρόμου, ενώ ο συνοδός
πηγαίνει να βρή τόν ταμία, του
παρουσιάζει τά πιστοποιητικά του,
παίρνει τό γούμα και ύπογράφει μία
άπόδειξι. Τό φορτώνει έπειτα στο
αυτοκίνητο, τό κλειδώνει και τό συ-
νοδεύει ως τό κατάστημα Μπρίνκ.
Έκεί, ένας φρουρός, κοιμμένος στο
παρατηρητήριο, πιέζει ένα κουμπί.
Άνοίγει άμέσως μία άσπάλεια πό-
ρτα για να μπη μέσα τό αυτοκίνη-
το. Τέλος, τά χρημάτα ξεφορτώνον-
ται και φυλάσσιν στα θησαυροφυ-
λάκια, περιμένοντας να παραδοθούν
στόν προορισμό τους.

Τά μέσα που χρησιμοποιεί ο
Μπρίνκ, τελειοποιούνται διαρκώς.
Όστόσο ο ίδιος δέν εϊνε ποτέ εύχα-
ριστημένος. Μολονότι έχει μεταφέρει
τόσα δισεκατομμύρια των πελατών
του, χωρίς να χάση ποτέ ούτε ένα
σέντς, άνασχεύει πάντοτε για τό μέλ-
λον. Αντιμεταπίζει την πιθανότητα
επιθέσεων με ρουκέττες, με μυστη-
ριώδη νέα αέρια, με άεροπλάνα κλπ.

Άποτελεσμα δέν τόν τελευταίον με-
λετών του γι' αυτή την περίπτωση
εϊνε τό αυτοκίνητο «Α—1000».

Τό αυτοκίνητο αυτό ζυγίζει 5
τόνους κι' έχει μήκος 7½ μέτρων.
Εϊνε μεγάλο σαν τάνκς, με τις κομ-
ψές όμως άεροδυναμικές γραμμές
του δίνει την εντύπωσι λεωφορείου
πολυτελείας. Ούτε σφαίρες ούτε χει-
ροβομβίδες μπορούν να τρυπήσουν
τά τοιχώματά του. Κανένα αέριο δέν
μπορεί να εισχωρήσιν στο έσωτερικό
του. Οι πόρτες του δέν παραδιάζον-
ται ούτε με δυναμίτιδα.

Στό έσωτερικό του υπάρχουν τρία
φορούια. Στο πρώτο βόισκονται ο
σωφεί και δυό φρουροί, προσφυλα-
μένοι πίσω από άλεξίσφαιρα κου-
σταλά. Τό μεσαίο διαμέρισμα φι-
λοξενεί τό χρηματοκιβώτιο. Οι δυό
φρουροί που τό φυλάει, έχουν στη
διάθεσί τους ένα ραδιοφωνικό πομπή,
για να είδοποιήσουν την άστυνομία
σε περίπτωση επιθέσεως. Ένα τέ-
λειο σύστημα άερισμού τούς προ-
στατεύει από επιθέσεις με αέρια.

Στό πισινό διαμέρισμα, προσφυ-
λαγμένο με ένισχυμένο άσπάλι, βόι-
σκεται τό μωτέρ και αυτόματοι πυ-
ροσβεστήρες για περίπτωση πυρ-
καϊας.

Τό κεντρικό διαμέρισμα, κλειστό
από παντού, άποτελεί τό έσωτερικό
φορούιο. Οι κακοποιοί δέν μπορούν
να στάσουν σ' αυτό, κι' αν άκόμη
είσχωρήσουν στη θέσι του σωφεί,

Ένα τέτοιο αυτοκίνητο εϊνε ίκα-
νό ν' αντιμετώπισιν κάθε επίθεσι,
απ' όπου και άν προέρχεται.

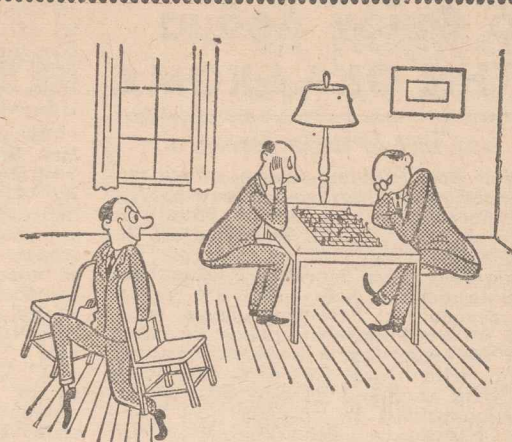
••

Κάτι που ενδιαφέρει τάς κυρίες

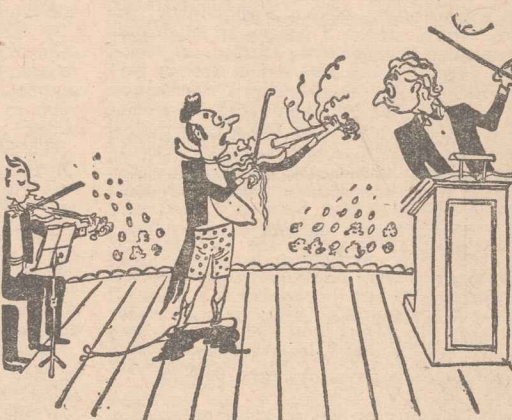
Ο πόλεμος έπέφερε μεγάλες
καταστροφές, στενοχώριες θλίψεις,
άποτελεσμα αυτών σιγά σιγά να
άσπρίσουν πρόωρα τά μαλλιά. Τό
Renaissance όμως τα δυναμώνει και
σιγά σιγά τα επαναφέρει εις τό
άρχικόν χρώμα μωύρο καστάνο ή
ξυνό ήτο.

Αντιπροσωπεία: Όδός Βερανζέ-
ρου 13 (Στοά όξείη) Α' όροφος,
άοιθ δωματίου 108.

Λιανική πώλησις: Φάρμακαποθή-
κη Βάκη Κάνιγγος 11 και φαρ-
μακαποθήκη Φαρμέτ Κάνιγγος 15.
Αντιπροσωπεία έν Ζακύνθω:
Φαρμακείον Εύαγγ. Μακρή.

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ...

—Όλα, μωρέ, σου σπάσανε;...

—Να σου δώσω 'Ελενίτσα μου, ένα κομμάκι
από τό γλυκό. Τό έφτιαξα για να κάνω έκπληξι
τό βράδυ στα παιδιά!...

Ο κουρέας: Έββαλα σήμερα ψλά τακούνια
για να μη χαμπλώνω πολύ την πολυθρόνα!...

Τὸ Θεῖον Δράμα ΣΤΗΝ ΟΚΛΑΧΟΜΑ

Ένα υπέροχο θέαμα

Απ' τούς πρώτους ακόμη αιώνας τοῦ Χριστιανισμοῦ, άρχισαν νά διοργανώνονται σέ διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης θεαματικές ἀναπαράστασεις τοῦ Θεοῦ Δράματος. Περίφημο εἶχε γίνοι κατά τίς τελευταίες δεκαετίες ἕνα τέτοιο θρησκευτικό θέαμα, πού ἐπαναλαμβάνονταν κάθε χρόνο στό Ὀμπεραμερκόου τῆς Γερμανίας. Τώρα όμως, μετά τή γεωμνηκή κατάρρευσι, θά πάσῃ ἴσως τήν πρώτη θέσι ἡ ἀναπαράστασι πού γίνεται στίς Ἡνωμ. Πολιτείες, στή Βουνά Γουίττα τῆς νοτίου Ὀκλαχόμας, 35 χιλιόμετρα μακριά ἀπ' τή μικρή πόλι Λάουτον. Οἱ Ἀμερικανοὶ βεβαδώνουν, ὅτι εἶνε ἡ μεγαλύτερη πρέρστη καὶ καλλιτεχνικώτερη ὁλοῦ τοῦ κόσμου, μολοντί άρχισε πρὸ 22 ἐτῶν μόνον.

Στήν πρώτη τέτοια παράστασι, τὸ 1926, ἔλαβαν μέρος 5 άτομα κι' οἱ θεατοὶ δὲν περνούσαν τούς 200. Σήμερα, οἱ «ἡθοποιοί» ἔχουν γίνοι 3.000 καὶ οἱ θεατοὶ πάνω ἀπὸ 300.000. Ὁλόκληρος ὁ πληθυσμὸς τοῦ Λάουτον (32.000 κάτοικοι) συνισθεῖσι τὰ κοστούμια καὶ τὰ ἄλλα ἀπαιτούμενα ἀντικείμενα. Τὰ ἔξοδα ἀντιμετωπίζονται μὲ ἔρσνο. Δὲν εἶνε ἄλλωστε μεγάλῃ, γιὰ τὴ καθεὶ ἀπ' τούς «ἡθοποιοὺς» δὲν πληρώνεται. Πεντακάσια δῶα, δανεικὰ ἀπ' τὰ γειτονικά ἀγροκτιήματα κάνουν ρεαλιστικώτερες τίς βιβλικὲς σκηνές.

Ὁ Ἰσχυρὸς καὶ ἐμπνευστὴς αὐτοῦ τοῦ θρησκευτικοῦ θεάματος ἦταν ὁ πάστορ Ἀντον Γουάλοκ. Μιά μέρα, πρὸ 22 ἐτῶν, εἶχε κάνει μιά ἐκδρομὴ στήν κορυφὴ Ροβὺ-δελτ τῶν Βουνῶν Γουίττα. Τοῦ ἔκαμε λοιπὸν ἐντύπωσι ἡ μεγαλοπρεπὴς θέα ἀπ' τ' ὕψος ἐκεῖνο.

— Τί θαυμάσιος τόπος γιὰ ἕνα μνημεῖο στοῦ Θεοῦ! εἶπε στοὺς συντροφούς του.

Τὴν ἴδια ὥρα, ἕνας ἀετὸς, πέταξε πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους. Κι' ὁ πάστορ τὸ θεόσησε ὡς ἐκδήλωσι τῆς θείας εὐλογίας. Ἐργάστηκε λοιπὸν γιὰ τὴ διοργάνωσι τῆς ἀναπαράστασεως τοῦ Θεοῦ Δράματος, ἐπέτυχε δὲ μιά κροακή ἐπιχορήγησι 100 χιλ. δολλαρίων μὲ τὰ ὁποῖα γτίσθηκε πᾶν στοῦ Βουνὸ ἕνα ἀντίγραφο τῆς ἀρχαίας Ἱερουσαλήμ. Τὰ κτίρια αὐτά, φτιαγμένα ἀπὸ πέτρες χοντροκατεργασμένες, ἀποτελοῦν τὴ μοναδικὴ μόνιμ ἔδρα θρησκευτικοῦ θεάματος πού ὑπάρχει στὸν κόσμο, συγγενὸς δὲ τὸ μόνον γνωστὸ οἰκίσμα τῆς Ἱερουσαλήμ. Σκεπάζονται μὲ ἔκτασι 5 συνηθισμένων οἰκοδομικῶν πετρωμάτων. Βαίνονται δὲ στοῦ κέντρου ἑνὸς τεραστίου φυσικοῦ ἀμφιθεάτρου. Τὸ περιβάλλον αὐτό, μὲ τούς βράχους, τοὺς θάμνους καὶ τίς βελανιδιές του, εἶνε ἕνα ἀπ' τὰ πρὸ ἐντυπωσιακά, καταλλήλστατο γιὰ τέτοιου εἶδους θέαμα.

Τὰ πρὸ ἀξιοθέατα εἶνε τὸ κτίριο τοῦ Μυστικοῦ Δείντου, τὰ τεῖχη καὶ ἡ πύλη τῆς Ἱερουσαλήμ, ὁ τάφος τοῦ Χριστοῦ, τὸ Πρόσσων τῆς Κρίσεως τοῦ Πιλάτου, ἡ Αὐλὴ τοῦ Ἡρώδου, ὁ Λόφος τοῦ Γολγοθᾶ μὲ τούς τρεῖς ἐλνίνους σταυρούς του, ὁ Σταῦλος ὅπου γεννήθηκε ὁ Χριστὸς ἡ Κλίμαξ τοῦ Ἰακώβ, ὁ Κήπος τῆς Γεθσημανὴ, κλπ.

Τὸ περιεργὸ εἶνε ὅτι παίρνουν ρόλους στήν παράστασι ἄνθρωποι ὁλὼν τῶν φυλῶν καὶ τῶν θρησκειῶν, Ἰνδιάνοι, Νέγροι, Κινέζοι, Ἰνδοὶ Μωσαμεθάνοι, Κομφουκιανοί, Βουδδιστὰι, Ταοίσται, Χριστιανοὶ ὁλὼν τῶν δογματῶν, κλπ. Εἶνε μιά χαρακτηριστικὴ ἐκδήλωσις συναδελφώσεως τῆς ἀνθρωπότητος κάτω ἀπ' τὸ σύμβολον τοῦ Θεοῦ Παθῶν.

Οἱ κάου-μπόες ἐμφανίζονται ὡς Βασκοί, οἱ ἀγροκτηματῖαι ὡς Ρωμαῖοι στρατιῶτες. Νοικοκυρές, παιδιὰ τῶν σχολείων, φοιτητὰι, κλπ. ἀποτελοῦν τὸ πλῆθος τῶν «φίγκυράν». Τραπεζίτες καὶ δικηγόροι παίζουν τοὺς ρόλους τῶν Γερμανιστῶν καὶ Φαρισαίων.

Κάποια κυρία Ρότκοοκ, ἀπ' τὸ Μάρλοου τῆς Ὀκλαχόμας, ἀναλαμβάνει πάντα τὸ ρόλο τῆς Παναγίας. Ὁ ρόλος τοῦ Χριστοῦ δὲν δίδεται ποτὲ σ' ἕνα μόνον άτομο ἀλλὰ σὲ 3 ἢ 4, πού μόνον άγνωστα καὶ πού ἐκαλλάσσονται στίς διάφορες σκηνές. Κατὰ

τὴ Σταύρωσι, ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ μένει ἀδειανός—ἐνὸς στοὺς δυὸ ἄλλους σταυρώνονται φαινόμενικά οἱ λησταί, —φωτίζεται δὲ 7 φορές ἀπὸ μιά διάχυτὴ κόκκινη λάμψι, πού συμβολίζει τίς ἑπτὰ τελευταίες λέξεις τοῦ Ἰησοῦ.

Ἡ παράστασι ἀρχίζει τὴ νύχτα τοῦ Μεγ. Σαββάτου, στίς 4 μετὰ τὰ μεσάνυχτα, διαρκεῖ δὲ 3½ ὥρες. Οἱ διάφορες σκηνές—50 ὡς 56 ἐν ὅλῳ—παίζονται στὰ σκοτεινὰ, μὲ τὸ φῶς ἀναμμένων δαυλῶν, καὶ μόνον ἡ Ἀνάστασις γίνεται μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου. Ἡ τελευταία αὐτὴ σκηνὴ παρουσιάζει καὶ μιά «ῥῶτα» παράξενα μοντέρνα: ἕνα ἀεροπλάνο, πού πετρεῖ πάνω ἀπ' τὴν ἀεροκωμική Ἱερὴ Πόλι κι' ἀπ' τοὺς «ἡθοποιοὺς» μὲ τὰ βιβλικὰ κοστούμια!

Σ' ὅλη τὴν παράστασι, δὲν μιλεῖ κανένας ἀπ' τὰ πρόσωπα. Χρησιμοποιοῦν μόνον παντομίμα, ἐνὼ συγχρόνως 8 άτομα, ἀόρατα, ἐπεξηγοῦν, ἀπὸ ἱσάριθμα μικρῶφωνα, τίς διάφορες σκηνές.

Περὶ τὰ 500 περιστέρια, πετεινοί, κόττες, ἄλογα ἀγέλαδες, πρόβατα καὶ κασίκες συμπληρώνουν τίς εἰκόνες, κάποτε δὲ ... συνομαζώνονται ἀπρόοπτα μὲ τούς «ὁμιλητάς»! Σὲ μιά παράστασι π. χ. οἱ κασίκες Βοισκόντουσαν πρὸν κοντὰ σ' ἕνα μικρῶφον καὶ βέλαντες, ... σὰν νὰ διεμαρτύροντο, κάθε φορὰ πού ἐμφανίζονταν ὁ Ἰησοῦς!

Τὸ θέαμα προσφέρεται ἐντελῶς δωρεάν. Οἱ θεατοὶ ἀρνίζονταν νὰ συγκρατῶνται ἀπ' τίς 8 τὸ βράδυ, κι' ὡς τίς 2 ἔγινον φτάσει τίς 300.000. Ὅλοι αὐτοὶ περιεμμεῖν μὲ ὑπομονή, καθισμένοι στοὺς βράχους μεσὰ στὸ νυκτερινὸ κρύο, πού κατεβαίνει συχνὰ ὡς τὸ μῦθος. Οἱ ὑπέρτες ἔχουν μαζί τους καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ τους, τυλιγμένα μὲ κουβέτες. Πολλοὶ ἔχουν ἐφοδιασθῇ μὲ σάντουιτς καὶ μὲ ζεστὸ καφέ.

Ἐκτός όμως ἀπ' τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα, κι' ὅλο τὸ ὑπόλοιπο ἔτος φθάνουν στήν Ἱερὴ Πόλι ἐπισκέπται καὶ προσκυνοῦνται ἀπ' ὅλη τὴν Ἀμερική. Πολλοὶ κάτοικοι τῆς Ὀκλαγόμας συνηθίζουν νὰ βαφτίζον ἐκεῖ τὰ παιδιὰ τους ἢ νὰ κάνουν τοὺς γάμους πῶλ.

Οἱ μοναδικοὶ μόνιμοι κάτοικοι τῆς Ἱερῆς Πόλεως εἶνε ὁ πάστορ Γουάλοκ, μαζί μὲ δυὸ συγγενεῖς του. Οἱ μεγαλύτερες φιλοδοξίες τοῦ πάστορος εἶνε νὰ δημιουργήσῃ μιά Θεόλασσα τῆς Γαλιλαίας κοντὰ στήν Ἱερὴ Πόλι καὶ στήσῃ ἕνα πελώριο ἀγαλμα τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ χτίσῃ μιά μεγάλη ἐκκλησίαν πρὸς τιμὴν τῶν Ἀμερικανῶν στρατιωτῶν πού ἔπεσαν στὸν πόλεμο.

Μὴ σταυρώνετε τὰ πόδια σας

Ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Λάγκ διεξάγει μιά σταυροφορία ἐναντίον τῆς κακῆς συνήθειας πού ἔχουν ἄνδρες καὶ γυναῖκες νὰ σταυρώνουν τὰ πόδια τους, ὅταν καθνται, νὰ τὰ βάζουν δηλαδὴ τὸ ἕνα πάνω στοῦ ἄλλο.

«Τὸ σταύρωμα τῶν ποδιῶν λέγει ὁ δόκτωρ Λάγκ, εἶνε ἡ πρώτη ἐκδήλωσις τῆς νευροσθενείας. Ὁ ἄνθρωπος πού ἔχει σταυρωμένα τὰ πόδια του χάνει τὴν ἱκανότητα τοῦ αὐτοελέγγου, εἶνε ἀνίκανος γιὰ σοβαρὴ ἐργασία καὶ δὲν ἔχει τὴ δύναμι ν' ἀντιδράσῃ στίς διάφορες ἐξωτερικὲς ἐντυπώσεις».

Φυσιολογικά, ὁ δόκτωρ Λάγκ ἐξηγεῖ ὡς ἔξης τὴν κακὴ ἐπίδρασι πού ἔχει τὸ σταύρωμα τῶν ποδιῶν:

Τὸ πόδι πού σπνρίζεται στοῦ ἔδαφος, «βασταίνει», γιὰτὶ συγκρατῶνεται σ' αὐτὸ μεγάλῃ ποσότητι αἵματος. Τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα δὲν μποροῦν νὰ διοχετεύουν αὐτὸ τὸ αἷμα πού παρισμένει στάσιμο σχεδὸν καὶ προκαλεῖ στήν ἀοχὴ ἕνα βάρος καὶ κατόπιν ἕνα μούδιασμα. Τὸ ἄλλο πόδι, πού αἰσθεται στοῦ κενό, δέχεται μικρότερη ποσότητα αἵματος ἀπὸ ἐκεῖνον πού τὸ νοεῖται καὶ πέφτει σὲ μιά βαθμιαία ἀτονία. Ἐτοὶ ἐπένεονται μιά διασάλευσις τῆς κυκλοφορίας. Τελικά, ἡ διασάλευσις αὐτὴ ἐπιδρά καὶ στὸν ἐγκέφαλο, πού ἀγωνίζεται πρὸς τὸν κάκον ν' ἀποκαταστήσῃ τὴν ἰσορροπία. Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κατορθώσῃ, όμως, γιὰτὶ στήν προσπάθειά του αὐτὸ τὸ παρεμβάλλουν ἕνα «ὑπναιδικὸ» ἐμπόδιο. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ὅτι ἡ προσοχὴ μας ἐξασθενεῖ καὶ ἡ κρίσις μας δὲν εἶνε πρὸς ἀσφαλῆς.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Σταυρόλεξο μὲ εὐχὴ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΣΑΒΒΑΤΟΝ - ΜΥΣΤΙΚΟΣ, 2) ΑΓΑΠΗ - ΙΔΕΑΣ, 3) ΜΙΑ - ΣΤ, 4) ΙΘ - ΔΕ - ΑΤ, 5) ΟΠΙΩ, 6) ΤΕΤΡΑΔΙΑ - ΕΝΕ-ΝΗΝΤΑ, 7) ΟΣΙΩΝ - ΩΜΟΙΣ, 8) ΣΑ - ΤΑ, 9) ΙΩΝ, 10) ΑΡΤΟΘΟΡΙΑ, 11) ΥΙΟΝ - ΣΑΣΙ, 12) ΚΑΛΟΝ - ΣΚΟΠΩ, 13) ΣΚΑΛΑΝ - ΑΣΩΤΟΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΣΕΒΑΣΤΟΥΠΟΛΙΣ, 2) ΕΣ, 3) ΜΙ - ΤΙ - ΒΑΡΚΑ, 4) ΒΑΤ'ΘΟΡΟΣ - ΑΛ, 5) ΑΓΑ - ΑΝΑΠΑΥΛΑ, 6) ΤΑ - ΡΙΟΝ, 7) ΟΠΑΔΟΙ - ΤΟΝ, 8) ΝΗ - ΕΠΑΥΡΙΟΝ, 9) ΡΩ - ΙΟΙ - ΜΙ - ΑΣΕΛΗΝΟΣ, 11) ΥΔΑΤΩΝ - ΡΑΣ, 12) ΣΕ - ΣΚΑ, 13) ΤΑΣ - ΝΩΤΙΑΙΟΣ, 14) ΙΣΤΟΡΙΜΑ - ΠΩ ΤΩ, 15) ΝΟ - ΑΛΤ, 16) ΤΙ, 17) ΣΠΟΥΔΑΣΤΗ-ΡΙΟΝ.

Αίνιγμα

Ὁ ἥλιος.

Τὸ παίγνιδι τῶν γνώσεων

1) Θὰ δικασθῇ μὲ τούς νόμους τῆς χώρας τῆς ὁποίας τὴ σημασία φέρει τὸ πλοῖο πού τ' ἐξευθεῖ. 2) Μόλις 1) 10 τοῦ ἡπποῦ. 3) Πολλοὶ θεοὶ τῶν ἀρχαίων Ἰνδῶν καὶ Αἰγυπτίων ἀπεικονίζοντο μὲ φωτοστέφανο. 4) Ναι. 5) Τὰ ἐννέα δέκατα τῶν θυμάτων τῶν κεραυνῶν χτυπήθηκαν στήν ἐσοχὴ. 6) Ὅχι ὁ μισὸς ἀκριβῶς. Ὁ ἥλιος φωτίζει κάθε στιγμὴν τὸ μισὸ κόσμο καὶ 35 μίλλια τοῦ Ἰσπμερινοῦ ἐπὶ πλέον.

Ὁ σπάγγος

Δένετε τὸ σπάγγο στὴ μέση του σὰν θηλεία καὶ τὸν κόβετε ἐπειτα στήν ἀκρὴ τοῦ γύρου τῆς θηλείας.

Γύρω ἀπ' τὴ μύτη

1) Τοῦ Πινόκιο. 2) Ὁ Σουρανὸ ντὲ Μπερζεράκ. 3) Δύο—γιὰτὶ ὁ θεὸς αὐτὸς τῶν ἀρχαίων Ρωμαίων παριστάνετο μὲ δυὸ κεφάλια. 4) Ναι.

Ἀλυσίδα λέξεων

1) Κυβικά, 2) Καβάλλα, 3) Λάβα, 4) Ραβέννα, 5) Νοβάρρα, 6) Ραβανί, 7) Νιδέα, 8) Αβραία, 9) Ἀμβέρσα, 10) Σαβούρα, 11) Ραβιά, 12) Ἀβουλα, 13) Λάβωμα, 14) Μαβίλνα.

Οἱ 100 πέτρες

Ἀσφαλῶς εἰς τὸ κερδίσετε. Ἐφ' ὃ σὸν ἡ μακρυνότερη πέτρα βρίσκεται σὲ ἀπόστασι 200 βήματων ἀπ' τὸ σημεῖο ἀπ' ὅπου ἐκκινῆσατε, ὁ φίλος σας πρῆπει νὰ κάνει ἐν ὅλῳ περισσότερα ἀπὸ 20.000 βήματα, γιὰ νὰ μεταφέρῃ τρεῖς πέτρες. Αὐτὸ ἰσοδυνάμει μὲ διαδρομὴ 16 περίπου χιλιόμετρα, τὴν ὁποία δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ κάμῃ περπατώντας σὲ μιά ὥρα (χωρὶς νὰ λογαριάζουμε μάλιστα καὶ τὸ χρόνο πού χρειάζεται γιὰ νὰ σηκώσῃ τίς πέτρες).

Στοιχεῖο - τονόγραφος

Πίνδος - Ἰνδός.

Μὴν πίνετε ζεστὸ καφέ!

Κατὰ τὸ δόκτωρ Ὁσκάρ Στράους, εἰδικὸ στίς ἀρτηριακές ἀσθενείες τὸ μυστικὸ τῆς «αἰωνίας νεότητος» εἶνε κυρίως νὰ μὴν πίνῃ κανεὶς ποτὲ πολὺ ζεστὸ ἢ ζανζεοταμένο καφέ! Φαίνεται ὅτι ὁ καφὸς σκληραίνει τίς ἀρτηρίες καὶ προκαλεῖ πίεσι. Τόσο αὐτὸς ὅσο καὶ τὸ τσάι, ὅταν εἶνε φρεσκοφτιαγμένο καὶ δὲν ἔχουν ζανζεοταθῇ ἀποβάλλονται ἀπ' τὸ σῶμα χωρὶς βλαβερὰ ἀποτελέσματα. Ὅτιν όμως ἐκ ἀποχωρισθῇ ἡ ελαστικὴ οὐσία τοῦ καφέ, μὲ τὴν ὥρα πού πέραςσε καὶ μὲ τὸ ζανζεοταμένο, ἐρεθίζονται ἀπ' αὐτὴν τὰ ἐσωτερικὰ τοιχώματα τῶν αἱμφορῶν ἀγγείων.

Ὅσο γιὰ τὸν καπνὸν δὲν βλάπτει κυρίως ἡ νικωτίνη του, ἀλλὰ ἡ πίσσα καὶ τὸ φαινικὸν ὀξύ πού περιεχεῖ.

Ἄδωα περισσότερα

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΟΥΓΚΕΤ, «αἰτωμένη μικρούλα μιντινέττα, τρυφερὴ, ἐρωτική». ΣΑΡΛ, πάνω στὸ ἀνθίσμα τῆς νεότητός του. ΜΑΡΙ, ἡ ὑπέρα τοῦ Σαρόλ.

(Σ' ἕνα ἐξοχικὸ κέντρο. Κάτω ἀπὸ τίς ἀνοιχτοὶ ἀνταυλίδες ὁ Σαρόλ κι' ἡ Οὐγκέτ δοροῦν τὸν νεῖλα τους μὲ μύστα καὶ φιλιὰ. Φιλιὰ τρελλὰ καὶ πειὸ τρελλὰ χάδια).

ΣΑΡΛ (ἀναστενάζοντας): Τί δυστυνισμένος πού εἰμαι, Θεέ μου!...

ΟΥΓΚΕΤ, (ἀνήσυχη): Σαρόλ, γιὰτὶ ἀναστενάζεις; Τί ἔχεις ἀγάπη μου; Δὲν εἶσαι εὐτυχισμένος;

ΣΑΡΛ: Ὅχι, δὲν εἶμαι εὐτυχισμένος. ΟΥΓΚΕΤ: Σαρόλ!... Τί λόγια εἶν αὐτά; Γιὰτὶ εἶσαι δυστυνισμένος; Δὲν σ' ἀγαπᾷ; Δὲν σοῦχ δώσε ὅλη μου τὴν καρδιά; Δὲν εἶμαι δική σου... ὅλη δική σου; Τί σοῦ λείπει ἀγάρισι;

ΣΑΡΛ: Κι' όμως κάτι λείπει... κάτι μὰς λείπει.

ΟΥΓΚΕΤ: Δὲν σὲ καταλαβαίνω, Σαρόλ. Ἐξηγήσου. Τί σημαίνουν τὰ λόγια σου; Ἐγώ, γιὰ νὰ εἶμαι εὐτυχισμένη, κολυμπῶ σ' ἕνα ὀλογάλανο πέλαγος εὐτυχίας. Κοιμῶμαι πάντα σὲ ὀδὸα...

ΣΑΡΛ: Κι' ἐγὼ κοιμῶμαι πάντα σ' ἀγκάθια, πάντα σὲ ἀναμμένα κάδουνα!

ΟΥΓΚΕΤ: Σὲ καλὸ σου! Ἐξηγήσου λοιπὸν, κακὲ. Θὰ ... τρελλάνῃς. Τί ἔχεις;

ΣΑΡΛ (ἀναστενάζοντας πειὸ βαρεῖα τόσα): Τί ἔχω; Τί δὲν ἔχω νὰ λές ἢ μάλῶν τί δὲν ἔχουμε. Καὶ ἔξερεις τί δὲν ἔχουμε; Μιά ἐρωτικὴ φωλιτσα γιὰ νὰ στεγάσουμε τὸν ἑωτὰ μας πού ἔχει καταντῆσι ἀλήτης! Εἵμαστε ἀναγκασμένοι νὰ καταφεύγουμε στὰ μακρινὰ ἐξοχικὰ κέντρα γιὰ νὰ φιληθοῦμε. Γιὰ νὰ ἀπολαύσουμε τὴν ἀγάπη μας, γιὰ νὰ ναρούμε τὸν ἑωτὰ καταφεύγουμε στὰ δάση, στὰ νοστίδια, ... σὰν νάμαστε κατσίκες! Ἀκόμα καὶ τὰ πουλιὰ ἔχουν τὴ φωλιά τους καὶ τὰ ἐντομα καὶ τὰ ἑσπερά. Κι' ἐμεῖς, ... Ἐμεῖς γυροῦμε ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὰν τὴν ἀδικὴ κατάρσα. Τρυπώνουμε κάτω ἀπ' τὴν πρασινάδα γιὰ νὰ φιληθοῦμε. Μπορεῖ νὰ ῤῥῃσῃ ἔτσι ὁ ἑωτὰς;

ΟΥΓΚΕΤ: Ἐχεις δίκιο Σαρόλ. Ἀς κάνουμε όμως λίγη ὑπομονή. Κάτι θὰ γίνη καὶ γιὰ μὰς...

ΣΑΡΛ: Ὅλη νύχτα σὲ συλλογίζουσα στὸ κρεβάτι μου καὶ μὲ πᾶναι... πυστός. Σφίγγω στήν ἀγκαλιά μου τὸ μαξιλάρι μου καὶ σὲ συλλογίζουσα. Τὸ φιλῶ καὶ ψιθυρίζω τ' ὄνομά σου.

ΟΥΓΚΕΤ: Κι' ἐγώ, Σαρόλ, τὸ ἴδιο κάνω.

ΣΑΡΛ: Βλέπεις λοιπὸν πού ἔχω δίκιο; (Ἀναστενάζει).

ΟΥΓΚΕΤ: Ναι, ἔχεις δίκιο. ἀγαπημένε μου. (Ἀναστενάζει).

ΣΑΡΛ (σφίγγοντας τὴν στήν ἀγκαλιά του καὶ γεμίζοντας τὴν φιλιὰ): Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ὑποφέρω αὐτό. Πρῆπει καὶ νὰ γίνη. Ἀχ! αὐτὴ ἡ καταραμένη κρίσις στένης... Διανοητικὰ θὰ εἶχαμε κι' ἐμεῖς τὴν ἐρωτικὴ καὶ φωλιτσα.

ΟΥΓΚΕΤ: Κάμε ὑπομονή, Σαρόλ, χροσέ μου Σαρόλ.

(Φιλιούνται τρελλὰ, παθητικά, παρόφθορα).

★

(Μετά μιά βδομάδα ὁ Σαρόλ κι' ἡ Οὐγκέτ συναντῶνται στὸ Ἰαχαιοπλάστειο. Τὰ μάτια τοῦ Σαρόλ λάμπουν ἀπὸ χαρά).

ΣΑΡΛ: Ἀγάπη μου, γλυκεῖα μου ἀγάπη, ὁ θεὸς ὁ θεὸς τοῦ Ἑωτὰς, μὰς λυπήθηκε. Ἐχουμε κι' ἐμεῖς μιά ἐρωτικὴ φωλιτσα... μιά προσωρινὴ ἐρωτικὴ φωλιτσα!

ΟΥΓΚΕΤ: Τί θές νὰ πῆς Σαρόλ;

ΣΑΡΛ: Ἡ μαμά μου ἔφυγε γιὰ τὴν ἐσοχὴ. Θὰ λείψῃ μιά βδομάδα.

ΟΥΓΚΕΤ: Κι' ἔπειτα;

ΣΑΡΛ: Δὲν τὸ μαντεύεις; Ὅλες αὐτὲς τίς ἐστὶ νύκτες θὰ τίς περάσουμε στήν κρεβάτοκάμαρά μου, στὸ σπῆτι μου. Ζήτω ὁ ἑωτὰς!

ΟΥΓΚΕΤ, (συγκινημένη): Βλέπεις ἀγαπημένε μου, ὅτι ὑπάρχει Θεὸς γιὰ τοὺς ἐρωτευμένους;

ΣΑΡΛ: Εἶμαι εὐτυχής. Οὐγκέτ, εἶμαι τοισυτυνισμένος. Τί ὥρασι θὰ περάσουμε!... Θὰ ναρούμε τὸν ἑωτὰ μας. Ὅλη νύχτα θὰ σὲ κρατῶ στήν ἀγκαλιά μου καὶ θὰ σὲ γεμίζω φιλιὰ.

ΟΥΓΚΕΤ: Μοῦ φαίνεται σὰν ὄνειρο... (Φιλιούνται κλεφτά).

★

(Ἐπὶ μιά βδομάδα ὁ Σαρόλ κι' ἡ Οὐγκέτ ἀπολαύβουν ἀπεριόριστα τὸν ἑωτὰ τους. Ἡ κρεβάτοκάμαρα τοῦ Σαρόλ ἔχει γίνοι ἡ φωλιτσα τῆς τρελλῆς ἀγάπης τους. Πόσα φιλιὰ!... Πόσα χάδια!...)

Μὰ ὅλα περνοῦν. Ἡ ὑπέρα τοῦ Σαρόλ γυρίζει ἀπὸ τὴν ἐσοχὴ καὶ τὸ ὄνειρο τελειώνει. Ὁ Σαρόλ όμως ἔχει κακοσυνθῆσει. Δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ κοιμητῇ μόνος. Ἀνοίγει τὴν κασιδιὰ τοῦ σπῆτι ὑπέρτα του, τὴν παρακαλεῖ θερμὰ καὶ τὴν καταφέουει νὰ πῇ τὸ ναὶ γιὰ τὸ γάμο του μὲ τὴν Οὐγκέτ, τὴν ὁποία τῆς ζωογραφίζει ὡς ἀγγελο ἐπίγειο. Ἡ ὑπέρα του δέχεται νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀναπτύχνη τοῦ μοναχογιου τῆς.

Εἶνε ἀπόγευμα. Ἡ Οὐγκέτ φτάνει στὸ σπῆτι καὶ πέφτει στήν ἀγκαλιά τῆς κ. Μαρί, τῆς μελλούσης πεθεράς τῆς).

ΜΑΡΙ, (τὴ φιλεῖ στοργικά): Καλῶς ἦρθες, κόρη μου! (Τὴν καμαρώνει): Εἶσαι ὡς πρὶν ἀγγελο! Ὁ Σαρόλ μου ἔκαμε ποσὴς τάσεως ἐκλογή. Μπαράδο, Σαρόλ!

ΣΑΡΛ: Βλέπεις, μαμά!... Βλέπεις τί ἀγγελο εἶνε;

ΜΑΡΙ: Ναι, παιδί μου. Εἶμαι βέβαιη ὅτι θὰ ζήσετε εὐτυχισμένοι. (Στὴν Οὐγκέτ): Καὶ τώρα, κόρη μου, ἔλα νὰ σοῦ δείξω τὸ σπῆτι... τὸ σπῆτι σας.

(Γυρίζουν ἀπὸ δωμάτιο σὲ δωμάτιο καὶ φθάνουν στήν κρεβάτοκάμαρα).

ΜΑΡΙ: Ἡ κρεβάτοκάμαρά σας.

ΟΥΓΚΕΤ, (τρομαγμένη): Ἀ! Ἡ φωλιτσα! ΜΑΡΙ, (ἀνήσυχη): Τί ἔχεις κόρη μου; Τί εἶπες;... Φοβερὸ λίγο αἰθέρα ἕνα νερό. Γιὰτὶ κοκκίνισες ἔτσι!... Τὴν καυμένη, πὸς ἄλλα χρομὰ!...

ΟΥΓΚΕΤ: Δὲν εἶνε τίποτε, κυρία. Εἶνε... εἶνε ἡ συγκίνησι πού θὰ παντρευθῶ. ΜΑΡΙ: Τὴν καυμένη τὴ μικρούλα!... Τί ἀθῶα πού εἶνε, Θεέ μου, τί ἀθῶα καὶ τί ἀγνή!...

ΣΑΡΛ (ποινῶς): Χι... Πολὺ ἀθῶα μὰ τὴν πίστι μου. Δὲν ξέρει ἀπὸ πού γενναί ἡ κόρη!...

ΖΑΝ ΣΙΜ

Ἐνα νεὸ ἀνασθητικόν

Κατὰ τὴν διαρκεία τοῦ πολέμου εἶχε παρατηρηθῇ ὅτι μιά ἀνάμειξη ὀξυγόνου καὶ «κρουπτοῦ», ἐνὸς ἀδρανικοῦ αερίου, πού εἶνε συγγενὲς μὲ τὸ «ξέον», προσέφου τὸν ὕπνὸ στὰ μεγάλα ὕψη. Οἱ ἐπιστήμονες τοῦ πανεπιστημίου τῆς Καλιφορνίας σ

Ημετάνοια του Ιουδα

Παοχαλινό διήγημα

Βάχοντα, χαιρετώντας δεξιά κι' αριστερά, χαμονε-
λώντας σ' όλους μ' ένα
παιμόνιο χαμόγελο ο 'Ι-
ουδας ο 'Ισκαριώτης ο προ-
δότης παρουσιάστηκε μπρος
στο συνέδριο. Κοντοβύωνε
μεσημέρι, μία ημέρα ύστε-
ρα από τη σταύρωση του
'Ιησού. Οι δικαστές και οι
δολοφόνοι του Ναζωραίου,
ήσαν όλοι τους εκεί. 'Ο γη-
ραιός 'Αννας και τα δύο
του παιδιά πιστά αντίγρα-
φα του πατέρα τους, ο γαι-
μός του Καϊάφας, όλα τα
μέλη του συνεδρίου, πλου-
σιοι κι επιφανείς Σαδου-
κίται, περιήσαν για την
δύναμίν τους. Δέχθηκαν τον
προδότη χωρίς κανείς τους
να γυρίσει να του πει ούτε
μια λέξη.

Ο 'Ιουδας χαιρέτησε, ξα-
ναχαιρέτησε, αλλά το μέ-
λη του συνεδρίου εξακο-
λουθούσαν να σωπαίνουν.
Ήταν σαν να μην είχε μπή
ανθρώπινο πλάσμα, αλλά
σαν να σερνόταν μπροστά
τους ένας συκαμερό έρπε-
τό. Ο 'Ιουδας δεν ήπιαν
ανθρώπος να χάσει την ψυ-
χραιμία του. Τό δικαστήριο
σωπαίνει, αυτός όμως κοι-
ρετούσε κι' ήταν ικανός να
χαιρετάει ως το βράδυ.

Επί τέλους ο Καϊάφας έ-
χασε την υπομονή του και
τόν ρώτησε:

— Τι θέλεις;

Ο 'Ιουδας απάντησε με
μεριοφροσύνη:

— Είμαι ο 'Ιουδας ο 'Ισκα-
ριώτης, που σας παρέδωσα
τόν 'Ιησούν τον Ναζωραίο.

— Κι' έπειτα; Μου φαίνε-
ται πως ξεφλίστηκε. Σου δώ-
σαμε ό,τι σου είχαμε υπο-
σχεθεί. Πήγαινε! Τόν διάτα-
ξε ο 'Αννας.

Ο 'Ιουδας σαν να μην
είχε άκουσει, εξακολουθού-
σε να προσκυνάει δεξιά κι'
αριστερά. Κι' ο Καϊάφας,
δείχνοντάς τον, ρώτησε
τόν Άννα.

— Πόσα τοῦδωσες;

— Τριάντα ἀργύρια.

Ο Καϊάφας χαμονέλασε
καθώς και ο 'Αννας.

Ο 'Ιουδας παρατήρησε και
είπε γρήγορα:

— Ναί, ναι, είναι λίγα πο-
λύ λίγα. Άλλ' ο 'Ιουδας
δεν έρχεται για να πορι-
σωνεί. Τόν σπάνει τό ότι
έξυπνέθηκε μία ιερή υπό-
θεσι. Ναί, ναι, έναν ιερο
σκοπό. Όλοι είναι ένθου-
σιασμένοι μαζί του. Όλοι
λένε: είναι άδελφός μας
και φίλος μας ο 'Ιουδας ο
προδότης... Κι' αυτός ο
'Αννας θάθελε να φιλήσει
τό χέρι του 'Ιουδα! Άλλ'
ας μη νελιέται! Ο 'Ιουδας
δεν θα του δώσει τό χέρι
του, γιατί φοβάται μήπως

άνθρωποι τόν θεό τους:»
'Αν πῶ στά βουνά: 'Εου-
νά, ζέρετε πόσο εξέτιμη-
σαν οι άνθρωποι τόν Κύριό
τους:» Και ή θάλασσα και
τά βουνά θα κατοκυλίσουν
ως εδώ και θα σάς συντρι-
ψουν και θα σάς θάψουν α-
πό κάτω τους!

— Ο 'Ιουδας μās κάνει
τόν προφήτη! είπε ο Καϊά-
φας.

—... Σήμερα είδα τόν Ά-
λιο ώχρο και ξεθωριασμένο,
συνέχισε ο 'Ιουδας. Κύττα-
ζε τη γη με φόκη και της
έλεγε: 'Που είναι ο 'Αν-
θρώπος;» Σήμερα είδα τόν
σκορπισμό. Στεκόταν σε μία
πέτρα και ρωτούσε κι' αυ-
τός, ο φορημέκρος σκορ-
πισμός: 'Που είναι ο Άνθρω-
πος; Τι τόν κάνατε;».

Κι' ο 'Ιουδας άρχισε να
κλαίει. Τή στιγμή εκείνη έ-
κανε σάν τρελλός. Ο Καϊά-
φας γύρισε από τήν άλλη
μεριά τό πρόσωπό του. Ο
'Αννας συλλογιόθηκε και
είπε:

— Αρχίζω να πιστεύω πως
δεν σε άμειψαμε αρκετά,
'Ιουδα κι' αυτό σε τυφλώ-
νει. Νά! Πάρε κι' άλλα
χρήματα! 'Εχεις παιδιά...

Και του έριξε ένα νόμι-
σμα που κουδούνισε πέ-
φοντας κατά γης. Ο Άχος
αυτός δεν είχε σθώσει κι'
άλλος ήχος ίδιος κι' άπα-
ράλλαχτος άκούστηκε. Αυ-
τή τη φορά ήπιαν ο 'Ιουδας
που έβριχνε με τη φοκτα
τά άδυνα να νομίσματα κατά
πρόσωπον του ιερέως και
τόν δικαστών. Τους επέ-
στρεψε κατόπινα τό τι-
μημα της προδοσίας. Τά νο-
μίσματα έπεσαν σαν βρο-
χή από τό πρόσωπό πάνω
στο τροπέζι και έπειτα κατα-
κυλούσαν κατά γης. Πολλοί
από τους δικαστές έκρυβαν
τά πρόσωπά τους ενώ άλ-
λοι με φωνές και βλαστή-
μιες άλλαζαν βυστικά έσεί.

Ο 'Ιουδας σημαδεύοντας
τόν άρχιερό του πέταξε
τό τελευταίο νόμισμα που
κρατούσε έπειτα έβγυσε
με άναγκάσιμ κατά γης κι'
έφυγε.

Χάθηκε μέσα στά στενο-
σόκκακα. Τό πρόσωπό του
ήταν κλωμό τό μάτια του
κατακόκκινα και παταμένα
έξω από τις κόγχες τους.
Παραληρούσε. Τά παιδιά
που τόν έδελτιν τόν έ-
παιρναν για τρελλό... Ά-
πελπισμένος, μετανοή-
νος για ό,τι έκανε βόηκε τη
γαλήνη στήν κρεμάλα.

Λ. ΑΝΤΡΕΓΙΕΦ

Τά πεντάδυμα κινδύ-
νεύουν

Τό ζεύγος Ντιλνγκέντι, οι
γονείς των νέων πεντάδυ-
μων της Άργεντινής, άνέ-
φεραν στήν άστυνομία ότι
έλαβαν άνωνην έπιστολή,
που τους άπειλεί με άπινω-
γή μία κόρη τους άν δεν
πληρώσουν 50.000 'πέςος).

Ήδη οι άστυνομικοί φρου-
ρούν άγρυπνα τήν κατοικία
τους. Τά πεντάδυμα συμ-
πληρώνουν αυτό τό μήνα
τά 4 χρόνια τους. Είναι 3
κόριτσα και 2 άνδρό.

Ο πόλεμος άλλοτε και
τώρα

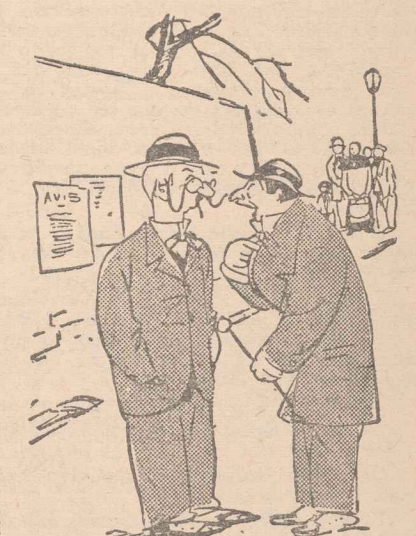
Τό 12ο αιώνα, τό ποσο-
στόν του πληθυσμού μιάς
χώρας τό όποιο άν:κατευ-
εταν στόν πόλεμο άμείως ή
έμείμως, ήταν 0,2%. Τό
14ο αιώνα: 0,68. Τό 15ο:
1,04. Τό 16ο: 1,86. Τό 17ο:
2,1. Στίς άρχές του 19ου:
1,1. Στίς άρχές του 20ου:
8,12. Μ' άλλα λόγια, σήμε-
ρα έχει κανείς 40 φορές
περισσότερες πιθανότητες
να σκοτωθί στόν πόλεμο,
παρά τό 12ο αιώνα.

—Ελάτε, κύριε γόν θγάλε τώρα
σκουπίδια στήν έξώπορτα!...

—Θά τό πληρώσετε, έσείς κύριε, ή
νά στείλω τό λογαριασμό στή χίρ-
ρα σας;...

—Κι' έγώ σου λέω πως είσαι ψεύ-
της, μισοκαρδς και παληάνθρωπος!
—Ε, κι' ύστερα; Έσένα τί σε νοιά-
ζει;

Οι ηωλίδες της Σοφταγίας

Ο διάβολος

—'Ησεί καλέ, ποτέ ή έκκλησία μας δεν
ήτανε σ' αυτή τήν κατάσταση, πατημένα
κεριά, μπαγιάτικα πουλνυδα τό έπιταφίου,
νερατζοκορφάδες, καμένες τρακατούκες.
Είνε κρίμα, είναι άμωρία! 'Ημαρτον, θεέ
μου... ήλεγε ή 'Εφταλία στήν Κεριακού-
λα τό Μούρτζουφλου.

—'Εσύ, 'Εφταλία μου, ποῦσαι γυναίκα
θεοφοβούμενη, τό' είπε ή Κεριακούλα, πά-
ρε τό κλειδί απ' τόν παπά Γιώργη νά φο-
καλίσουμε, νά σου-
λατίσουμε, κι' έ-
τσι άπόψε στήν Ά-
νάστασι νά τήν λι-
μπούμε.

Πραγματικώς τό
βράδυ ή 'Εφταλία
πήγε στό κελλί του
παπά Γιώργη και
τόυτε μ' εύλάδεια:

—Γέροντα, δώσε
μου τό κλειδί τῶ
έκκλησίας νά σοῦ
τοποθέσω, και νά
τό σου γυρίσω λίγο.

—Μπράβο, κόρη
μου! μουρμούρισε
μαχμουλίδικα ο πα-
πάς, κι' ήπεσε πάλι στό γιατάκι του, για-
τί θ' άργούσε ακόμα νάρθη ή ώρα για
τοί κομπάνες τό δρόμο.

Κι' ή 'Εφταλία μέ τό κλειδί στά χέρια
είπε στήν Κεριακούλα:

—Πάμε, μαρή, γλήγορα, γιατί άπόψε
οδλο θάρχουμε χωρίς, χωρίς, σαν Χριστέ
τους νά αναστήσουμε στωι έντεκα, για νά
πάνε νά περιδρομίσουμε οι διάβολο!

—Μή βλαστήμας, 'Εφταλία μου.

—Μου λές νά μή βλαστήμω. Μά για
δές: 'Αφήσανε τήν έκκλησία θεοσκοτεινή!

—'Ησεί κι' έδω τήν όργια του ο διάβολο!

—Μπά σε καλό σου, 'Εφταλία μου, ά-
πόψε τό διάβολο μαστήγα τόν έχεις στό
στόμα σου!

—'Ελα τώρα, άσε τήν φοροκλιά ν' ά-
νάψουμε τό καντήλια πρῶτα.

—'Η 'Εφταλία μέ τό ψηλαφητό σκοτά-
δι πασπάτσε σ' οδλο τό νάρθηκα, μά
σπίρτα γιάκι!

—'Α! μουρμούρισε, θάδε στό πανκά-
ρι. 'Ησεί κι' αυτά τά σπρίτα, μεγάλω βά-
σανο. Χαράς και τί γρουσουζιά που νά πά-
ρη ο διάβολος!

Η Κεριακούλα άνατρίχισε.

Ψάχνοντας πάντα ή 'Εφταλία κάτω απ'
τό πανκάρι άπάντησε κάτι ντορο! Κάτι
πρώτα σκόληρ σαν ξύλα... που κου-
νιόντουσαν κιάλες.

—Τι νάναι, άνατρίχθηκε.

—'Ησεί πάλι τά χέρια τη μ' άπόφασι,
και φούγκισε δυό κέρατα.

—'Ησεί, κέρατα. Κεριακούλα μου, κέρα-
τα, ο διάβολος είναι!... Έξωφάνος ή 'Ε-
φταλία, και πετάχτηκε δέω σερεμισμέ-
νη και σασιντισμένη.

—'Αγ! μαυροκομοίρα μου, τρεις φο-
ρές τόν μελέτησες, ως που μπήκε μέσ' τήν
έκκλησία μας!

Κι' έφευγαν φοβισμένες κι' άναφου-
ρουλισμένες.

—'Αγ! γύρισε ο θεός τοι πλάτες του,
πούσθεσε ή Κεριακούλα, γιατί βλέπει τά
κουσούρια μας. Κλέβουμε τά δέματα τό
'Αμερικής, κλέβουμε τ' άλειρι και μάς
ταΐζουνε πίτουρα, κόβουμε τά δελτία τό
άπορίας, γι' αυτό κι' ο Χριστός, για νά μάς
θάλη σέ ντεμπιτί άσπκε τό διάβολο και
μπήκε μέσ' τήν έκκλησία μας!

Μιά δασκάλα πεσοατικιά ποῦκανε
τό κατηχητικό και διάβαζε και τήν 'Αποκάλυ-
ψι είπε:

—Φταίνε οι χριστιανοί, τά άπολωλότα
πόδστα. Πρέπει νά έπιστρέψουν απ' τήν
οδό της άμαρτίας. 'Αμην, άμην λέγω διύν

... πρέπει νά σιάδουν τοις μισθοῦς μας,
τό ένοικιστάσιον, νά σπηνήνουν τό λάδι,
τήν λάμπη, τόν άλατιζά, τά παπούτσια, τίς
πατάτες. Οδλι διύν οι άπειθοῦντες!...

—Καί τώρα; ρωτούσαν μ' άγωνία τήν
'Εφταλία.

Και δώστον σταυροκόπημα, και δώ-
στον δάκρυα κι' άναστεναγμοί. Βλέπανε
τήν πόρτα τῶ έκκλησίας με λύπη και τα-
ρπνοση, γιατί δεν δά κάνανε 'φέτο 'Ανά-
στασι. 'Ησαν άμαρτωλές. 'Αεφανα όμως
ήθε ή παπαδιά.

—Ευλογημένες, τοις είπε σκαμένη σά
γέλια, είναι τ' άσόνι που θά σφάξει στή σκά-
λη του ο παπά Γιώργης. Σίγουρα ήπικε
και κροφτηκε κάτω απ' τό πανγκάκι τήν ά-
ρα π' άνοιξατε τό έκκλησιάζ τήν πόρτα.
Μπά σε καλό σας νά Βερζεβούλη τό
πρήστα!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΚΙΡΚΟΡ Η ΚΟΥΛΑ

—Χαίρ όλα, Κιρκόρ; φώναζε ξαφνιασμένη ή
Κούλα, ή καινούργια του γκόμενα, που είδε νά
της κουβαλά ένα πελώριο άστακό φρούτα γλυ-
κά, μεζέδες, κονοέρβες, τουρλού- τουρλού.

Κι' ο κιρκόμος ο Κιρκόρ τριγυρίζε διγνύμος
κι άναποφάσιτος, χωρίς νά τολμά νά πη τό
σκοπό τῆς έπισκέψείας του:

—Γιατί καλέ νωρίς-νωρίς μούρβες σήμερα;
τόν ξαναρώτησε ή Κούλα.

—'Ιερείς, γιαβρούμι τῆς είπε δειλά, ξαντρε-
φός μου Μπογός από Σαλονίκη ήρτε κι' άπόψε
τσιμποῦσι έχει έμένα, γι' αυτό σεκληντισμένος
είμαι.

—'Αςτε γι' αυτό φούνια μπόλικα ήφες, για νά
σε συχωρέσω; Θά πάς λοιπόν, μασκορατζίκος;
τόν ρώτησε ή Κούλα με δυσάρεια.

—Αυτός, μπρέ, μεάλα έξοντα ήκανε. Νά μην
πάω όλούρμε;

—Μιά βραδύα τή βδομάδα περνάς μαζί μου,
τίς άλλες τίς άφιερώνεις στήν Τακούιτσα σου
που είναι τόσο απαιτητική και πάντα έμπόδιο στόν
έρωτά μας. Δεν μπορείς νά αναβάλεις γι' αύριο
αυτό τό γλέντι άνόρι μου;

—'Ολμάς, μπρέ, γιατί αύριο με παμπόρι τά
φεύγν.

—'Αχ! έτσι είναι τῆς τύχης μου νά θυσιάζου-
μαι για σένα... Δεν πειράζει... τοῦπε με μι-
ζοκλάματα ή Κούλα.

Ο Κιρκόρ χιμονελοῦσε εύχαριστημένος που
κατάφερε νά ξεναλώσει δυό όμορφες νταρνά-
νες τήν Τακούιτσα και τήν Κούλα του.

—'Ελα μην κλαίς, μπρέ! Βάτ, βάτ, μεάλο
σεβνά έκει ματζί μου τῆς είπε.

—'Επειτα τῶ ρώτησε άνήνοχος:

—'Εσύ, μπρέ πως τά περάσες βραντύα σου;
—Θά μείνω στό σπιτάκι μου, κι' θά πλυνάσω
νωρίς-νωρίς. Χωρίς έσένα που θές νά πάω;

—'Ολα όσα είπε ο κατεργάρης ο Κιρκόρ στήν Κού-
λα ήσαν ψέματα. Οὔτε κανένας ξάδερφός του
ήρ'ε οὔτε σε γεῦμα ήσαν καλεσμένοι. 'Απλῶς
σταπα είχε υποσχεθῆ στή νυνούκα του νά τήν
πάει νά ένα θέατρο στήν 'Αθήνα και νά νά γλυ-

τώρη τίς γρίνιες τῆς Κούλας, που μισούσε τήν
Τακούιτσα χωρίς νά τήν ξέρει. σκεδίασε όλη
αυτή τήν ιστορία του ξάδερμου.

—'Γναίκα χαζήρμιν; ρώτησε ο Κιρκόρ τήν
Τακούιτσα όταν γύρισε σπιτί του.

—Τοιμισμένη είμαι γιαβρούμι, τ' άπάντησε
ή Τακούιτσα που ήτανε σωστή σουλτάνα μέσα
στά μεταξούτα.

—'Ασ όλούρμ, μπρέ, μονολογούσε ο Κιρκόρ
μπριντζής είμαι ουστάλεις είμαι.

Πραγματικώς τάκε καταφέρει μία χαρά. Στό
θέατρο πέραςσε τ' άντρώπινο μία εύχάριστη
βραδύα. Μά όταν, μετά τήν παρόρτασι, ζήτησα-
νε νά γυρίσουν στό Ντουνοῦτι ή κυκλοφορία
των τραίμ και τών λεωφορείων είχε σταματήσει.
Κι' οι σωφρ ζητούσαν τή μάνα και τόν κύρη τους.

—'Αμάν! Τί ένετοι τώρα; φωνάζει ή Τακούιτσα.
Τέλος στήν Ακαδημία βόηκανε πάλι ένα ταξί.

—Σωφρό! φωνάζει ο Κιρκόρ.

Τήν ίδια διως στιγμή απ' τό άπέναντι πεζο-
δρόμιο και κάποιος άλλος φώνασε.

Τρέχει ο Κιρκόρ με τήν Τακούιτσα και για νά
προλάβουν άνοιγουν τήν πόρτα, μά συγκρόνως
άνοιξε κι' ή άλλη πόρτα κι' έτσι βρέθηκαν μού-
ρη με μούρη νά ένα μαντρακαλά!

—Κύριε, έγώ φώναζα πρώτος λέει εκείνος.

—Οὔλέν μπανά μπάκ, νυνάικα μου υπολητιμέ-
νη είναι μπράκι γιαβρούμι άπάντησε ο Κιρκόρ
ένω ή Τακούιτσα στρογγυλοκόρησε μέσα.

—Και μένα ή φιλενάδα μου περιμένει μία ώρα!
Κι' από λόγος νά λόγος κόντευαν νά πιαστούν.

—'Ε άφεντζικέ τ' άμείζι μου κωράει και τοις
τέσσερες φωνάζε ο σωφρ.

—'Αντε, μπροσούμαι, ζαράρ τσούνι άς πά-
ρουμε και γιαβρούκλ σου, είπε ο Κιρκόρ.

Κι' άμείως έτρεξε από μία ταβέρνα κι' ή
γκόμενα του μαντρακαλά.

Περίτρουος ο Κιρκόρ στό πρόσωπο τῆς άγνω-
στης νωρίς τήν Κούλα του!

Σπρίλικι έπαθε ο φουκοράς.

Στό μεταξύ ή Τακούιτσα κι' ο μαντρακαλάς
— οι δυό άδελφί — χωρίς νά υπομείνουν τίποτα
γλυκοκουδεντζάσανε.

—Κάθε βράδυ έμάς ή ταβέρνα δεν μās κο-
στίζει τίποτα, γιατί παίρνουμε τό φανάι μας
έλεγε εκείνος. Άπόψε ή Κούλα μου μαγεύσε
έναν πελώριο άστακό. Είχαμε φρούτα υπάλη-
τος, κονοέρβες κι' έτσι πληρώσαμε μόνο τό κρασί.

—'Όσο τόν άκούει ο Κιρκόρ άφαιζει, μονγκρί-
ζει στριφονούζει λέα και κάθεται πάνω σε
βαρέλι με υποροῦτι. Κι' έγώ ο μαντρακαλάς
έκανε κοπλιμέντα στήν Τακούιτσα, αύτός έρρι-
χνε άντρες ματιές στήν Κούλα.

—Τέλος τό πῆσι στάθηκε στό φόρο. 'Εκεί άπο-
καιρετιστήκανε.

Ο μαντρακαλάς πήρε τήν Κούλα σχεδόν στήν
αγκυλιά του.

—'Ελα Κουλίτσα μου τῆς είπε τρυφερά.

—Μπάκ, μπρέ Κιρκόρ πως άναγείν Κουλίτσα
του! φωνάζει ή Τακούιτσα στόν άντρα της.

Κι' ο Κιρκόρ για νά βγάλει τό άκτι του, ξεφώ-
νισε άντρια:

—Μπρέ τί Κουλίτσα; Αυτό, μπρέ, Κουλάρα.
μουλάρα είναι!... Σ.Ρ.

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπιάδα

Λαχείο

—'Αιεντε πήγαινε, παιδί μου, δειντε πή-
γαινε και φάε για κανένα άλλο. 'Ακούς
έκει, που θά πάρω λαχείο! Δεν είμαστε
καλά. Για κύταξέ με, σε παρακαλώ. Σου
κάνω τήν έντύπωση άνθρώπου που αγορά-
ζει λαχεία; Λοιπόν, πως τολμάς νά μου
προσφέρεις ν' αγοράσω και όχι μόνο μου
προσφέρεις, αλλά και μουγεις γίνει κολλι-
τούδα με τήν έπιμονή σου; 'Εγώ, παιδί
μου, λαχείο οὔτε αγοράσα ποτέ μου. οὔ-
τε αγοράζω, οὔτε
θ' αγοράσω. Και ό-
χι μόνο δεν αγορά-
ζω, αλλά και τζά-
μπα νά μου τό δώ-
σης, θά τό σκίσω
και θά στό πετάξω
στά μούτρα. Κατά-
λαξές;

Τί είπες; 'Αγό-
ρασε ή παρέα μου;
Και λοιπόν; 'Επει-
δή αγοράσε ή πα-
ρέα μου, είμαι υπο-
χρεωμένος ν' αγο-
ράσω κι' έγώ; 'Ε-
γώ όλους αυτούς
που παίρνουν λα-
χεία, τους θεωρώ μηδενικά! Καταλαβαί-
νεις; Παίρνουν έναν αριθμό κι' έχουν τήν
πεποίθησι πως δά πέση ο δικός τους μέ-
σα σ' ένα εκατομμύριο νοῦμερα! Ο άν-
θρώπος, παιδί μου, για νά σου κάνω
λίγη φιλοσοφία, πρέπει νά δημιουργή
μόνος του τήν οικονομική του κατάσταση.

—'Αν είναι έξυπνος κι' έργατικός, ν' άνα-
σκειμωθῆ και νά βαλῆ ν' άποκτήσει πε-
ριουσία, σπίντα, αυτοκίνητα, σαράντα, κό-
πτερα, όπερωκεάνεια ό,τι διάβολο θέλει. 'Ο-
χι νά μου βάζει τόνά πόδι άπάνω σ' άλ-
λο, νά πιάει τάβελι, νά πλιν τόν πολλά
βαρύ και μέτρον, νά ξεπλύνει τίς βίδες
του σε πέιντε καρέκλες και νά κρεμάει
όλόκληρος σ' ένα κομμάτι χαρτί με ώρι-
σμένο νοῦμερο. Και νά βλέπει στόν όπινο
του πως τούτεις ο πρώτος αριθμός και
νά κάνει σχεδία έμπνιτός πως θά διαβε-
ση τά εκατομμύρια που θά εισπράξη —
άκόμα δεν τόν είδεμε Γιάννη τόν έγγάλα-
μα — και όταν κληρώσουν τά λαχεία, νά
πέμθι με τό μούτρα στήν έφημερίδα, νά
νά πληροφωρηθῆ ότι παρά όνόματι γιλι-
άδες αριθμούς, νά κερδίσε τόν πρώτο. Και
νά παίρνει κι' άλλα λαχεία και νά έπανα-
λαμβάνεται ή ίδια ιστορία έπ' άπειρον και
νά γίνεται γελοῖος τόν γελοῖον. 'Οχι, κύ-
ριε λαχειοπώλα. 'Εγώ δεν κατέγομαι σ'
αυτό τό έπίπεδο. Και κόψε μου τή φάτσα
για νά σοῦ άναμωθῆ καλά. Καί πρόσέξε
νά μή με ξαναενοχλήσης άλλη φορά, για-
τί θά σοῦ πέση τό λαχείο κατακέφαλα.

—'Ορίστε μάς! 'Ακούς έκει Πελοπιάδα
λαχείο! Οδοῦ!

ΠΕΛΟΠΙΑΔΑΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

—'Η σκηνή σ' ένα χωριό στά Μεσόγεια
τῆς 'Αττικής. Καταβάνει μία παρέα
έκδρομῶν και μπαίνει σ' ένα μικρό
ντοκτοπωλείο.

—'Ενα πατήρι φρέσκο και άννῶ νά
λα στό χωριό άείζει!... λέει ένας
της παρέας.

Προσέρχεται ο κατηχηματόχης.

—'Εχεις φρέσκο νάλο; τόν ρωτούν.

—Φρεσκοτόα άφεντζικά. Μόλις μου
τό φέραν... απ' τήν 'Αθήνα!...

Στό άστυνομικό τηλέφω. 'Ο άστυνό-
μος σ' έναν πολίτη:

—Αυτή είναι ή φωτογραφία της συζύ-
γου σας που έξηφανίσθη προχθές:

—Μάλιστα, κύριε άστυνόμος.

—Και θέλετε νά τήν βρούμε βέβαια.

—'Οχι, άδελφέ. Δεν χάλασε ο κό-
σμος!

—'Ο κατηνῆθε ρωτάει μία σωφρία:

—Πές μου τό όνομα ενός μενάλου
κακαϊσιτού.

—'Η μαθήτριά: 'Ο Καζανόβας!...

—'Ενας 'Αθηναῖος διγνέται σε κύκλο
φίλων του μεσαῦ των όποιων υπάρχει
κι' ένας άγνωστος:

—Λοιπόν, έγώ ένγνώρισ τήν προ-
πο — προ — προ — προ — προμύμη
μου...

—'Ο άγνωστος: Βρέ τόν ψεύτη!

—'Ενας φίλος του: 'Οχι δεν
είνε ψεύτης. 'Απλῶς τραυλίζει!...

Αστυνομικό Διήγημα

Το μπριγιαντένιο περιδέραιο

Ο Πήτερ Σμιθ αναστατήθηκε ως το μπαλκόνι. Στάθηκε κι έριξε μια ματιά στο δρόμο. Όλα ήταν σκεπασμένα κι έπικρατούσε απόλυτη ησυχία. Καβάλησε το μπαλκόνι, άνοιξε τη μπαλκονόπορτα και γλίστρησε ανάμεσα στις κουρτίνες. Στο δωμάτιο που μπήκε δεν υπήρχε κανείς. Θά βούλευε με ησυχία. Έκανε μερικά βήματα φωτίζοντας το γύρω με το κλεφτοφανάρι του. Εκεί μπροστά του βρισκόταν ένα μικρό χρηματοκιβώτιο. Ακούμπησε το φαναράκι στο πάτωμα και έτοιμάστηκε. Σε πέντε λεπτά το πολύ θα είχε ανοίξει το χρηματοκιβώτιο.

Ξαφνικά άκουστηκε ένας ξερός κρότος και το δωμάτιο πλημμύρισε από φως. Ήταν τα χέρια! άκουστηκε πίσω του μια γυναικεία φωνή.

Ο Πήτερ ακούμπησε την πλάτη στον τοίχο. Μια γυναίκα στεκόταν εμπρός του. Κρατούσε ένα πιστόλι στα χέρια και ήταν νέα, ωραία, και ντυμένη με μια έξυπνη βραδυνή τουαλέτα.

— Λοιπόν; τόν ρώτησε. Πώς τα καταφέρατε να μπήτε εδώ μέσα;

— Σκαρφάλωσα στο μπαλκόνι και άνοιξα τη μπαλκονόπορτα.

— Κατάλαβα. Είσατε ένας λωποδύτης! Πήρατε τίποτα;

— Δεν πρόλαβα να ανοίξω το χρηματοκιβώτιο, μουρμούρισε ο Πήτερ.

— Ωραία! Τη στιγμή αυτή χτύπησε η πόρτα και μπήκε μια υπηρέτρια.

— Μην κατεβάζετε τα χέρια σας, διάταξε η γυναίκα τον Πήτερ.

Και πλησιάζοντας την υπηρέτρια την ρώτησε:

Αίσθητικόν Έπιστημονικόν Έργαστήριον

Βερανζέρου 12α - Τηλ. 53-674

Αναλαμβάνει την ριζικήν άποτριχισμόν, την εξάλειψιν όλων των δυσμορφιών του προσώπου και εξαφανίζει τας ρυτίδας, ούλας, εγκαύματα στιγμιαία (πανάδες), στιγμιαία ελκυσία και θεραπεύει την τριχοπτωσίαν.

ΔΡ Ι ΜΑΤΑΡΑΣΣΟ

Ειδικός Δερματολόγος Πανεπιστημίου ΤΟΥΛΟΥΖΗΣ (ΓΑΛΛΙΑΣ)

Όδός Πιπίνου 38 - Τηλ. 85-089 10-1 και 4-7

— Τί συμβαίνει;
— Δυό κύριοι θέλουν να σας δουν, απάντησε εκείνη.
— Κύριοι; Δηλαδή;
— Φαίνεται νανε αστυνομικοί, κυρία.

Ο Πήτερ έκανε ένα μορφοσμού.

— Πολύ καλά, Μαίρη, πές τους πως θα ντυθώ μια στιγμή και θα κατέβω.

Η υπηρέτρια έφυγε και η γυναίκα γύρισε προς τον Πήτερ.

— Ακούσατε; τού είπε. Δύο αστυνομικοί είναι κάτω. Θα σας είδαν, φαίνεται, που σκαρφάλωνάτε.

— Μά... εγώ δεν πήρα τίποτα.

— Τό βλέπω, αλλά αυτό δεν αποκλείει να σας παραδώσω στους αστυνομικούς γι' απόπειρα διαρροής.

— Κάνετε ό,τι θέλετε...

— Οχι, πριν βεβαιωθώ ότι δεν πήρατε τίποτα.

Κρατώντας πάντοτε το πιστόλι στο χέρι της, πλησίασε στο χρηματοκιβώτιο, το άνοιξε κι έβγαλε ένα κουτί. Μέσα στο κουτί βρισκόταν ένα μπριγιαντένιο περιδέραιο.

Ο Πήτερ το κύτταξε έκστατικός.

— Έχεις δίκιο, είπε η γυναίκα. Δεν πήρα τίποτα.

Ξανάκλεισε το κουτί και κύτταξε τώρα με ένα χαμόγελο το περιδέραιο που κρατούσε στα χέρια της.

Ξαφνικά το έριξε πάνω σ' ένα τραπέζι που βρισκόταν κοντά στον Πήτερ και τού είπε:

— Πάστο!

— Πάστο;

— Πάστο! τόν διάταξε απλώνοντας το πιστόλι προς το στήθος του.

— Θ' άστειεύσε, ασφαλώς.

— Πάστο! φώναξε εκείνη.

— Ωραίο κόλπο! Να το πάρω, να φωνάξω τους αστυνομικούς να το βρουν επάνω μου και να με πάνε φυλακή.

Η γυναίκα άρχισε να νευριάζει.

— Ακούστε, τού είπε. Μπήκατε εδώ μέσα να κλέψετε κάτι. Δεν είν' έτσι; Λοιπόν πάστε το περιδέραιο και φύγετε.

— Μά... πως να το πάρω;

— Η τὸ παίρνετε και φεύγετε από κει που ήρθες κι φωνάζω αμέσως τους αστυνομικούς, τού είπε με θυμό και το χέρι της πάτησε ένα κουμπί.

Με φέροντε σε δύσκολη θέση, τράυλισε ο Πήτερ.

— Χτύπησα το κουδούνι. Αν δεν το έχετε πάρει και φύγει σε λίγα δευτερόλεπτα...

Ο Πήτερ φούχτωσε το περιδέραιο και βγήκε στο μπαλκόνι, ακριβώς τη στιγμή που έμπαινε η υπηρέτρια.

— Μαίρη, πές σ' αυτούς τους κύριους π' ανεβούν εδώ, τής είπε η κυρία της.

Τη στιγμή εκείνη ο Πήτερ κατέβαινε από την υδροσκάλα. Κι' έξω από την πόρτα της κυρίας να λήη:

— Περάστε, κύριοι. Σας

ζητώ συγγνώμην που σας έκανα να περιμένετε.

Οι δύο αστυνομικοί κύτταξαν το γύρω στο δωμάτιο και σαν να άκουσαν ρώτησαν:

— Ο Πήτερ Σμιθ, δεν είν' εδώ;

— Ποιος Πήτερ Σμιθ;

— Ο αστυνομικός επιθεωρητής Σμιθ. Σκαρφάλωσε από το μπαλκόνι σας και μας είπε να τον περιμένουμε στο σαλόνι...

Η γυναίκα ανοιγόκλεισε το στόμα της με δέν υπόρσε να πη λέει.

— Ήταν αστυνομικός; Δεν ήταν λωποδύτης; τράυλισε σε λίγο.

— Είχε πληροφορίες, κυρία μου, ότι κρυβόταν εδώ το περιδέραιο της Δουκίσσης Σέμερσον, κι' ενοχιάστε να κάνουμε έρευνα.

Η γυναίκα έπεσε γλωμή σε μια πολυθρόνα. Προάγματο το περιδέραιο προερχόταν από μια

μεγάλη κλοπή στην οποία είχε λάβει μέρος κι' αυτή.

Ήταν το μερίδιό της. Κι' όταν άκουσε ότι τη γύρευαν δύο αστυνομικοί προήμισε να το ξεφορτωθώ δίνοντάς το στον άνθρωπο που νόμιζε για λωποδύτη, για να μη το βρουν σπιτί της.

Με το χαμόγελο στα γέλη κι' ένα πιστόλι στο χέρι ο αστυνομικός Πήτερ Σμιθ μπήκε αυτή τη φορά από την πόρτα.

— Όστε, κυρία Ουάλερ Σκώτ, η Σόρες Τζιούς η Έδελν Μάρου, δεν είχατε ενοχές στη ζωή σας λωποδύτη; η ρώτησε. Λοιπόν; Τέσο πετυχημένα έπαιξα το ρόλο μου; Εύχαιριστώ για το κομπλιμέντο. Μπορώ να σας περάσω αυτά τα ωραία βραχιόλια; Ένας ικετός περίπατος ως το Τμήμα θα σας κάνει καλό.

Και της πέρασε τις χειροπέδες.

ΛΙΟΥΙΣ ΜΩΡ

“Όπως, βάλ, φανταζότανε!”

Χαριτωμένη, στο υπέροχο αυτό μοντελάκιμή τη λευκή ρίγα που κυριαρχεί στα φετεινά Άνοιξιότικα ύφασματα.

Δρ. 200.000

ΝΕΟ Μινιόν

«Μνήσθητί μου, Κύριε!»

Ένα παράθυρο άνοιξε και μια αιλουεττα λευκή παρουσιάστηκε στο σκοτεινό τετράγωνο πλαίσιο του. Ήταν μια γυναίκα η Μαίρη Σκώτ, σε τα χέρια της ψηλά και προσήλωσε τη λαμπρή ματιά της στον ουρανό.

Δύο μετά τα μεσάνυχτα! Άπάλυ, τη δύσκολη βασίλευε σ' όλη την πόλη. Τ' άστρα λάμπαν στον ουρανό.

Η γυναίκα αναστέναζε και ψιθύρισε:

— Μνήσθητί μου Κύριε!...

Η Μαίρη άφησε τα χέρια της να πέσουν, στα πλάγια, κουρασμένα, κάθισε στο ντιβανάκι κι' ακούμπησε το κεφάλι της στο πρεβάτι του παραθύρου. Η πηγή της ψυχής της είχε άνοιξει κι' ανεξάντηλα δάκρυα έτρεχαν τώρα από τα μάτια της.

— Μνήσθητί μου, Κύριε! ψιθύρισε πάλι.

Ήταν η πρώτη φορά έπειτα από δέκα χρόνια που η Μαίρη αποφάσισε το βράδυ εκείνο να πάει σε εκκλησία.

Πήγε από νωρίς κι' άκουσε τα δώδεκα Ευαγγέλια από την αρχή ως το τέλος. Σκυφτή κι' άλλοτε νοσταλγικά παρακολούθησε όλα τα Πάθη κι' αντίκρισε το μυστικό σπινθηροπού κορμώδη ο Θεάνθρωπος του μεγάλου Πόνου και της Σωτηρίας.

— Μνήσθητί μου Κύριε, ψιθύριζαν τρεμουλιαστά τα χείλη της, κι' ο νους της πετούσε στα περασμένα.

Μια μέρα έφυγε από το σπίτι της η Μαίρη αφήνοντας πίσω τον άντρα της και ένα παιδί δυό χρονών. Πώς τόκανε αυτό; Ός σήμερα ακόμα δεν μπόρεσε να το καταλάβει.

Έφυγε με κάποιον που της έταξε πλούτη, χαρά ευτυχία. Κι' άφησε ένα νυφικό ζήτημα στο εξωτερικό. Δεν έφυγε όμως η Μαίρη. Δεν πρόλαβε καν ν' ανεβεί σε βαπόρι γιατί κατάλαβε ότι αυτό

— Απόψε ο Θεός συχώρεσε τις αμαρτίες όλου του κόσμου! Πήγαμε στο παιδί σου! Πήγαμε στον άντρα σου! αντήχησε μια φωνή μέσα της.

Η αλήτη τη βρήκε κι' ακούμπησε νο ακόμα το κεφάλι στο παράθυρο, και το μεσημέρι ενώ χτυπούσαν λυπητερά οι καμπάνες υπήλκυσε κι' όλο το θάρρος της προσευχής που είχε κάνει κι' χτύπησε την πόρτα του άντρός της.

Εκείνος της άνοιξε. Την κύτταξε κι' όταν μετά πολλή ώρα την αναγνώρισε της ψιθύρισε με συμπονοια:

— Μαίρη! Έσύ;

— Ναι ήρθα να με συγχωρήσεις. Πήγα να γονατίσω μπροστά στο άθωο παιδί μου και να ζητήσω συγχώρεση από το άθωο κι' άθωο αυτό πλάσμα.

Ο Χριστός συχώρεσε όλο τον κόσμο, συχώρεσε με και σ' να ζήσω μια ειρηνική ζωή ανάμεσά σας.

Εκείνος την παίρνει από το χέρι και την πάει κοντά στο παιδί τους.

— Αγόρι μου, τού λέει συννημένος ήρ'ε η μητέρα σου!

Το παιδί κυττάζει τη Μαίρη με τ' άθωα του ματάκια γεμάτα λυγισμά.

— Μ'α!... ψιθυρίζει.

— Ναι, παιδί μου, τού λέει ο πατέρας του είναι η μαμά σου. Ήταν ταξίδι στους δικούς της και γύρισε. Τώρα θα μένη πια μαζί μας.

Τα μάτια του παιδιού άστράφουν από χαρά. Δυό δάκρυα κυλούν στα μάγουλά του. Άνοίγει την άγκαλιά του και ξεφωνίζει:

— Μαμά μου! τι καλά πούκανες να ρθής! Πόσο θά σ' αγαπά!... Μα,νούλα μου!...

Είπε τώρα άγκαλιασμένοι κι' οι τρεις σ' ένα υπέροχο συμπλεγμά. Έξω χτυπούν οι καμπάνες. Και μαζι μ' αυτές χτυπούν κι' οι καρδιές τους νορνά, δυνατά, χαρούμενα. Καμπάνες κι' χτυποκάρδι αναστάσεως, λυτρωμού, χαράς.

που έκανε δεν ήταν σωστό, αλλά κι' ότι αυτός ο άνθρωπος που άκουσε λουθοόσε της έλεγε ψέματα. Ήταν ένας άθλιος με σκληρή καρδιά, ένας χυδαίος δυν - Ζουάν.

Κι' έτσι σε μια στιγμή που έκείνος βγήκε να πάν κάπου, πήρε το βαλτσάκι της και χάθηκε μέσα στους δρόμους γεμάτη απελπισία.

Τα λίγα λεφτά που κρατούσε επάνω της τη συντήρησαν ένα μήνα σ' ένα δωμάτιο ενός απισμακού, σμένου μικρού συνοικιακού ξενοδοχείου όπου είχε καταφύγει με άλλο όνομα.

Δεν τολμούσε πια να γυρίσει σπίτι της έπειτα από τη νύχτα εκείνη που πέρασε στον άγκαλιά ενός άλλου, δεν τολμούσε να φιλήσει το παιδί της με τα χείλη εκείνα που φίλησαν άμαρτωλά τα χείλη ενός άλλου.

Και το μαρτύριο της άρχισε τραγικό σκληρό. Μπήκε σ' ένα σπίτι υπηρέτρια. Κι' επί χρόνια δούλευε σκληρά χωρίς έλπιδα.

Ενοίωσε πως ήταν πια άθνη για να ξεφύνη από το μαρτύριο αυτό. Δέκα χρόνια ζούσε μέσα στην έδια πολιτεία, μέσα στην Άθήνα που ζούσαν και οι δικοί της, ο άντρας της και το παιδί της και δε ζήτησε να τους δει ούτε μια φορά από φόβο μη μάθουν το κατήχημά της.

Δέκα χρόνια υπόφερε τον έξευτελισμό.

Πέρασε τις πιο θλιβερές ημέρες της ζωής της. Για μερικές στιγμές χαράς έζησε ημέρες πόνου και πέντας σύρθηκε σε νοσοκομείο και σε γη:προύς κι' όταν σήκωνε το κεφάλι ν' αντίκριση τον έαυτό της στον καθρέφτη δεν αναγνώριζε πια την παλιά Μαίρη.

Οι καμπάνες οι λυπητερές της νύχτας της Μ. Παρασκευής της έμιασαν ωραίες αναμνησεις, ευτυχίας στο οπτικό της και κάποιο Πάθος το τελευταίο που πέρασε ανάμεσα στον άντρα της και στο παιδί της. Και πήγε στην εκκλησία!

Ακούσε και είδε το μαρτυρικό θάνατο του Θεάνθρωπου παράβαλε τον ταπεινό έαυτό της με τον πιο μεγάλο Πόντο της ανθρωπότητας κι' έσκυψε το κεφάλι μπροστά σε μια υπέρτατη προστάτη που έλαβε αιφνίδια, μυστηριακά τη νύχτα εκείνη μέσα στην ψυχική της: Να γυρίσει στο σπίτι της.

«Απόψε ο Θεός συχώρεσε τις αμαρτίες όλου του κόσμου! Πήγαμε στο παιδί σου! Πήγαμε στον άντρα σου!» αντήχησε μια φωνή μέσα της.

Η αλήτη τη βρήκε κι' ακούμπησε νο ακόμα το κεφάλι στο παράθυρο, και το μεσημέρι ενώ χτυπούσαν λυπητερά οι καμπάνες υπήλκυσε κι' όλο το θάρρος της προσευχής που είχε κάνει κι' χτύπησε την πόρτα του άντρός της.

Εκείνος της άνοιξε. Την κύτταξε κι' όταν μετά πολλή ώρα την αναγνώρισε της ψιθύρισε με συμπονοια:

— Μαίρη! Έσύ;

— Ναι ήρθα να με συγχωρήσεις. Πήγα να γονατίσω μπροστά στο άθωο παιδί μου και να ζητήσω συγχώρεση από το άθωο κι' άθωο αυτό πλάσμα.

Ο Χριστός συχώρεσε όλο τον κόσμο, συχώρεσε με και σ' να ζήσω μια ειρηνική ζωή ανάμεσά σας.

Εκείνος την παίρνει από το χέρι και την πάει κοντά στο παιδί τους.

— Αγόρι μου, τού λέει συννημένος ήρ'ε η μητέρα σου!

Το παιδί κυττάζει τη Μαίρη με τ' άθωα του ματάκια γεμάτα λυγισμά.

— Μ'α!... ψιθυρίζει.

— Ναι, παιδί μου, τού λέει ο πατέρας του είναι η μαμά σου. Ήταν ταξίδι στους δικούς της και γύρισε. Τώρα θα μένη πια μαζί μας.

Τα μάτια του παιδιού άστράφουν από χαρά. Δυό δάκρυα κυλούν στα μάγουλά του. Άνοίγει την άγκαλιά του και ξεφωνίζει:

— Μαμά μου! τι καλά πούκανες να ρθής! Πόσο θά σ' αγαπά!... Μα,νούλα μου!...

Είπε τώρα άγκαλιασμένοι κι' οι τρεις σ' ένα υπέροχο συμπλεγμά. Έξω χτυπούν οι καμπάνες. Και μαζι μ' αυτές χτυπούν κι' οι καρδιές τους νορνά, δυνατά, χαρούμενα. Καμπάνες κι' χτυποκάρδι αναστάσεως, λυτρωμού, χαράς.

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ «νεκραναστάσεις»

Η νέα που σηκώθηκε από το φέρετρό της

Μ' όλες τις προόδους που έχει σημειώσει στις ημέρες μας η επιστήμη οι περιπτώσεις νεκροφάνειας είναι αρκετά συχνές.

Μια τέτοια περίπτωση σημειώθηκε τελευταία στο Σαντάντερ της Ισπανίας. Επρόκειτο για μια νέα, ονόματι Μαρία Ρίβας Γκομέζ που παρουσιάζε όλα τα γνωρίσματα της νεκρής. Γι' αυτό οι γιατροί του νοσοκομείου όπου νοσηλευόταν δεν δισκολευθηκαν κα όλου να πιστοποιήσουν το θάνατό της. Την μετέφεραν αμέσως στο σπίτι της, από όπου, την άλλη μέρα, θα γινόταν η κηδεία της. Άλλα το παράξενο ήταν ότι, όσο περνούσε η ώρα, το πρόσωπό της βελώταν από ένα ωραίο ρόζ χρώμα. Την άλλη μέρα, η παμπή ξεκίνησε για το νεκροταφείο. Ξαφνικά το σκέπασμα του φερέτρου που την σκέπαζε τινάχθηκε με όρμη κι' εκείνοι που βρισκόταν κοντά είδαν τη νέα να κινεί σπασμωδικά τα χέρια της.

Αντί για το νεκροταφείο, την πήγαν, τότε σε μια κλινική, όπου οι γιατροί κατέρωσαν έπειτα από μερικές ώρες να την ξαναφέρουν στη ζωή.

Ακόμη πιο τραγική ήταν η περίπτωση ενός έμπορου, ονόματι Χόλμπεργκ που έμενε στις Βρυξέλλες. Σύμφωνα με την βεβαίωση των γιατρών, είχε πεθάνει από έγκεφαλική συμφόρηση και ο ένταφιασμός του έγινε κανονικά. Την άλλη μέρα όμως, μερικοί εργάτες που εργαζόνταν στο νεκροταφείο άκουσαν φωνές που έρχόνταν από τον τάφο του. Για να έχουν ήσυχη τη συνείδησή τους άποφάσισαν να ανοίξουν τον τάφο. Είδαν τότε ότι ο «νεκρός» είχε μετακινήσει μέσα στο φέρετρό. Τα ανοικτά μάτια του τούς κύτταξε με έκφραση ανωνίας. Έβγαλαν αμέσως το φέρετρο έξω κι' έδωσαν μια κουταλιά ρακί στον Χόλμπεργκ. Έπειτα από μερικές στιγμές, είχε συνέλθει ολόκληρα και ξαναγύρισε πεζή στο σπίτι του.

Από τις πιο ανατριχιαστικές περιπτώσεις νεκροφάνειας ήταν της μαρκησίας ντε Κονάκ, που είχε πεθάνει το 1776 στο Παρίσι. Το φέρετρό της είχε τοπο: ετλη μέσα σε μια μεγάλη αίθουσα που ήταν βυθισμένη στο μισοσκοτάδι. Δύο κι:λόγους, που έπρεπε ν' αγρυπνούν πλάι στη νεκρή είχαν αποκουμπη. Τη στιγμή εκείνη, ένας υπηρέτης γλύστρησε μέσα στην αίθουσα και μ' ένα μαχαίρι έκοψε ένα από τα δάχτυλα της μαρκησίας, για να πάρη ένα πολύτιμο δακτυλίδι που το στόλιζε. Η «νεκρή» άφησε τότε μια δυνατή κραυγή κι' άνασκήθηκε μέσα στο φέρετρο. Ένας γιατρός που βρισκόταν στο σπίτι κατέρωσε να την ξαναφέρει σε λίγο στη ζωή.

Στον Άνδρέα Βεζάλιο, τον πατέρα της νεώτερης ανατομίας συνέβη κάποτε το έξης τρομακτικό: Του είχαν φέρει στο εργαστήριό του μια νέα, που είχε πεθάνει πριν από μια μέρα. Ο Βεζάλιος άφωθ βεβαίωθηκε και ο ίδιος για το θάνατό της, τομάσθηκε αμέσως για να τεμαχίση το πτώμα της. Βύ:σε τότε το μαχαίρι του στο στήθος της και έκοψε μια μεγάλη και βαθειά τομή από τη μία άκρη ως την άλλη. Ξαφνικά, όμως είδεν έκπληκτος το σώμα της νέας ν' αναπηδά άνω:νο από την ανοικτή πληγή. Η νέα αυτή ήταν ζωντανή. Ωστόσο ο Βεζάλιος, μ' όλες τις προσπάθειές του, δεν κατάφερε να την σώση. Γιατί το μαχαίρι του είχε κόψει τις αρτηρίες της και η αιμορραγία που επακολούθησε ήταν ακατάσχετη.

Ο Βεζάλιος βυθίστηκε τότε σε μεγάλη λύπη. Και, θεωρώντας τον έαυτό του ένοχο γιατί, έστω και άκουσα, είχε προκαλέσει το θάνατο ενός ανθρώπου, απόφασισε να κάνει ένα ελεησιντήριο ταξίδι στους Άγιους Τόπους. Κατά την επιστροφή του άπο την Ιερουσαλήμ, στερήθηκε στη Ζακύνθο, όπου προσβλήθηκε από τύφο και πέθανε σε ηλικία μόλις πενήντα χρόνων.

Αξιοσημείωτη «νεκρανάσταση» ήταν και του περιφημού στρατηγού του Ναπολέοντος Ορνάνο. Είχε χτυπήη από θραύσμα οβίδας και ο ύπασπιστής Τάσερ ανακάλυψε το «πτώμα» του, που ήταν σκεπαμένο με χιόνι, την επομένη της μάχης. Έτρεξε τότε στη σκηνή του Ναπολέοντος, για να τού άνογγεινι το θάνατο του στρατηγού. Ο αυτόκράτωρ ξεκίνησε αμέσως θέλοντας να ιδη για τελευταία φορά και ν' αποχαιρετήση τον αγαπημένο του φίλο.

Άλλα, ενώ πήγαινε προς το μέρος που του είχαν υποδείξει ο Τάσερ, είδε, τον Ορνάνο να έρχεται από την αντίθετη διεύθυνση. Το κεφάλι του ήταν σκεπασμένο από πηχτό και μαυρισμένο αίμα και τα πόδια του τρικάλαν. Ωστόσο στάθηκε σε στάσι προσοχής, καίρησε στρατιωτικά και είπε:

— Αιτάται, Μεγαλειότηε!

Έπειτα από μερικές ημέρες ο Ορνάνο ήταν τελείως καλά.

Κλασική περίπτωση «νεκραναστάσεως» ήταν επίσης του καρδινάλιου Ντοννέ. Όταν ήταν νεαρός άββας είχε «πεθάνει» έπειτα από μια όξεια ασθένεια και είχαν βάλει το φέρετρό του σε μια εκκλησία. Εκεί πήγε να τον αποχαιρετήση για τελευταία φορά ένας παιδικός φίλος του. Στο άκουσμα της φωνής του, το σώμα του Ντοννέ αναταράχθηκε και μερικοί άνθρωποι θόγγον βγήκαν από το στόμα του. Οι περιρποήσεις των γιατρών τον ξανάφεραν σε λίγο στη ζωή.

Κλασική περίπτωση «νεκραναστάσεως» ήταν επίσης του καρδινάλιου Ντοννέ. Όταν ήταν νεαρός άββας είχε «πεθάνει» έπειτα από μια όξεια ασθένεια και είχαν βάλει το φέρετρό του σε μια εκκλησία. Εκεί πήγε να τον αποχαιρετήση για τελευταία φορά ένας παιδικός φίλος του. Στο άκουσμα της φωνής του, το σώμα του Ντοννέ αναταράχθηκε και μερικοί άνθρωποι θόγγον βγήκαν από το στόμα του. Οι περιρποήσεις των γιατρών τον ξανάφεραν σε λίγο στη ζωή.

Κλασική περίπτωση «νεκραναστάσεως» ήταν επίσης του καρδινάλιου Ντοννέ. Όταν ήταν νεαρός άββας είχε «πεθάνει» έπειτα από μια όξεια ασθένεια και είχαν βάλει το φέρετρό του σε μια εκκλησία. Εκεί πήγε να τον αποχαιρετήση για τελευταία φορά ένας παιδικός φίλος του. Στο άκουσμα της φωνής του, το σώμα του Ντοννέ αναταράχθηκε και μερικοί άνθρωποι θόγγον βγήκαν από το στόμα του. Οι περιρποήσεις των γιατρών τον ξανάφεραν σε λίγο στη ζωή.

Κλασική περίπτωση «νεκραναστάσεως» ήταν επίσης του καρδινάλιου Ντοννέ. Όταν ήταν νεαρός άββας είχε «πεθάνει» έπειτα από μια όξεια ασθένεια και είχαν βάλει το φέρετρό του σε μια εκκλησία. Εκεί πήγε να τον αποχαιρετήση για τελευταία φορά ένας παιδικός φίλος του. Στο άκουσμα της φωνής του, το σώμα του Ντοννέ αναταράχθηκε και μερικοί άνθρωποι θόγγον βγήκαν από το στόμα του. Οι περιρποήσεις των γιατρών τον ξανάφεραν σε λίγο στη ζωή.

Κλασική περίπτωση «νεκραναστάσεως» ήταν επίσης του καρδινάλιου Ντοννέ. Όταν ήταν νεαρός άββας είχε «πεθάνει» έπειτα από μια όξεια ασθένεια και είχαν βάλει το φέρετρό του σε μια εκκλησία. Εκεί πήγε να τον αποχαιρετήση για τελευταία φορά ένας παιδικός φίλος του. Στο άκουσμα της φωνής του, το σώμα του Ντοννέ αναταράχθηκε και μερικοί άνθρωποι θόγγον βγήκαν από το στόμα του. Οι περιρποήσεις των γιατρών τον ξανάφεραν σε λίγο στη ζωή.

Κλασική περίπτωση «νεκραναστάσεως» ήταν επίσης του καρδινάλιου Ντοννέ. Όταν ήταν νεαρός άββας είχε «πεθάνει» έπειτα από μια όξεια ασθένεια και είχαν βάλει το φέρετρό του σε μια εκκλησία. Εκεί πήγε να τον αποχαιρετήση για τελευταία φορά ένας παιδικός φίλος του. Στο άκουσμα της φωνής του, το σώμα του Ντοννέ αναταράχθηκε και μερικοί άνθρωποι θόγγον βγήκαν από το στόμα του. Οι περιρποήσεις των γιατρών τον ξανάφεραν σε λίγο στη ζωή.

Κλασική περίπτωση «νεκραναστάσεως» ήταν επίσης του καρδινάλιου Ντοννέ. Όταν ήταν νεαρός άββας είχε «πεθάνει» έπειτα από μια όξεια ασθένεια και είχαν βάλει το φέρετρό του σε μια εκκλησία. Εκεί πήγε να τον αποχαιρετήση για τελευταία φορά ένας παιδικός φίλος του. Στο άκουσμα της φωνής του, το σώμα του Ντοννέ αναταράχθηκε και μερικοί άνθρωποι θόγγον βγήκαν από το στόμα του. Οι περιρποήσεις των γιατρών τον ξανάφεραν σε λίγο στη ζωή.

Κλασική περίπτωση «νεκραναστάσεως» ήταν επίσης του καρδινάλιου Ντοννέ. Όταν ήταν νεαρός άββας είχε «πεθάνει» έπειτα από μια όξεια ασθένεια και είχαν βάλει το φέρετρό του σε μια εκκλησία. Εκεί πήγε

Η ΕΜΟΡΦΗ ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΗ

Ο πρίγκιπας Έριθ, άκουμπιμένος στα πέτρινα κάγκελα της ταράτσας του παλατιού φαινόταν θυμισμένος σε σκέψη. Πρώτη φορά στη ζωή του ύπφερε πραγματικά. Πριν από λίγο είχε μάθει ότι η κόρη του είχε κατασκάψει ότι είκοσι από τους στενότερους φίλους του είχαν αποφασίσει να τον σκοτώσουν την ίδια εκείνη νύχτα. Η αίτια που τους έκανε να πάρουν αυτή την απόφαση παρέμενε άγνωστη. Ίσως λόγος πολιτικός, ίσως... μα κανείς δεν ήξερε την αλήθεια.

Μπορούσε βέβαια να διατάξει ο πρίγκιπας να περικυκλωθεί το ανάκτορό του από τρεις σωματωμάκες του. Μα έννοιζε άραγε με μόνη τη σκέψη ότι αυτός ο κήπος και το παλάτι θα νέμιζαν από τα αιμόφυρα πτώματα της φρουράς του και των φίλων του.

Σηκώθηκε σε λίγο και προχώρησε στη μενάλη αίθουσα των διαμνηνίων. Ύστερα φώναξε τον υπηρέτη του και τον διάταξε να του φέρει τη Χαϊντέ.

Η Χαϊντέ ήταν είκοσι χρονών. Ήταν η εύνοουμένη του πρίγκιπα και ποτέ η φύσι δεν είχε πλάσει πιο αιδώριο κι όνειρεμένο πλάσμα.

Όταν η Χαϊντέ μπήκε στη μενάλη αίθουσα ο Έριθ αναστάθηκε απ' την καλλονική της και κάρωσε τα μάτια του.

Η Χαϊντέ ήταν είκοσι χρονών. Ήταν η εύνοουμένη του πρίγκιπα και ποτέ η φύσι δεν είχε πλάσει πιο αιδώριο κι όνειρεμένο πλάσμα.

Όταν η Χαϊντέ μπήκε στη μενάλη αίθουσα ο Έριθ αναστάθηκε απ' την καλλονική της και κάρωσε τα μάτια του.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΝ ΤΗΣ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΣ ΣΑΣ
ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΚΡΕΜΑΝ
ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ LANOLINE

Mondaine

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΩΦΕΛΙΜΟΤΕΡΟΝ ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ
ΚΑΛΥΝΤΙΚΟΝ-ΑΝΤΙΠΡΟΣ/ΠΟΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ Κ.ΚΑΛΑΜΠΟΚΗΣ ΑΠΕΛΟΥ 1

«Constance Bennett»

ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ
ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Μεταχειρισθείτε τις επιστημονικές κρέμες προσώπου για να είσθε πάντα όμορφη, νέα και ιδίως όμορφη δίχως ρυτίδες, μιμικία κτλ.

Ειδική συσκευασία με δέκα χρόνια χρήσεως Έλληνιστί.
Η πλουσιωτέρα συλλογή.

Πωλούνται στα Καταστήματα:

Άδελφοί Λαμπρόπουλοι, Σταδίου - Αιόλου.
Άδελφοί Κουτουζιάννη, Σταδίου - Έμμ. Μπενάκη.
Νέοι Μινιόν Παπιδών.
Έταιρεία ΣΚΑΛΟΣ Έρμου 29.

Ίω. Ζαχαράκοπουλος φαρμακείον Σόλωνος 35 Κολωνάκι.

Μυροπωλείον «Φλόρια» Λεωφ. Β. Κωνσταντίνου 63. Πειραιεύς.

Άδελφοί Ευσταθιάδου, Έρμου 31.
Φαρμακείον Μυρβίου Αιόλου - Ευπόλιδος.

Β. Αγαθάγγελος Φιλελλήνων 1 Μυροπωλείον.
Κ. Δελφιδωρή Φιλελλήνων 3 Μυροπωλείον.
Ι. Κολοκαϊριόνης, Πανεπιστημίου 3.

Κ. Τσαμπαζής κατάστημα το «Ραντεβού» ΚΟΜΟΤΙΝΗ.

Κατάστημα Νεωτερισμών (ΚΑΜΕΛΙΑ) Καβάλλα.
Β. ΑΒΔΕΛΑΣ δόξος Έρμου ΒΟΛΟΣ.

θανόνες κι έπεσε στο κρεβάτι του ενώ μια γλυκιά νάρκη παρέλυνε την λ. δια στιγμή το σώμα του.

Μέσα στη σιωπή του κοιμιαμένου παλατιού η Χαϊντέ ξύπνησε για μια στιγμή. Είκοσι προσώποιδοφοροι πρόβαλαν με τα σπαθιά στα χέρια.

Η πεντάμορφη Χαϊντέ έφερε το χέρι της στην καρδιά της και πρίν προστάσει να πη μια λέξη λιποθύμισε.

Το θεακτικό άσπρο της σώμα που φάνταζε ημίγυμνο σαν φάντασμα κάτω απ' τις ανυρρές ακτίδες του φεγγαριού που γλυστρούσαν απ' τ' ανοικτά μπαλκόνια έκανε τους συνωμότες να στωματίσουν, αναποφασιστοί.

Μα εσθινικά ο πόθος φούντωσε μέσα τους κι όλοι έκαναν ένα βήμα προς το μέρος της νοπευτικής εύνοουμένης του πρίγκιπα.

Αμέσως τότε μια τρομερή πάλη άρχισε μεταξύ τους. Τα σπαθιά υψώθηκαν. Κραυγές πόνου και ούρλιαχτά λυσάρα αντήχησαν. Κι έπειτα όλα ησυχάσαν.

Όταν έμμερος οι υπηρέτες βρήκαν αντιστοιχία άκμα τη Χαϊντέ περιτοιχισμένη από είκοσι ματωμένα πτώματα. Η πόρτα του πρίγκιπα ήταν κλειστή. Μα όλοι ο λαός ήξερε πια το φοβερό δράμα που συνέβη και προσεχόταν, σιωπηλά γύρω απ' το παλάτι...

Τέλος της ώρα που ο ήλιος εξαφανιζόταν πίσω από τα βουνά ο Έριθ αναστάθηκε έσφαξαν κατά κλωσίου. Τό ξύπνημα του ήταν φοβερό.

Άφου έμμερος ότι η Χαϊντέ είχε συνέβει προχώρησε προς το μέρος που βρισκόταν, τούσαν τα είκοσι πτώματα και τα κύτταξε άσκητα ώρα συλλογισμένος. Έπειτα διάταξε τη μεταφορά τους έξω απ' το παλάτι.

Η πόλις κι ένδειξι αποδοκιμασίας ήταν έρημη την ώρα της κηδείας.

Μήνας, ο ήνεύνας άκολουθούσε σκεπτικός προσοβώντας να μαντέψει τον λόγο που έκανε όλους αυτούς να συνωμώσουν εναντίον του.

Έξαφνα μια σκέψη πέρασε σαν άστραπη απ' το νου του θυμίστηκε ότι είχε άκούσει να γίνεται κάποτε λόγος για τον έρωτα του Χαϊν, προς τη Χαϊντέ.

Ο Χαϊν λοιπόν είχε οργανώσει τη συνωμοσία με την έλπιδα...

Μα τώρα ο Χαϊν ήταν νεκρός και μαζί μ' αυτόν και οι άλλοι δέκα έννεα συνωμότες του. Ο πρίγκιπας είχε σωθεί. Και το κρωτούσε αυτό σε μια γυναίκα, στην πεντάμορφη Χαϊντέ, που την όμορφη της την έβαλλαν οι ποινταί και οι μουσικοί ως τα πέματα της Περσίας...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΦΛΟΡΙΝΙ

Τό κερδόνι του δολοφόνου

Ένα κομμάτι από κορδόνι που πομπάζει, πού βρέθηκε στον τόπο ενός εγκλήματος ήταν το μόνο στοιχείο που ώδνησε την άστυνομία του Μπερκέλεϊ της Καλιφορνίας στην άκαλυφτή και σύλληψη του δράστου. Μια ανάλυση της σκόνης που ύπληρε πάνω του, απέδειξε ότι προερχόταν από κάποιο άγρόκτημα όπου ύπληχαν πεύκα μισοκάσπια φυτά μια άνελαδα ράτσα Έσπερας, άσπρα και μαύρα κουνέλια και κότες Ρόντ-Άιλαντ. Με την περιγραφή αυτή οι άστυνομικοί βρήκαν το κτήμα κι έπιασαν τον έγκληματία.

Ανατολίτικο Χίοιμο

Η πονηρία του Χότζα

Όταν βρισκόταν ο Ναστραδίν Χότζας στο Ίκονιο διορίστηκε βαλής (διοικητής) ο Όμαρ μπέης, ένας άνθρωπος ένεργητικός και καλόβολος.

Μα ο νέος βαλής είχε μια γυναίκα με πολύ κακό χαρακτήρα, που άνακατέυταν στις δουλειές του και δεν τον άφηνε ούτε μια στιγμή σε ήσυχία.

Ο Όμαρ κάλεσε μια μέρα το Χότζα που ήταν παλιός φίλος του και του είπε τον πόνο του. Κι ο Χότζας τον συμβούλεψε να βάλει χαλινάρι στη γυναίκα του. Έτσι κι έγινε. Μα η γυναίκα του βαλή άγρίωσε, πήγε στη γυναίκα του Χότζα και της παραπονέθηκε.

Έγγονα σου, κυρά μου, και θα σε ίκανοποιήσω με το παραπάνω. Έχε λίγη ύπουση. Κι όταν σου παραγγείλω να τρέξεις προς την καλύβα της γιοφάς άμηνοςας Ζάννα Χοκσπόκ, της Ζήτης ένα έρωτικό φίλτρο κι έκείνη της έδωσε ένα έερο κλωνάκι κι ένα σακκουλάκι με μια σκόνη.

Κάτι έπαναστατούσε μέσα της, καθώς κύτταξε τους άλλους να χορεύουν... Έξαφνα σηκώθηκε άποφασιστικά. Βγήκε απ' την ταβέρνα και τράβηξε προς την καλύβα της γιοφάς άμηνοςας Ζάννα Χοκσπόκ, της Ζήτης ένα έρωτικό φίλτρο κι έκείνη της έδωσε ένα έερο κλωνάκι κι ένα σακκουλάκι με μια σκόνη.

Κάτι έπαναστατούσε μέσα της, καθώς κύτταξε τους άλλους να χορεύουν... Έξαφνα σηκώθηκε άποφασιστικά. Βγήκε απ' την ταβέρνα και τράβηξε προς την καλύβα της γιοφάς άμηνοςας Ζάννα Χοκσπόκ, της Ζήτης ένα έρωτικό φίλτρο κι έκείνη της έδωσε ένα έερο κλωνάκι κι ένα σακκουλάκι με μια σκόνη.

Κάτι έπαναστατούσε μέσα της, καθώς κύτταξε τους άλλους να χορεύουν... Έξαφνα σηκώθηκε άποφασιστικά. Βγήκε απ' την ταβέρνα και τράβηξε προς την καλύβα της γιοφάς άμηνοςας Ζάννα Χοκσπόκ, της Ζήτης ένα έρωτικό φίλτρο κι έκείνη της έδωσε ένα έερο κλωνάκι κι ένα σακκουλάκι με μια σκόνη.

Κάτι έπαναστατούσε μέσα της, καθώς κύτταξε τους άλλους να χορεύουν... Έξαφνα σηκώθηκε άποφασιστικά. Βγήκε απ' την ταβέρνα και τράβηξε προς την καλύβα της γιοφάς άμηνοςας Ζάννα Χοκσπόκ, της Ζήτης ένα έρωτικό φίλτρο κι έκείνη της έδωσε ένα έερο κλωνάκι κι ένα σακκουλάκι με μια σκόνη.

Κάτι έπαναστατούσε μέσα της, καθώς κύτταξε τους άλλους να χορεύουν... Έξαφνα σηκώθηκε άποφασιστικά. Βγήκε απ' την ταβέρνα και τράβηξε προς την καλύβα της γιοφάς άμηνοςας Ζάννα Χοκσπόκ, της Ζήτης ένα έρωτικό φίλτρο κι έκείνη της έδωσε ένα έερο κλωνάκι κι ένα σακκουλάκι με μια σκόνη.

Κάτι έπαναστατούσε μέσα της, καθώς κύτταξε τους άλλους να χορεύουν... Έξαφνα σηκώθηκε άποφασιστικά. Βγήκε απ' την ταβέρνα και τράβηξε προς την καλύβα της γιοφάς άμηνοςας Ζάννα Χοκσπόκ, της Ζήτης ένα έρωτικό φίλτρο κι έκείνη της έδωσε ένα έερο κλωνάκι κι ένα σακκουλάκι με μια σκόνη.

Κάτι έπαναστατούσε μέσα της, καθώς κύτταξε τους άλλους να χορεύουν... Έξαφνα σηκώθηκε άποφασιστικά. Βγήκε απ' την ταβέρνα και τράβηξε προς την καλύβα της γιοφάς άμηνοςας Ζάννα Χοκσπόκ, της Ζήτης ένα έρωτικό φίλτρο κι έκείνη της έδωσε ένα έερο κλωνάκι κι ένα σακκουλάκι με μια σκόνη.

Κάτι έπαναστατούσε μέσα της, καθώς κύτταξε τους άλλους να χορεύουν... Έξαφνα σηκώθηκε άποφασιστικά. Βγήκε απ' την ταβέρνα και τράβηξε προς την καλύβα της γιοφάς άμηνοςας Ζάννα Χοκσπόκ, της Ζήτης ένα έρωτικό φίλτρο κι έκείνη της έδωσε ένα έερο κλωνάκι κι ένα σακκουλάκι με μια σκόνη.

Κάτι έπαναστατούσε μέσα της, καθώς κύτταξε τους άλλους να χορεύουν... Έξαφνα σηκώθηκε άποφασιστικά. Βγήκε απ' την ταβέρνα και τράβηξε προς την καλύβα της γιοφάς άμηνοςας Ζάννα Χοκσπόκ, της Ζήτης ένα έρωτικό φίλτρο κι έκείνη της έδωσε ένα έερο κλωνάκι κι ένα σακκουλάκι με μια σκόνη.

Κάτι έπαναστατούσε μέσα της, καθώς κύτταξε τους άλλους να χορεύουν... Έξαφνα σηκώθηκε άποφασιστικά. Βγήκε απ' την ταβέρνα και τράβηξε προς την καλύβα της γιοφάς άμηνοςας Ζάννα Χοκσπόκ, της Ζήτης ένα έρωτικό φίλτρο κι έκείνη της έδωσε ένα έερο κλωνάκι κι ένα σακκουλάκι με μια σκόνη.

Κάτι έπαναστατούσε μέσα της, καθώς κύτταξε τους άλλους να χορεύουν... Έξαφνα σηκώθηκε άποφασιστικά. Βγήκε απ' την ταβέρνα και τράβηξε προς την καλύβα της γιοφάς άμηνοςας Ζάννα Χοκσπόκ, της Ζήτης ένα έρωτικό φίλτρο κι έκείνη της έδωσε ένα έερο κλωνάκι κι ένα σακκουλάκι με μια σκόνη.

Κάτι έπαναστατούσε μέσα της, καθώς κύτταξε τους άλλους να χορεύουν... Έξαφνα σηκώθηκε άποφασιστικά. Βγήκε απ' την ταβέρνα και τράβηξε προς την καλύβα της γιοφάς άμηνοςας Ζάννα Χοκσπόκ, της Ζήτης ένα έρωτικό φίλτρο κι έκείνη της έδωσε ένα έερο κλωνάκι κι ένα σακκουλάκι με μια σκόνη.

Κάτι έπαναστατούσε μέσα της, καθώς κύτταξε τους άλλους να χορεύουν... Έξαφνα σηκώθηκε άποφασιστικά. Βγήκε απ' την ταβέρνα και τράβηξε προς την καλύβα της γιοφάς άμηνοςας Ζάννα Χοκσπόκ, της Ζήτης ένα έρωτικό φίλτρο κι έκείνη της έδωσε ένα έερο κλωνάκι κι ένα σακκουλάκι με μια σκόνη.

Κάτι έπαναστατούσε μέσα της, καθώς κύτταξε τους άλλους να χορεύουν... Έξαφνα σηκώθηκε άποφασιστικά. Βγήκε απ' την ταβέρνα και τράβηξε προς την καλύβα της γιοφάς άμηνοςας Ζάννα Χοκσπόκ, της Ζήτης ένα έρωτικό φίλτρο κι έκείνη της έδωσε ένα έερο κλωνάκι κι ένα σακκουλάκι με μια σκόνη.

Κάτι έπαναστατούσε μέσα της, καθώς κύτταξε τους άλλους να χορεύουν... Έξαφνα σηκώθηκε άποφασιστικά. Βγήκε απ' την ταβέρνα και τράβηξε προς την καλύβα της γιοφάς άμηνοςας Ζάννα Χοκσπόκ, της Ζήτης ένα έρωτικό φίλτρο κι έκείνη της έδωσε ένα έερο κλωνάκι κι ένα σακκουλάκι με μια σκόνη.

Κάτι έπαναστατούσε μέσα της, καθώς κύτταξε τους άλλους να χορεύουν... Έξαφνα σηκώθηκε άποφασιστικά. Βγήκε απ' την ταβέρνα και τράβηξε προς την καλύβα της γιοφάς άμηνοςας Ζάννα Χοκσπόκ, της Ζήτης ένα έρωτικό φίλτρο κι έκείνη της έδωσε ένα έερο κλωνάκι κι ένα σακκουλάκι με μια σκόνη.

Κάτι έπαναστατούσε μέσα της, καθώς κύτταξε τους άλλους να χορεύουν... Έξαφνα σηκώθηκε άποφασιστικά. Βγήκε απ' την ταβέρνα και τράβηξε προς την καλύβα της γιοφάς άμηνοςας Ζάννα Χοκσπόκ, της Ζήτης ένα έρωτικό φίλτρο κι έκείνη της έδωσε ένα έερο κλωνάκι κι ένα σακκουλάκι με μια σκόνη.

Κάτι έπαναστατούσε μέσα της, καθώς κύτταξε τους άλλους να χορεύουν... Έξαφνα σηκώθηκε άποφασιστικά. Βγήκε απ' την ταβέρνα και τράβηξε προς την καλύβα της γιοφάς άμηνοςας Ζάννα Χοκσπόκ, της Ζήτης ένα έρωτικό φίλτρο κι έκείνη της έδωσε ένα έερο κλωνάκι κι ένα σακκουλάκι με μια σκόνη.

Κάτι έπαναστατούσε μέσα της, καθώς κύτταξε τους άλλους να χορεύουν... Έξαφνα σηκώθηκε άποφασιστικά. Βγήκε απ' την ταβέρνα και τράβηξε προς την καλύβα της γιοφάς άμηνοςας Ζάννα Χοκσπόκ, της Ζήτης ένα έρωτικό φίλτρο κι έκείνη της έδωσε ένα έερο κλωνάκι κι ένα σακκουλάκι με μια σκόνη.

Κάτι έπαναστατούσε μέσα της, καθώς κύτταξε τους άλλους να χορεύουν... Έξαφνα σηκώθηκε άποφασιστικά. Βγήκε απ' την ταβέρνα και τράβηξε προς την καλύβα της γιοφάς άμηνοςας Ζάννα Χοκσπόκ, της Ζήτης ένα έρωτικό φίλτρο κι έκείνη της έδωσε ένα έερο κλωνάκι κι ένα σακκουλάκι με μια σκόνη.

Κάτι έπαναστατούσε μέσα της, καθώς κύτταξε τους άλλους να χορεύουν... Έξαφνα σηκώθηκε άποφασιστικά. Βγήκε απ' την ταβέρνα και τράβηξε προς την καλύβα της γιοφάς άμηνοςας Ζάννα Χοκσπόκ, της Ζήτης ένα έρωτικό φίλτρο κι έκείνη της έδωσε ένα έερο κλωνάκι κι ένα σακκουλάκι με μια σκόνη.

Κάτι έπαναστατούσε μέσα της, καθώς κύτταξε τους άλλους να χορεύουν... Έξαφνα σηκώθηκε άποφασιστικά. Βγήκε απ' την ταβέρνα και τράβηξε προς την καλύβα της γιοφάς άμηνοςας Ζάννα Χοκσπόκ, της Ζήτης ένα έρωτικό φίλτρο κι έκείνη της έδωσε ένα έερο κλωνάκι κι ένα σακκουλάκι με μια σκόνη.

Κάτι έπαναστατούσε μέσα της, καθώς κύτταξε τους άλλους να χορεύουν... Έξαφνα σηκώθηκε άποφασιστικά. Βγήκε απ' την ταβέρνα και τράβηξε προς την καλύβα της γιοφάς άμηνοςας Ζάννα Χοκσπόκ, της Ζήτης ένα έρωτικό φίλτρο κι έκείνη της έδωσε ένα έερο κλωνάκι κι ένα σακκουλάκι με μια σκόνη.

Κάτι έπαναστατούσε μέσα της, καθώς κύτταξε τους άλλους να χορεύουν... Έξαφνα σηκώθηκε άποφασιστικά. Βγήκε απ' την ταβέρνα και τράβηξε προς την καλύβα της γιοφάς άμηνοςας Ζάννα Χοκσπόκ, της Ζήτης ένα έρωτικό φίλτρο κι έκείνη της έδωσε ένα έερο κλωνάκι κι ένα σακκουλάκι με μια σκόνη.

ΤΟ ΞΟΡΚΙ

Παράξενο διήγημα

Ήταν πανηγύρι στο φλαμανδικό χωριό Βιερελ. Στην ταβέρνα του «Χρυσού Κύκλου» όλοι χόρευαν σαν τρελλοί... όλοι, εκτός απ' τη Ρίκα Λέτ. Αυτή καθόταν παρούμερα, μελαγχολική. Κανείς δεν της είχε ζητήσει να χορέυσουν. Κανείς δεν της είχε πη ένα κουμπλιμέντο.

Όχι πώς ήταν άσχημη... Είχε μαλλιά χρυσά σαν τα στάχια της Φλάνδρας. Τα χείλια της έμοιαζαν με ώριμα κεράσια. Άλλα το χωριό είχε τόσα και τόσα πλούσια κορίτσια, ένώ η Ρίκα ήταν το φτωχότερο άπ' όλα... μια άφανη παραδουλεύτρια στη φέρμα του κτηματία Βερχούλστ.

Κάτι έπαναστατούσε μέσα της, καθώς κύτταξε τους άλλους να χορεύουν... Έξαφνα σηκώθηκε άποφασιστικά. Βγήκε απ' την ταβέρνα και τράβηξε προς την καλύβα της γιοφάς άμηνοςας Ζάννα Χοκσπόκ, της Ζήτης ένα έρωτικό φίλτρο κι έκείνη της έδωσε ένα έερο κλωνάκι κι ένα σακκουλάκι με μια σκόνη.

Κάτι έπαναστατούσε μέσα της, καθώς κύτταξε τους άλλους να χορεύουν... Έξαφνα σηκώθηκε άποφασιστικά. Βγήκε απ' την ταβέρνα και τράβηξε προς την καλύβα της γιοφάς άμηνοςας Ζάννα Χοκσπόκ, της Ζήτης ένα έρωτικό φίλτρο κι έκείνη της έδωσε ένα έερο κλωνάκι κι ένα σακκουλάκι με μια σκόνη.

Κάτι έπαναστατούσε μέσα της, καθώς κύτταξε τους άλλους να χορεύουν... Έξαφνα σηκώθηκε άποφασιστικά. Βγήκε απ' την ταβέρνα και τράβηξε προς την καλύβα της γιοφάς άμηνοςας Ζάννα Χοκσπόκ, της Ζήτης ένα έρωτικό φίλτρο κι έκείνη της έδωσε ένα έερο κλωνάκι κι ένα σακκουλάκι με μια σκόνη.

Κάτι έπαναστατούσε μέσα της, καθώς κύτταξε τους άλλους να χορεύουν... Έξαφνα σηκώθηκε άποφασιστικά. Βγήκε απ' την ταβέρνα και τράβηξε προς την καλύβα της γιοφάς άμηνοςας Ζάννα Χοκσπόκ, της Ζήτης ένα έρωτικό φίλτρο κι έκείνη της έδωσε ένα έερο κλωνάκι κι ένα σακκουλάκι με μια σκόνη.

Κάτι έπαναστατούσε μέσα της, καθώς κύτταξε τους άλλους να χορεύουν... Έξαφνα σηκώθηκε άποφασιστικά. Βγήκε απ' την ταβέρνα και τράβηξε προς την καλύβα της γιοφάς άμηνοςας Ζάννα Χοκσπόκ, της Ζήτης ένα έρωτικό φίλτρο κι έκείνη της έδωσε ένα έερο κλωνάκι κι ένα σακκουλάκι με μια σκόνη.

Κάτι έπαναστατούσε μέσα της, καθώς κύτταξε τους άλλους να χορεύουν... Έξαφνα σηκώθηκε άποφασιστικά. Βγήκε απ' την ταβέρνα και τράβηξε προς την καλύβα της γιοφάς άμηνοςας Ζάννα Χοκσπόκ, της Ζήτης ένα έρωτικό φίλτρο κι έκείνη της έδωσε ένα έερο κλωνάκι κι ένα σακκουλάκι με μια σκόνη.

Κάτι έπαναστατούσε μέσα της, καθώς κύτταξε τους άλλους να χορεύουν... Έξαφνα σηκώθηκε άποφασιστικά. Βγήκε απ' την ταβέρνα και τράβηξε προς την καλύβα της γιοφάς άμηνοςας Ζάννα Χοκσπόκ, της Ζήτης ένα έρωτικό φίλτρο κι έκείνη της έδωσε ένα έερο κλωνάκι κι ένα σακκουλάκι με μια σκόνη.

Κάτι έπαναστατούσε μέσα της, καθώς κύτταξε τους άλλους να χορεύουν... Έξαφνα σηκώθηκε άποφασιστικά. Βγήκε απ' την ταβέρνα και τράβηξε προς την καλύβα της γιοφάς άμηνοςας Ζάννα Χοκσπόκ, της Ζήτης ένα έρωτικό φίλτρο κι έκείνη της έδωσε ένα έερο κλωνάκι κι ένα σακκουλάκι με μια σκόνη.

Κάτι έπαναστατούσε μέσα της, καθώς κύτταξε τους άλλους να χορεύουν... Έξαφνα σηκώθηκε άποφασιστικά. Βγήκε απ' την ταβέρνα και τράβηξε προς την καλύβα της γιοφάς άμηνοςας Ζάννα Χοκσπόκ, της Ζήτης ένα έρωτικό φίλτρο κι έκείνη της έδωσε ένα έερο κλωνάκι κι ένα σακκουλάκι με μια σκόνη.

Κάτι έπαναστατούσε μέσα της, καθώς κύτταξε τους άλλους να χορεύουν... Έξαφνα σηκώθηκε άποφασιστικά. Βγήκε απ' την ταβέρνα και τράβηξε προς την καλύβα της γιοφάς άμηνοςας Ζάννα Χοκσπόκ, της Ζήτης ένα έρωτικό φίλτρο κι έκείνη της έδωσε ένα έερο κλωνάκι κι ένα σακκουλάκι με μια σκόνη.

Κάτι έπαναστατούσε μέσα της, καθώς κύτταξε τους άλλους να χορεύουν... Έξαφνα σηκώθηκε άποφασιστικά. Βγήκε απ' την ταβέρνα και τράβηξε προς την καλύβα της γιοφάς άμηνοςας Ζάννα Χοκσπόκ, της Ζήτης ένα έρωτικό φίλτρο κι έκείνη της έδωσε ένα έερο κλωνάκι κι ένα σακκουλάκι με μια σκόνη.

Κάτι έπαναστατούσε μέσα της, καθώς κύτταξε τους άλλους να χορεύουν... Έξαφνα σηκώθηκε άποφασιστικά. Βγήκε απ' την ταβέρνα και τράβηξε προς την καλύβα της γιοφάς άμηνοςας Ζάννα Χοκσπόκ, της Ζήτης ένα έρωτικό φίλτρο κι έκείνη της έδωσε ένα έερο κλωνάκι κι ένα σακκουλάκι με μια σκόνη.

Έκείνη έκρινε το πρόσωπό της, γιατί είχε άναγνωρίσει τον άντρα που είχε όνειρευτή. Ο Κόρς την άρπαξε απ' το μπράτσο και την κύτταξε μέσα στα βαθύγλανα μάτια της, σαν να ρουφούσε άχόρτανα την όμορφιά της...

Στο έπόμενο πανηγύρι του χωριού της, η Ρίκα δεν ήταν πια μόνη και μελαγχολική. Είχε γίνει γυναίκα του Κόρς Ντάβι κι άφέντρα μιας μεγάλης φέρμας του Βιλντόκ. Αυτή κι ο άντρας της γλεντούσαν μαζί με τα πρώην άσθεντικά της, τους Βερχούλστ. Η Ρίκα είχε πάει στο σπίτι τους προπάντων για να τους δείξει το πλούσιο μεταξωτό της φόρεμα, που ποτέ δεν είχαν ξαναδεί όμοίο του.

Μετά τη γιορτή, έπιασε τον άντρα της απ' το μπράτσο και τον πήρε να του δείξει τη φέρμα. Άνέβηκαν μαζί στη σοφίτα, όπου κοιμόταν άλλοτε.

Κόρς, πολυαγαπημένε μου, θυμάσαι αυτή την κάμαρα; ρώτησε η Ρίκα.

Τί παράξενη ερώτηση! Έρεεις καλά πώς είνε η πρώτη φορά που έχωμα έδω.

Είσαι βέβαιος; έπέμενε η νέα γυναίκα, γελώντας με την άμνησσία του Κόρς. Πρέπει λοιπόν να σου θυμίσω κάτι... Κύτταξε δά!

Κι έβγαλε απ' την τσέπη της το σενιό της Μπέγκα. Ο Κόρς άπλωσε τρέμοντας το χέρι του και τον πήρε. Μόλις τον άγγιξε, του φάνηκε πως ξανάβλεπε τη φοικητή γιοφά να τον κυνηγά με το σαβδί της, μέσα από λόγγους και βουναί! Αυτός έτρεχε, λαχανιασμένος. Είπε πως έμπαινε επί τέλους στη σοφίτα... Κύτταξε γύρω του κι άναγνώρισε την κάμαρα όπου είχε χάσει τον άραίο σουγιά του, το δώρο της πρώτης, της άληθινής του άγάπης!

Ο άγνος και δυνατός εκείνος έρωτάς του ξαναγύρισε στη μνήμη του, γέμισε και πάλι σαν κύμα την καρδιά του! Θυμήθηκε με πόνο και τүйεις πώς είχε άφίσει τη Μπέγκα του χωρίς την παραμικρή έξηγησι... πώς δεν είχε νύσει ούτε ένα άκου στον τάφο του πατέρα του, που είνε πεθάνει απ' τη λύπη του για την άνανδρη συμπεριφορά του γιου του!

Τώρα καταλάβαινε ότι κάποια σατανική δύναμις είχε φλογίσει την καρδιά του, όταν είχε άντικρύσει τη γυναίκα που βρισκόταν πέρα στο πλευρό του...

Τό χλωμό φεγγάρι είνε άνατέλει κι έοριχε τό φως του απ' το παράθυρο, κάνοντας να λάμπει η λεπίδα του σουγιά, που σφίγγει σπασμωδικά στο χέρι του ο Κόρς...

Μανιασμένος από θυμό, ο νέος σήκωσε το σουγιά και τον έχωσε στο στήθος της Ρίκα. Έκείνη έπεσε, δίχως να βγάλει μια φωνή. Είχε άληθείσει το ξόρκι που λέγε: «Σε διατάζω, μαγεμένο χόρτο να μου έφες τον άντρα που θα με πληγώσει όπως έγω πληγώω εσένα!»

ΤΖΟΡΤΖ ΕΚΧΟΥΝΤ

Η κυρία κληρονομιάς τη μαγειρίτσα

Συμβαίνει συχνά ν' άφισιν ένα πλούσιο άφεντικό σεβαστά κληροδοτήματα στο ύπνρετικό προσωπικό του. Στο Λονδίνο όμως, έγινε τελευταίο το αντίθετο: Μια γεροντοκόρη, μαγειρίτσα σε μια οικογένεια επί 40 χρόνια πέθανε κι άφισε με τη διαθήκη της στην άγαπημένη κυρία της 100 λίρες (για τη μεγάλη καλωσύνη που της έδειξε στο διάστημα της ύπηρεσίας της).

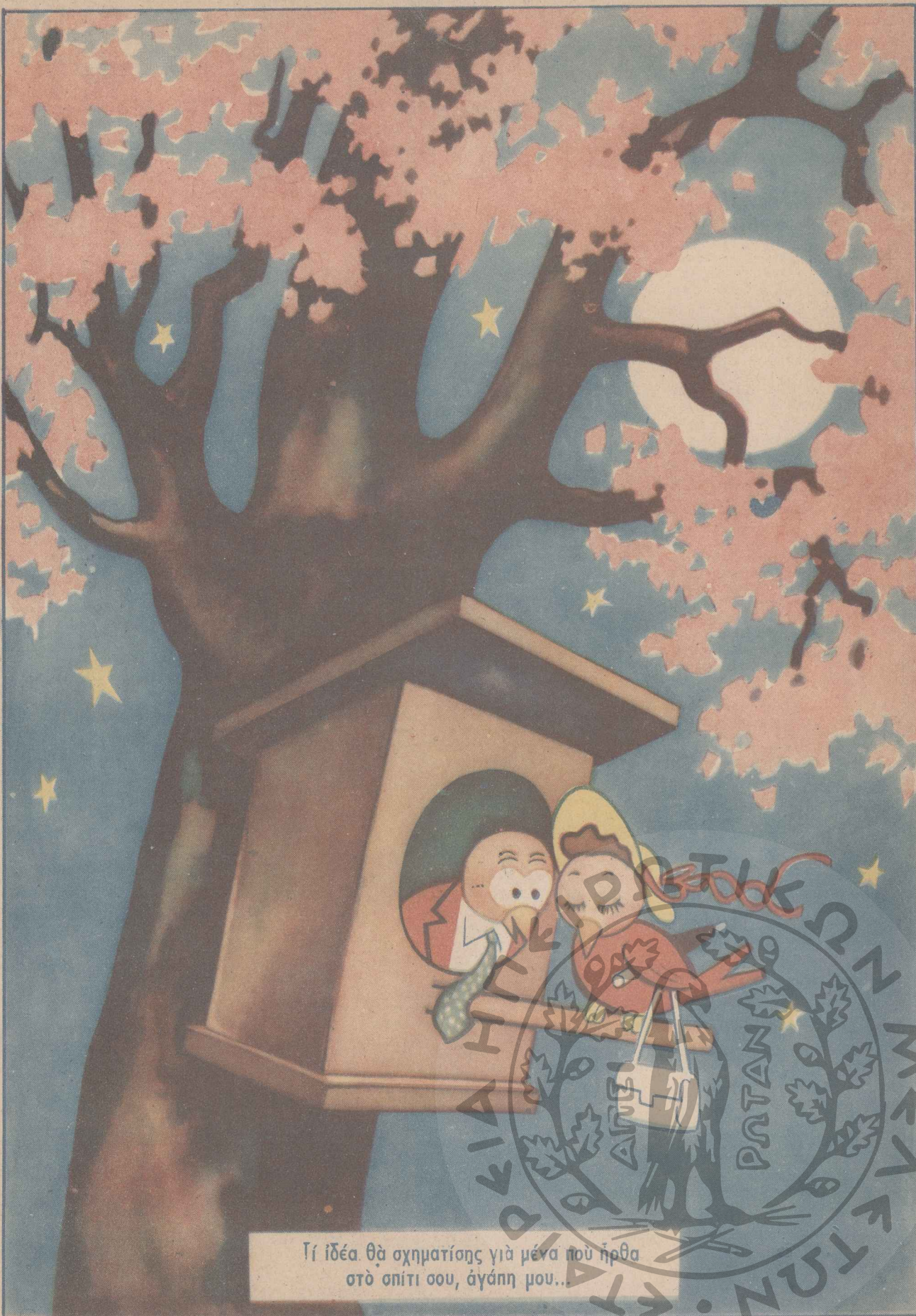

Ρυτίδες

Συνεχίζοντας σήμερα για τις ρυτίδες, θα σας δώσω μερικές αποτελεσματικές και εύκολες συνταγές για την βελτίωση και την καταπολέμηση των. Αυτές τις συνταγές θα τις χρησιμοποιούν κυρίως όσες δεν έχουν στη διάθεσή τους ειδικά κρέμας γλυκοδερμικές με την χρήση των οποίων διατηρείται άπόλυτα η ελαστικότητα και η άνθρωπότη της επιδερμίδος. Και ιδίως όσες έχουν έντονες και προχωρημένες ρυτίδες στο πρόσωπό τους.

Γενικοί κανόνες της χροιάς των αντιρυτιδικών πομάδων. Τις αντιρυτιδικές πομάδες πρέπει να τις μεταχειρίζεστε κατά την βραδυνην τουαλέττα σας για να παραμένουν επί μακρόν στο πρόσωπο και έν ηρεμία τουτού. Πρίν τις μεταχειρισθείτε πρέπει να πλένετε το πρόσωπό σας με λίγο έσφαφρό χλιαρό νερό. Κατόπιν παίρνετε λίγη από μια από τις παρακάτω πομάδες άνολύγως της ποιότητας της επιδερμίδος σας, (λιπαράς, ξηράς ή μετριας) την άπλώνετε σε λεπτό στρώμα και μαλακά στο πρόσωπό σας και μετά ένα τέταρτο άρχίζετε ένα έλαφρότατο μασάζ με κυκλικές κινήσεις από μάγουλα και στο μέτωπο. Η συνταγή που σας δίνω είνε εύκολη στην έκτέλεσι και άρκετά αποτελεσματική για την βελτίωση των ρυτίδων, άρκει να έχετε ύπουση και να την χρησιμοποιήσετε επί μακρόν. Γλυκερίνη 20 γρ., λανολίνη 25 γρ., ίχθυοκόλλη 5 γρ., έστρε ντε ρατάνια 4 γρ., άμιντον ντε ρί, άρκοσα ποσότης δια την πυκνωσιν. Παίρνοντας λίγη απ' αυτήν την κρέμα, μετά το πλύσιμο του προσώπου σας κάθε βράδυ, σκεπάσετε σε λεπτό στρώμα τα ρυτιδωμένα μέρη του και την άφηνετε δλη τη νύχτα, το δε πρωί την έσκαθαρίζετε με λίγο χλιαρό νερό, όποτε πάλιν κανέτε και το έλαφρό με κυκλικές κινήσεις μασάζ. Μπορεί να χρησιμοποιηθεί σ' όλες τις ποιότητες των επιδερμίδων.

Για όσες έχουν λιπαρά επιδερμίδα, συνιστάται η κάτωθι πομάδα, που χρησιμοποιείται ως και η άνωτέρω. Άοίντ σαλιουλικ πολυδερική 1 γραμ., καρμπονάτ ντε ζενκ ποριφίε 10 γραμ., Γλυσερε ντ' άμιντον ντε μπλε 90 γρ., ύδαρ Κολωνίας 5 γρ.

Τί ιδέα. Θα σχηματίσης για μένα που ήρθα
στο σπίτι σου, αγάπη μου...